SANDRA BROWN
SIMFONIA IUBIRII

Prolog

Jeremy o conduse până la uşa apartamentului, îi luă cheia din mână, descuie şi-o împinse uşor înăuntru. Thea se agăţă de el, încolăcindu-i gâtul cu braţele.

— Să mergem în pat, maestre al împrumuturilor. Sunt gata să-ţi împrumut trupul meu!

— Nu, mulţumesc. Îmi plac femeile sobre.

Thea lăsă să-i cadă braţele şi se îndepărtă cu câţiva paşi.

— Îi plac femeile sobre! Femeile… Ei bine, Theadora, divă mondială, aclamată de toţi, te credeai în faţa scenei, dar iată-te repudiată şi trimisă înapoi în cor!

— Thea, ştii bine că nu asta voiam să spun! După ce vei dormi puţin, vei înţelege.

— După ce-am să dorm puţin… Adică, atunci când o să fiu trează…

Se întoarse pe călcâie, gata să se îndepărteze. El o apucă de mână.

— Să nu m-atingi, Jeremy!

— Thea!

Jeremy o privea stupefiat.

— Ai băut destul, dar de-aici şi până la a te purta ca o nebună…

Thea avu impresia că se scufundă. Avea faţa umedă. Plângea?

— Iartă-mă, Jeremy, spuse, vocea nefiindu-i altceva decât un geamăt. Nu mai pot… Mama avea dreptate, desigur… Ştiu că nu înţelegi ce spun, dar, vezi tu… Am impresia că sunt pe marginea prăpastiei. Sunt a ta, Jeremy, cu trup şi suflet. Dar tu vrei doar o legătură pe termen scurt, care poate fi prelungit, desigur, dar… Nu, nu pot să trăiesc aşa. Mi-e imposibil!

Timp de câteva minute, domni tăcerea, apoi el o întrebă, cu vocea calmă:

— Vrei să spui că s-a terminat totul între noi? Thea,

cum poţi…

Ea începu să râdă şi să plângă, în acelaşi timp.

— *Cum pot*? Pentru tine, *dragul meu Jeremy,* cuvintele mele au un alt sens, viaţa mea are un alt sens, totul are un alt sens… Un sens care nu mi place, Jeremy! Nu-mi place deloc!

— Credeam că totul merge bine între noi, chiar foarte bine! Mi se părea minunat. Cum poţi să spui că totul s-a sfârşit?

— Probabil că-ţi par o biată provincială, ataşată convingerilor sale conservatoare. Dar, vreau să fiu *soţia* celui pe care-l iubesc, înţelegi? *So-ţi-a!* Ce simt pentru tine e foarte serios. Iubirea mea e din ce în ce…

— Atunci, de ce?

— De ce? Fiindcă detest publicitatea care ni se face, detest imaginea pe care… Vom fi mereu în gura lumii, atât timp cât nu vom fi căsătoriţi. Şi, de fiecare dată când văd numele amândorura într-un ziar, de fiecare dată când te văd şi mă văd la televizor, mi se face rău!

— Thea, te rog…

— Pleacă, Jeremy! Cred că mă simt foarte rău.

Se întoarse cu spatele la el şi alergă spre baie. Când ieşi de-acolo, Jeremy plecase.

Capitolul 1

Thea privi silueta înaltă, subţire şi atletică în acelaşi timp, încordându-se. Bărbatul aflat în faţa ei se aplecă puţin înainte, ridicându-se pe vârfurile picioarelor. Simţi cum un val de emoţie o invadează, devorând-o, cum i se strânge stomacul şi i se face brusc frică. «Fii calmă, fii calmă!» încercă ea să se încurajeze.

Se lăsase o tăcere mormântală. Uşor înfundaţi în orbite, ochii negri ai bărbatului se plimbară atenţi, de la stânga la dreapta, apoi se opriră ceva mai mult asupra ei. Când îşi ridică braţele încet, Thea simţi cum i se taie

respiraţia.

Bagheta pe care o ţinea el în mână coborî dintr-o dată. Şi, în liniştea deplină, răsunară clar primele acorduri ale *Simfoniei a noua* de Beethoven.

Ochii ei erau aţintiţi asupra figurii lui. Exprima voinţă şi vigoare. S-ar fi zis că un curent puternic îi străbate braţul, până în vârfurile degetelor, care indicau cu precizie muzicienilor nuanţele, acordurile pure şi strălucitoare pe care trebuiau să le surprindă.

Părea că în trupul lui curge sânge de indian neîmblânzit. Thea îşi trecu vârful limbii peste buze. Şi-l imagină cu o cravaşă în loc de baghetă şi cu mâna înmănuşată, ridicând-o în galopul unui armăsar aproape sălbatic…

Clătină din cap, străduindu-se să-şi alunge din minte aceste imagini romantice, care o tulburau. Încercă să-şi închipuie altceva care să spulbere într-o secundă mândria neascunsă a acestui bărbat… Ce ar fi fost dacă, fără să-şi poată controla o mişcare prea amplă a braţelor, celebrul dirijor Jeremy Davidson şi-ar fi pierdut echilibrul, căzând caraghios peste vioara întâi? Scenariul o făcu să surâdă răutăcios.

Thea nu putea să nu-şi amintească ce o frământa încă. Cu doisprezece ani în urmă, participa pentru prima dată la cunoscutul festival de în Tanglewood. De câte ori îşi aducea aminte, se simţea atât de umilită!

Avea şaisprezece ani pe atunci şi făcea parte din cor. În program era, ca şi acum, *Simfonia a noua* de Beethoven. Din clipa în care Thea aflase că dirijorul urma să fie Jeremy Davidson, inima începuse să-i bată mai tare şi mai repede. *Staccato.*

Davidson era considerat un fenomen în lumea muzicală a Statelor Unite. La douăzeci şi patru de ani, nu era doar al doilea şef de orchestră al Orchestrei Simfonice din Boston, ci şi un compozitor deja afirmat ale cărui creaţii erau interpretate de nume celebre din istoria muzicii.

Şi, ca şi cum toate acestea nu ar fi fost de ajuns, mai

era şi frumos, viril şi plin de farmec. Thea îl admira, cu tot entuziasmul celor şaisprezece ani ai săi. Umpluse un album cu fotografii şi articole despre el, cu cronici elogioase şi interviuri sclipitoare. Îi scrisese chiar o scrisoare admirativă, încredinţându-i şi aspiraţiile ei muzicale. El îi răspunsese printr-o notă scurtă, dar politicoasă, mulţumindu-i pentru scrisoare şi dorindu-i noroc. Thea lipise răspunsul şi fotografia cu autograf pe prima pagină a albumului său.

Da, îşi amintea fiecare detaliu, cu o precizie dureroasă. Repetiţia începuse printr-o punere în scenă a corului, care intervenea numai în partea a IV-a a Simfoniei. Thea avusese impresia că ochii negri şi strălucitori ai dirijorului se opriseră o clipă asupra ei. Să-i fi recunoscut oare numele pe lista coriştilor? Să-şi fi amintit de scrisoarea ei exaltată? Sau poate că, pur şi simplu, o plăcuse?

Orchestra atacase prima parte. Când, în sfârşit, ajunseră la cea de-a patra şi corul începu să cânte, Thea, înfiorată de măreţia muzicii, se lăsase purtată de acorduri şi vocea ei se ridicase în *crescendo,* alături de a celorlalţi. Simţea ochii lui Jeremy aţintiţi asupra ei. Inima îi bătea, să-i spargă pieptul. Dar, chiar în momentul în care corul atacase partea *forte,* care precede un suav *pianissimo* – weinend sich aus diesem Bund – auzise bagheta lovind marginea pupitrului.

— Domnişoară! Da, dumneavoastră, în rochie roz…

Înţelese cu greu că i se adresase Jeremy Davidson. Înţepenise. Toate privirile se întoarseră spre ea.

— Aveţi o gură încântătoare, dar care nu prea acordă atenţie pronunţiei germane. Nu vă văd dinţii. Nu cred că Beethoven ar fi fost bucuros să vadă cuvintele acestui imn minunat mormăite într-un asemenea hal.

Şi îi zâmbi insolent. Era foarte frumos…

— Dinţii! Când vorbeşti germana, trebuie să ţi se vadă dinţii. Eu nu-i văd pe-ai dumneavoastră! Dacă tot vreţi să cântaţi în germană, învăţaţi cum trebuie pronunţia!

Şi, după ce reuşise să o facă de râs, ridică din nou bagheta.

— Reluăm. Mai *legato,* dacă se poate.

Thea încă mai simţea durerea care-o cuprinsese atunci. Şi-ar fi dorit din tot sufletul să intre în pământ. Visurile i se sfărâmaseră. Orgoliul îi fusese rănit… Din ziua aceea, ranchiuna faţă de Jeremy Davidson luă locul admiraţiei înflăcărate. O ranchiună pe care anii n-o şterseseră.

«Ei bine? Îmi arăt destul dinţii acum, preţiosule şi pretenţiosule Jeremy Davidson? Sunt doisprezece ani de când mă străduiesc să-mi arăt dinţii, ca un câine care mârâie…»

Cu siguranţă, numai ea îşi mai amintea de incidentul acela. Repetiţia din acea după-amiază o convinsese pe Thea. Şi de ce-ar fi ţinut el minte o adolescentă în rochie roz pe care o umilise odinioară?

Razele lunii treceau printre crengile copacilor, proiectând umbre stranii asupra publicului. Toate fotoliile instalate pe peluză erau ocupate. Sute de priviri erau aţintite asupra siluetei acestui dirijor care, în pofida tinereţii sale, ajunsese deja în vârful piramidei.

Ah! Destul cu el! Thea îşi plimbă privirea asupra muzicienilor. Cei mai mulţi interpretaseră simfonia de atâtea ori, încât o ştiau pe de rost. Totuşi, niciunul nu părea să fie plictisit. Expresiile lor arătau dăruirea pentru muzică şi pentru dirijorul lor.

Puţin câte puţin, Thea se lăsă captivată de muzică… până când răsunară ultimele acorduri ale părţii a treia. Reveria încetă. Se ridică, alături de ceilalţi cântăreţi. Privirea lui Jeremy Davidson se opri din nou asupra ei. Simţi cum i se usucă gura şi panica o cuprinse din nou. Dumnezeule! Era incredibil cât de tare putea s-o impresioneze acest bărbat!

După o scurtă pauză, partea a patra – *Oda Bucuriei* – începu. Ca de fiecare dată, Thea fu uimită de frumuseţea pură a acestei piese. Îşi îndreptă ţinuta, inspiră profund şi îşi răsuci vârful limbii. Era un truc, pentru activarea

glandelor salivare şi destinderea nervilor. Îl învăţase de la unul dintre profesorii ei de canto.

După ce contrabaşii şi violoncelele cântară la unison, orchestra atacă *presto*-ul. Baritonul se pregăti. Era, probabil, îngrozit. La repetiţie, ratase cele două intrări ale sale şi fusese pus la punct cu duritate de atotputernicul Davidson.

Dar, acum, tempo-ul său fu perfect. Intonă, glorios «O, Freude… O, Joie…». Urma o scurtă intervenţie a corului. Apoi, era rândul celor patru soliste.

Theadora Dixon Anthony nu mai eraadolescenta înspăimântată, îmbrăcată în rochie roz. Cântăreaţă de operă al cărei renume nu înceta să crească, era astăzi soprana solistă a acestui concert. Cântând, aproape că scuipă cuvintele în germană, privindu-l fix pe Jeremy Davidson. Pronunţia ei perfectă fusese căpătată prin exerciţii, dar şi prin practica celor trei ani petrecuţi la Opera din Dusseldorf.

În loc să se oprească la finalul *quotur*-ului, continuă să cânte cu voce joasă, alături de cor. În timpul acestei părţi atrăsese, atât de nefericit, atenţia lui Jeremy Davidson, cu doisprezece ani în urmă. Îl fixă, arătându-şi ostentativ dinţii. Şi atunci, cu stupoare, îi văzu ochii negri oprindu-se asupra ei, privind-o adânc, în timp ce un zâmbet fugar îi lumină pentru o clipă figura. Se înroşi dintr-o dată. Doar nu-şi amintise…

Nu, era peste poate! Făcu un efort disperat să-şi revină: urma cea de-a doua intrare şi n-avea voie s-o rateze. Şi cântă superb. Când vocea ei se contopi cu ale celorlalte soliste, îşi lăsă vocea să se înalţe până la un puternic *forte,* apoi o modulă până la un *piano* de o delicateţe infinită.

Corul îşi uni vocile cu ale solistelor, iar *tempo*-ul se acceleră, pentru a atinge finalul triumfal. În momentul în care Jeremy lăsă braţele în jos, publicul se ridică entuziasmat în picioare. Strigăte de «Bravo!» răsunau amestecate cu aplauze frenetice.

Când Thea înaintă, pentru a saluta, aplauzele se

înteţiră. Desigur, succesul concertului se datora lui Jeremy. Dar contribuise şi ea puţin. Şi, lucrul cel mai important, o revanşase pe adolescenta timidă, îmbrăcată în roz. Acesta era şi motivul pentru care revenise acum la Tanglewood. Pentru a se reabilita în faţa celebrului Jeremy Davidson.

După ce salută publicul de mai multe ori, ieşi din scenă, alături de celelalte soliste şi fu înconjurată în puţin timp de corişti şi muzicieni din orchestră. Toată lumea o felicita. «A fost superb!». «Ce voce magnifică!». «Bravissimo, domnişoară Anthony!»

Era încântată... şi se simţea dintr-o dată uşurată. Îşi spuse că ar fi trebuit să aranjeze o mică petrecere, în loc să se întoarcă la hotel. Dar ochii ei, trecuţi de la lumina orbitoare a scenei la semi-întunericul culiselor, nu văzură o treaptă. Se împiedică şi căzu în fund, caraghios.

— O, Doamne! Ce neîndemânatică pot să fiu! Se simţi ridicată de umeri şi se sprijini de cel ce o ajutase să se ridice.

— Mulţumesc, murmură ea recunoscătoare.

Dar, când văzu cine o ajutase, îşi dori să fi fost lăsată acolo jos, pe veci. Jeremy Davidson stătea chiar în faţa ei. Îi veni să-i strige ceva urât, care să-l şocheze, dar se abţinu. La urma urmei, avea douăzeci şi opt de ani acum, iar o ranchiună care dura de doisprezece ani ar fi părut, pe bună dreptate, bizară!

— Trebuie să fii prudentă când ai o astfel de voce, îi spuse el.

Şi dinţii lui albi şi regulaţi, străluciră în penumbră.

— Mulţumesc foarte mult! E foarte amabil din partea dumneavoastră.

Îi lăsă braţul.

— E totul în regulă acum? V-aţi obişnuit cu întunericul?

— Da. Mulţumesc.

Jenată, Thea nu-şi găsea cuvintele, de parcă ar fi avut tot şaisprezece ani şi timiditatea de atunci. Şi se simţea atât de prost!

— Vocea dumneavoastră e minunată! Sunteţi cu

adevărat făcută pentru a fi soprană.

Pur şi simplu, era electrizant. Îşi dădea seama cu uimire că îi simţea prezenţa fizic, de parcă se afla în apropierea unui magnet de care nu mai putea scăpa. Îşi reprimă cu greu dorinţa de a se apropia de el şi de a-l atinge.

— Mulţumesc.

Doamne! Scotea de-a «mulţumesc»-uri ca o maşinărie stricată, care numai atât ştie să spună.

El făcu câţiva paşi, apoi se opri şi se întoarse din nou spre ea.

— Mi-am amintit! adăugă, cu faţa numai zâmbet. Germana ta a făcut progrese remarcabile!

Thea rămase împietrită de uimire. Înainte să-şi revină, el dispăruse.

Se îndreptă cu paşi şovăielnici spre maşina sa, un Porsche roşu-aprins, şi abia reuşi să se aşeze pe scaun. Mâinile îi tremurau pe volan.

— Idioato! rosti în şoaptă. Cum te laşi întoarsă pe dos de el?

Răsuci cheia de contact. Deşi aerul nopţii era răcoros, faţa îi era acoperită de sudoare. Era de-a dreptul ridicol! Doar nu era să cadă iar victimă farmecului devastator al lui Davidson!

Zgomotul regulat al motorului o uşură. Acest Porsche era singura ei extravaganţă. Viaţa sa era prea plină de muncă pentru ca orice capriciu să-şi mai găsească loc. A doua zi, deşi era duminică, la ora zece dimineaţa, avea o repetiţie cu Jacob Hann, acompaniatorul ei. După-amiaza urma să susţină un curs pentru tinerii care studiau canto la Tanglewood. Deci, lucrul cel mai bun pe care-l avea acum de făcut era să se întoarcă la hotel, să facă un duş şi să se bage în pat.

Chiar când se îmbrăca în cămaşă de noapte, sună telefonul. Tresări, întrebându-se cine-ar fi putut suna atât de târziu.

— Alo?

— Ţi-ar surâde să mergi la o recepţie?

Recunoscuse imediat vocea joasă şi sonoră.

Dar încă nu-i venea să creadă.

— Cine e? întrebă.

— Asta-i bună! Ştii bine cine e. Ei, vii?

— Da.

Cine răspunsese în locul ei?

— Foarte bine. Voi fi în faţa hotelului tău în douăzeci de minute.

Şi închise imediat.

«Idioată, idioată, idioată! Ba n-ai să mergi! Nu are decât s-aştepte toată noaptea în faţa hotelului!»

Mormăind astfel, îmbrăcă o pereche de pantaloni de mătase verzi şi un pulovăr asortat. Apoi îşi refăcu machiajul şi-şi perie repede părul scurt şi buclat. Apoi coborî scările spre intrarea principală.

Dar afară n-o aştepta nimeni. Privi împrejur, se uită la ceas… şi roşi de furie. Doar spusese în douăzeci de minute. Şi trecuseră deja douăzeci şi trei. Dacă el îşi imagina că avea să stea să îngheţe… Un Porsche roşu opri lângă trotuar, chiar în dreptul ei. Portiera se deschise.

— Hei! strigă ea aplecându-se. Ce faci cu maşina mea?

— Maşina ta? Despre ce vorbeşti?

Abia atunci remarcă, pe bord, o placă aurită, având forma unui pian cu coadă.

— Am aceeaşi marcă de maşină ca a ta, murmură ea, strecurându-se pe scaunul de lângă şofer.

Atunci îi văzu ochii negri şi mari strălucind ironici.

— Eşti chiar aşa de nebună după mine?

Simţea că se sufocă. Cum îşi permitea să o jignească astfel?

— Eu? Nebună după tine? Abia dacă te cunosc…

— În orice caz, e prima oară când sunt insultat cu rafale de cuvinte din Beethoven!

Ea surâse.

— Aveam o datorie de plătit.

Fu rândul lui să râdă cu poftă.

— De ce? Voiai să te răzbuni fiindcă ţi-am criticat,

acum nu mai ştiu exact câţi ani, pronunţia în germană?

— Dar cum de ţi-ai amintit?

— N-ai auzit chiar niciodată vorbindu-se despre memoria mea fabuloasă?

— Aha! S-ar spuse că-i la fel de fabuloasă ca şi pretenţiile tale!

— M-ai prins! Mă străduiesc să fiu la înălţimea celor ce se spun despre mine. Ca şi tine…

— Bănuiesc că faci aluzie la reputaţia mea de cântăreaţă.

— Desigur. Chiar dacă mai eşti cunoscută şi pentru temperamentul tău vulcanic.

Colţurile gurii i se adânciră uşor.

— Un temperament care, sper, mai găseşte şi alte modalităţi de exprimare decât cântecul şi răzbunările.

— Dacă e un avans, nu mi se pare prea subtil. Mă aşteptam la ceva mai mult de la tine. Oricum, tu ai lăsat norocul să-ţi scape printre degete.

— La ce te referi?

— La faptul că eram nebună după tine, acum doisprezece ani. Dar remarca ta distantă mi-a îngheţat pe loc sentimentele. Observasem că mă priveai… şi sperasem că altele erau motivele.

— De fapt, aveam alte motive. Şi îmi propusesem să te caut după concert şi să mă scuz pentru observaţiile mele… puţin cam aspre.

— Adevărat? Atunci de ce…

— Am aflat, după investigaţii discrete, că nu aveai decât şaisprezece ani. Pe scurt, s-ar fi chemat corupere de minore.

— Aha! Aşadar, e adevărat ce se spune despre tine… Că eşti un cuceritor fără scrupule!

— Nici chiar aşa… Dar singura dată când am avut şi eu ceva scrupule, mi-a ieşit rău. Rezultatul a fost dezastruos.

N-avea niciun rost să-i ceară explicaţii. Căsătoria lui, cu o iubită din copilărie regăsită un deceniu mai târziu, fusese comentată până la saturaţie de presa de scandal.

Trei ani fuseseră suficienţi ca să treacă de la dulceaţa lunii de miere la amărăciunea unui divorţ sinistru.

După un moment de tăcere, Jeremy reluă firul conversaţiei:

— Ştii. Nu fusesem nedrept în legătură cu pronunţia ta în germană. Aveai accentul unui ospătar englez.

— Se poate. Dar nu era un motiv ca să mă jigneşti de faţă cu toată lumea. Îţi poţi imagina efectul cuvintelor tale ironice asupra unei adolescente impresionabile?

— Cred că da. Şi, deşi e prea târziu, îmi cer iertare!

— Vorbeşti serios?

— Cât se poate de serios. Pe vremea aceea, mă purtam ca un tânăr infatuat ce eram. Dar ştiu să-mi recunosc greşelile.

— Cum aş mai putea să te urăsc, când te arăţi acum atât de amabil?

El opri maşina în faţa unei vile imense, luminată şi se întoarse spre Thea.

— Sper să te fac să uiţi pentru totdeauna ranchiuna şi să trezesc în tine alte sentimente.

Ieşi din maşină în clipa în care Thea deschise portiera. Un valet în livrea se grăbi s-o ajute. Coborî gânditoare.

Să fi fost posibil ca frumosul şi celebrul dirijor să fie atras de ea? El îi luă mâna ezitantă în palma lui caldă şi puternică. Şi Thea simţi cum tulburarea o cuprinde şi mai tare. Venise la Tanglewood ca să şi-l scoată din minte pe acest bărbat pentru totdeauna şi iată că acum el era mai prezent ca niciodată în viaţa ei.

Urcară împreună scara monumentală, de marmură. Străduindu-se să-şi înfrângă timiditatea, Thea îşi ridică bărbia. Întotdeauna cele mai neînsemnate evenimente o impresionau şi nu o lăsau să se simtă în largul ei. Dar acum era hotărâtă să nu se mai lase intimidată, chiar cu riscul de a părea insolentă, dacă era cazul.

Uşa se deschise şi o blondă superbă, cam la patruzeci de ani, îmbrăcată într-o rochie scurtă, le ieşi în întâmpinare.

— Jeremy, dragule! începusem să ne pierdem speranţa că mai vii!

Ochii ei albaştri, imenşi, se opriră asupra tinerei.

— Şi ai venit însoţit de această încântătoare cântăreaţă. Ce idee bună!

În gura ei, «cântăreaţă» suna ca «vânzătoare de aspiratoare».

— Ah, în sfârşit!

Un bărbat subţire şi elegant, pe care l-ai fi crezut coborât direct dintr-un afiş publicitar pentru Rolls Royce, se îndrepta spre ei.

— A sosit invitatul nostru de onoare!

Ochii lui cenuşii se îndreptară apoi spre Thea.

— Şi, pe deasupra, însoţit de Theadora Anthony a cărei voce va deveni, fără îndoială, cea mai faimoasă dintre toate!

Thea se lumină de plăcere.

— Sunteţi extrem de amabil!

Apoi, cu un surâs maliţios:

— Şi, pe deasupra, aveţi şi gust!

Aşa cum era de aşteptat, remarca sa avu succes. Modestia era bună pentru corista care încă nu se afirmase, dar nu şi pentru solista în plină ascensiune. Thea învăţase lecţia, în cele din urmă.

Amabila ei gazdă îi luă ambele mâini.

— Spune-mi, Theadora, cum ai reuşit să ai, în acelaşi timp, o voce atât de superbă şi un trup atât de perfect? Nu ţi-e ruşine să fii înzestrată cu atâtea daruri?

Văzând că blonda superbă îl ia pe Jeremy de braţ, fără să-l scape din priviri, Thea îşi spuse că trebuie să fie cât mai dezinvoltă şi, cu o privire îndrăzneaţă, replică:

— Ar fi trebuit să am încă şi mai multe calităţi ca să-mi fie ruşine!

Văzu cum strălucesc de plăcere ochii cenuşii, dar, înainte de a-i auzi răspunsul, o voce cunoscută îi murmură la ureche:

— Nu-mi place să mă amestec în treburile altora, dar aş vrea să-ţi reamintesc că ai venit aici cu mine.

Thea nu îşi plecă privirea şi nici nu păru stingherită.

— Nu făceam altceva decât să conversez puţin. Şi e o discuţie chiar foarte plăcută, preciză ea, zâmbind încă o dată gazdei. Aştept să mă prezinţi prietenilor tăi.

— Ah! Iartă-mă! Germaine şi Andre Luvall. Andre, dragul meu. Vânt la pupa!

Andre începu să râdă şi mai strânse o dată mâna tinerei, înainte de a se îndepărta.

— Erai ocupat, dragul meu, şi o aşa comoară trebuie să fie bine păzită.

Privirea pe care o aruncase spre Thea era plină de dorinţă.

— Voi chema câinii, ca să ţin lupii la distanţă! răspunse Jeremy, luând-o pe Thea de talie.

Andre mai râse puţin:

— Câinii n-ar fi de folos, dacă m-aş ambiţiona eu. N-ai auzit că lupul îşi schimbă părul, dar năravul ba?

— Thea, să-l ocoleşti pe domnul acesta! Nu numai că e un cuceritor, dar mai are şi farmec, pe deasupra!

Thea avea un surâs înţepenit pe buze. Căci, în realitate, întreaga sa atenţie era îndreptată spre acea parte a corpului său atinsă de mâna lui Jeremy. Era tulburată şi atrasă irezistibil de acest bărbat. Încercând să îndepărteze ispita, făcu câţiva paşi, spunând cu voce tare:

— Deocamdată, sunt gata să urmez orice persoană care m-ar conduce la bufet!

Andre îi oferi braţul.

— Vino, eu ştiu cel mai bine drumul.

— Perfect, dragule… murmură Germaine, care stătuse câteva momente de vorbă cu un cuplu care se pregătea să plece. Du-te cu domnişoara Anthony. Eu şi Jeremy dăm o raită prin salon.

Thea fu uşor decepţionată, căci Jeremy încuviinţase. Nu prea avu de ales şi îl luă pe Andre de braţ, lăsându-se condusă prin mulţime.

— Aveţi o casă superbă! comentă ea, cu o voce caldă.

— Mulţumesc. E locuinţa noastră de vară. Venim aici în fiecare an cât durează stagiunea muzicală la

Tanglewood. Iarna ne-o petrecem la New York, desigur între două călătorii la Paris.

Desigur! Thea fu gata să izbucnească în râs, comparând această vilă impunătoare cu pavilionul de cinci camere în care-şi petrecuse ea copilăria. Andre o conduse spre un bufet impozant, care gemea de mâncare. Dar niciunul dintre invitaţi nu mânca. Acceptă bucuroasă pâinea prăjită cu caviar, somonul şi păstrăvul afumat propus de ospătari.

— Dar tu? Unde locuieşti tu, Theadora?

— Am un mic apartament la New York, pentru că acolo locuiesc profesorul meu de canto, precum şi acompaniatorul meu. Dar sunt mai mult plecată în turnee.

Privi platoul din porţelan chinezesc pe care Andre îl ţinea în mână. Cele două feliuţe de pâine cu caviar păreau de-a dreptul pierdute într-un spaţiu atât de mare.

— Aşteptaţi şi alţi invitaţi, după ce aceştia vor pleca?

— Poftim?

Ea începu să râdă.

— Iartă-mă, te rog! Dar rar am mai văzut un bufet atât de asortat ca al vostru, tratat cu atâta indiferenţă. Toţi invitaţii voştri sunt la regim?

— Probabil. Supli, bogaţi şi inutili. Ca noi toţi. De aceea ne place să frecventăm oameni ca tine şi ca Jeremy. Găsim în voi o creativitate de care noi nu suntem capabili.

— N-am făcut judecăţi de valoare!

El o bătu uşor pe braţ.

— Nu te scuza! Aş da tot ce mă înconjoară, strigă el dintr-o dată, privind de jur împrejur, ca să pot cânta pe scena unei opere!

Oarecum uimită de vehemenţa gazdei sale, Thea se pregătea să-i răspundă, dar Andre fu reţinut de un invitat:

— Hei! Miss Prima Donna! auzi ea, n-ai vrea să te îndepărtezi puţin de toată lumea?

De îndată ce privirea ei se încrucişă cu cea a lui Jeremy, zgomotele din jur dispărură. Probabil că mai păstrase în adâncul inimii ei ceva romantism! Visuri! Dar visurile ei se năruiau totdeauna când avea de-a face cu

realitatea. Era timpul să îl înfrunte pe acest bărbat care o zăpăcea.

— Să mergem! spuse ea. Chiar eram pe picior de plecare!

— Măi, să fie! Eşti curajoasă?

Şi, zâmbitor, îi arătă una dintre ieşiri.

— Pe aici. E o verandă minunată, spre lac.

Thea luă în trecere un pahar cu şampanie de pe un platou şi îl urmă.

Urcară două trepte şi intrară pe un culoar care părea fără sfârşit. Thea încetini pasul, uimită de tăcerea ce domnea în această parte a casei.

— Mă întreb de ce se îngrămădesc toţi într-o singură cameră, când e atâta spaţiu gol în casa asta.

— Aşa se întâmplă întotdeauna. Iată de ce ies atât de puţin în societate. Detest mulţimea.

Ajunseră într-o verandă ultramodernă, ale cărei mobile ultramoderne păreau nişte sculpturi. Câteva proiectoare luminau peluza care cobora spre lac.

— E minunat!

Thea se aşeză, cu privirea atrasă de întinderea nesfârşită de apă. Jeremy îşi trase un scaun, alături de ea.

— Văd că ai poftă de mâncare, observă el, ironic, arătând din ochi către farfuria plină.

Ea izbucni în râs.

— Am un apetit enorm. Mai ales după concert.

Jeremy o analiză din cap până în picioare.

— Totuşi, eşti foarte suplă.

Ea încuviinţă din cap, muşcând dintr-o bucată de somon.

— E ceva genetic. Şi, oricum, când cânt, consum destule calorii. Dar cred că va trebui să devin mai atentă la ce şi cât mănânc, cu vârsta.

— Vei începe să îmbătrâneşti, nu? Privirile lor amuzate se încrucişară.

— Uite ce e! Cariera unui dirijor ţine atât timp cât se mai poate ţine pe picioare pe o estradă şi cât mai poate ridica mâinile. Dar o cântăreaţă se poate considera fericită

dacă reuşeşte să reziste până la cinzeci şi cinci de ani.

— Îţi mai rămân treizeci de ani! Nu-i suficient? Ea îl privi, întrebându-se dacă să-i spună sau nu ce gândea.

— Hai, spune-mi!

Ochii ei se măriră brusc, uimiţi.

— Poţi să-mi citeşti gândurile? Poate că ar trebui să le cenzurez şi pe ele!

— Mai ales să nu cenzurezi nimic, Thea, murmură el, cu vocea blândă.

Simţea puterea calmă a acestui bărbat asupra ei şi începu să i se confeseze.

— Nu, treizeci de ani nu ajung. Nimic nu-mi va ajunge, vreodată. Ştiu că e imposibil, dar eu vreau totul! Glorie, bani, talent. Vreau să fiu cea mai bună soprană a lumii şi să nu-mi sfârşesc cariera niciodată.

Înghiţi în sec, încercând să înăbuşe jena de care se simţea cuprinsă după ce rostise nişte cuvinte atât de mari.

— Şi eu vreau totul.

Această afirmaţie creă între ei o intimitate pe care nicio mângâiere şi nicio sărutare n-ar fi putut-o crea. Erau amândoi dominaţi de o forţă interioară care-i îndemna să se depăşească mereu şi mereu. Thea tremură de emoţie.

— De ce suntem aşa, Jeremy? Ştii de ce?

El încuviinţă, cu o expresie gravă.

— Muzica, Thea. Gloria e ameţitoare, banii sunt preţioşi, dar toate acestea nu înseamnă nimic pe lângă muzică. Ne e la fel de necesară ca aerul.

Thea îl privea, amuţită, pe acest gigant al muzicii. Era stăpânită de vraja cuvintelor lui, dar şi de puterea atracţiei fizice. I se părea că seamănă cu Heathcliff, eroul din *La răscruce de vânturi:* brunet, sălbatic, misterios… Şi incredibil de atrăgător… Se smulse din vraja privirii lui, încercând să lupte împotriva dorinţei impetuoase pe care simpla lui prezenţă o trezea în ea.

— De ce toate acestea mă sperie? şopti ea.

— Pentru că, într-o zi, se vor sfârşi. Va veni o zi în care coardele tale vocale nu vor mai rezista… Va veni o zi în care nici eu nu voi mai avea destul de multă energie

pentru a dirija o orchestră. Se pare că nu putem suporta ideea asta…

Thea îşi simţi corpul străbătut de un frison. Lăsă alături farfuria. Brusc i se tăiase şi pofta de mâncare. Şi, când el îi întinse mâna, ea i-o strânse, căutând un sprijin. Se ridicară amândoi, atât de aproape unul de altul încât îşi puteau simţi trupurile vibrând.

— Ştii ce mă sperie pe mine, Thea?

Privindu-l atentă în ochii imenşi şi întunecaţi, aşteptă fără să-i răspundă.

— Ei bine, mă sperie senzaţia că tu eşti femeia care mă completează. Există între noi o forţă stranie şi irezistibilă.

Buzele lui se apropiară încet de ale ei şi Thea simţi savoarea sărutării încă înainte ca aceasta să se fi împlinit. Nu crezuse niciodată că pot exista aceste forţe irezistibile care să unească doi oameni chiar înainte ca ei să o ştie. Şi totuşi, acum, nu avea nici puterea, nici dorinţa de a li se împotrivi… În sfârşit, buzele lor se întâlniră. Şi ea se abandonă plăcerii totale pe care i-o producea apăsarea acestei guri severe şi arogante! Sărutul lor, la fel de uşor ca un *pianissimo,* se transformă curând într-un *forte* vibrant.

Limba lui se strecură abilă între buzele ei, la fel de invadatoare ca şi căldura care îi cuprinsese trupul. Thea gemu de plăcere. Trupul ei se mulă pe al lui şi această atingere făcu să i se strângă stomacul de emoţie. El continuă să o sărute cu o încetineală plină de satisfacţie, în timp ce Thea simţea că nu se mai poate împotrivi dorinţei care o ardea ca o vâlvătaie.

Apoi el ridică privirea şi şopti abia auzit:

— Să plecăm de aici.

O luă de mână şi, fără să-şi mai ia *rămas bun* de la gazde, o conduse spre peronul somptuos, unde aşteptară, înlănţuiţi, ca valetul să le aducă maşina.

Thea văzu ca prin ceaţă maşina adusă la scară. Avu impresia că, într-adevăr, valetul o ajută să urce şi că ea îi mulţumeşte. Dar totul se petrecea ca într-un vis. Trăia

momente ireale şi romantice, ca şi cum totul s-ar fi petrecut într-un libret de operă.

Jeremy întoarse spre ea ochii lui negri şi strălucitori, învăluind-o într-o privire plină de dorinţă. Îi mângâie o clipă umerii şi piciorul lui îi atinse încet coapsa. Ea simţi cum privirea i se împăienjeneşte şi cum trupul ei se abandonează acestei plăceri necunoscute.

— Încotro? îl întrebă, când maşina porni.

Nici măcar nu-şi mai recunoştea vocea, răguşită şi nerăbdătoare.

— La mine.

Thea îşi încleştă mâinile. La el… De ce? Era uşor de ghicit. Căută în minte o scuză pentru a-l refuza… şi nu găsi. Ar fi dorit să se convingă că numai dorinţa răzbunării o adusese aici. Dar, de fapt, înţelese că. De doisprezece ani, îl dorea pe Jeremy cu fiecare fibră a trupului ei. Şi iată că…

— Nu ştiam că ai o casă aici, spuse ea.

— Nu e a mea, ci a unui prieten care mi-o pune la dispoziţie de câte ori vin la Tanglewood.

— E mai comod aşa… Pare-se că ai norocul unor prieteni foarte amabili.

Îşi frământa degetele nervoasă. De fapt, îşi simţea mâinile arse de dorinţa de a-l mângâia. Dar nu era destul de îndrăzneaţă ca s-o facă. Ochii, însă, îi erau mai puţin timizi. Nu se dezlipeau de Jeremy, iar privirea îi era grăitoare. Nu se mai sătura să-i admire nasul acvilin, buza inferioară, plină şi bine conturată, bărbia pătrată şi arogantă, spatele pe care orele petrecute la pupitrul orchestrei nu-l cocoşaseră, muşchii conturându-se sub haine. În sfârşit – şi mâinile ei se încleştară – ochii îi coborâră spre coapsele lui, spre un loc care arăta foarte bine cât de excitat era Jeremy Davidson.

Nu era singurul…

După câteva minute de mers, pe o stradă întunecoasă, maşina viră pe un drum sinuos şi se opri în faţa unei case deloc înalte, lângă care era aprins un felinar. Fără un cuvânt, Jeremy o ajută să coboare.

În clipa în care mâinile lor se reîntâlniră, Thea fu din nou cuprinsă de acea tulburare violentă şi iraţională. Cum putea doar o simplă atingere s-o transforme atât? Şi, mai ales. Cum se putea ca ea, Thea Anthony, de obicei atât de prudentă, să se angajeze într-o relaţie intimă cu un bărbat pe care abia îl cunoştea? Desprinsă de realitate, se simţea suspendată într-un timp magic, proiecţie a dorinţelor sale refulate.

— Atenţie! strigă Jeremy.

Prea târziu. Se împiedicase de o greblă uitată acolo, probabil de grădinar, şi ar fi căzut rău de tot dacă Jeremy n-ar fi prins-o în braţe, în ultimul moment. Amândoi izbucniră în râs.

— N-am făcut-o special ca să mă iei în braţe, dar pare să fie o metodă bună, pentru viitor!

— Încep să mă cred un erou de film mut. Salvând-o la tot pasul pe eroină! Dar cred că rolul nu-mi displace câtuşi de puţin. Ba chiar îl ador!

O strângea atât de tare în braţe…

— Şi când te gândeşti că unii critici spun că am o graţie de dansatoare. Să nu mă dai de gol cât de neîndemânatică sunt!

El coborî capul şi îşi apropie buzele de gura ei.

— Cred că trebuie să-mi plăteşti tăcerea.

— Cât să fie, mă rog? Sunt săracă, domnule. Am inima generoasă, dar portofelul gol. Şi trebuie să întreţin cinci fraţi, fără s-o mai socotesc pe bătrâna mea mamă! Nu fiţi prea aspru cu mine. Vă implor!

— Banii nu mă interesează, tânără şi frumoasă domnişoară…

— Oh! strigă ea. Prefăcându-se uimită.

Apoi făcu ochii mari, inocentă.

— Există un pian în această casă?

— Da, de ce?

— Mă gândesc să-mi achit datoria interpretând o arie dificilă.

— Vei intra în această casă numai ca să cânţi.

— Slavă Cerului!

Thea se sprijini de el, lăsându-şi capul pe spate, într-un gest de abandon total. Era un gest mai grăitor decât o invitaţie şi Jeremy nu mai rezistă tentaţiei şi o sărută cu aviditate. Buzele sale fierbinţi cerşeau un răspuns. Thea visase dintotdeauna la aceste clipe. Dar… realitatea îi depăşea visele. Simţea muşcătura dinţilor lui în buzele sale, simţea vârful limbii lui explorându-i, pe rând, buzele, dinţii şi cerul gurii.

O strângea atât de tare în braţe, că îmbrăţişarea lui o durea. Un ţipăt scurt îi scăpă şi de abia atunci, el slăbi strânsoarea. O emoţie violentă o scutură din nou pe Thea. Dorea să facă dragoste cu el… o dorinţă mai puternică decât tot ce-şi închipuise.

— Să intrăm, murmură el.

Împotriva inimii, se desprinse din îmbrăţişare. Jeremy deschise uşa din lemn masiv, sculptat, făcu un pas înăuntru şi aprinse lumina.

În mijlocul unei camere imense, trona un pian de concert cu coadă Steinway.

— Ce încântător e să ai un prieten care-ţi pune la dispoziţie nu numai o casă încântătoare. Dar şi un pian atât de bun!

El o luă din nou în braţe, cerându-i încă o sărutare. Abandonând orice rezervă, orice prudenţă, Thea cedă. De obicei, numai muzica bună avea acest efect asupra ei. Astăzi, pentru prima dată în viaţă, răspundea cu o ardoare la fel de puternică mângâierilor unui bărbat.

Mâinile lui Jeremy îi alunecară pe sub pulover şi îi simţi degetele alunecând pe sub cureaua pantalonilor. Ar fi vrut ca hainele să dispară dintre ei. Dorea să fie goală… Dar Jeremy, mai experimentat, avea mai multă răbdare. Mâinile lui îi mângâiară spatele, apoi umerii, gâtul şi coborâră spre sâni. Avea sânii mari şi minunaţi.

Thea crezu că va exploda. În trupul ei de femeie la douăzeci şi opt de ani mai trăia încă adolescenta care descoperea sexualitatea visând la acest bărbat şi care se văzuse respinsă de câteva cuvinte caustice. Astăzi, avea a doua şansă.

El o privi, desprinzându-se o clipă din îmbrăţişare. Dar ea îl vedea ca prin ceaţă. De parcă ar fi fost dintotdeauna în braţele lui şi acesta ar fi fost locul care i se cuvenea. Abia se sărutaseră, o sărutare care durase cât o veşnicie, şi ei îi era deja dor de buzele lui. Dar el rămăsese înţepenit, cu privirea fixa.

— Jeremy?

— …

Ochii săi redeveniră vii, iar surâsul îi înflori pe buze.

— Thea, eşti o vrăjitoare. Da, dar din familia zânelor bune. Eşti captivantă şi minunată! Sunt nebun după tine!

Fără grabă, îi scoase puloverul, apoi se aplecă să-i sărute sânii rotunzi. Ochii lui de abanos o ţintuiră cu o privire de foc, cât timp îi desfăcea sutienul de dantelă. Apoi, dintr-o dată, înţepeni din nou. Şi corpul lui fu străbătut de un frison. Ce se întâmpla? Unde greşise? Îl supăra ceva?

— Jeremy!

— Da?

Privirea lui reveni la ea, la sânii care se zbăteau în cupele devenite brusc prea strâmte ale sutienului. Cu gesturi leneşe, îi eliberă din captivitate şi, la vederea lor, respiraţia i se acceleră. Erau atât de frumoşi şi grei, că el nu reuşi să-şi stăpânească un geamăt admirativ:

— Minunaţi!

Luându-i în palme, se aplecă pentru a le săruta sfârcurile. Thea tremura de dorinţă…

— S-a întâmplat ceva, Thea?

— Nu, nu… Am nevoie de tine, Jeremy!

— Ah! suspină el. Iubita mea, şi eu te doresc!

În timp ce el începea să se dezbrace, Thea aruncă, grăbită, hainele pe care le mai avea pe ea. Ochii ei se măriră de surpriză când Jeremy îşi dezbrăcă grăbit cămaşa şi îşi descoperi pieptul musculos, acoperit de păr.

Nici el nu-şi lua privirea de la ea. Sub pleoapele lăsate, ochii i se adumbriseră, mângâind cu privirea fiecare parte a trupului ei. Thea nu simţea niciun pic de jenă în faţa privirii lui lacome. Nerăbdător, el îşi scoase pantalonii. Avea picioarele lungi şi robuste.

O luă de mână şi se aşezară amândoi pe o blană din faţa căminului. El îngenunche lângă ea. Lăsându-şi mâinile să alunece în neştire pe corpul ei. Sânii ei se întăriră, excitaţi. Apoi, se întinse lângă ea, sprijinit doar într-un cot. Degetele lui desenau arabescuri în jurul sânilor. Apoi coborâră mai jos, mai jos… şi reveniră la sâni. Degetul său arătător se plimba încet doar în jurul sfârcurilor. Încet, încet, într-o mişcare prelungită la nesfârşit.

Thea deschise pleoapele, privindu-l. Chipul lui, în penumbră, era lipsit de expresie, cu ochii privind în gol.

— Jeremy ce se întâmplă?

— Se apropie.

Vocea lui gravă vibra de excitaţie.

— Ce? Deja?

— Ssst! Nu mă întrerupe!

— Ce înseamnă asta?

Îi îndepărtă mâna lui Jeremy. Pentru nimic în lume nu voia să participe la acest ritual bizar. El rămase cu mâna suspendată în aer. Şi, sub privirea ei uluită, începu să bată măsura, fredonând.

— Da, asta e! Asta e! strigă el, bucuros.

Şi sări în picioare. Din două sărituri, era la pian. Începuse să cânte. Încremenită, Thea îl privea, fără să creadă că poate fi adevărat. Când simţi că sângele îi curge din nou prin trup, se ridică.

— Dumnezeule! Pot să ştiu ce faci?

— Ai răbdare! Mă întorc imediat.

Aprinse lampa şi întinse mâna, luând un creion de pe pian. Trupul său gol strălucea în penumbră. Aplecat înainte, cu o expresie concentrată pe chip, cânta cu mâna stângă, în timp ce, cu dreapta, scria la repezeală notele pe partiturile albe de pe pupitru.

— Doamne! Ce efect poţi avea asupra mea, Thea!

Căutam tema asta de câteva săptămâni!

Atunci, ea simţi o nevoie irezistibilă de a face ceva. De a distruge, de a sfâşia. Se sufoca, se asfixia. Îşi lăsă capul pe spate şi începu să urle.

— Gata! îmi goneşti inspiraţia! protestă el, fără măcar să ridice capul.

Continua să scrie şi să cânte.

— Auzi partea asta? Aici intră viorile… Nu e frumos?

— Eşti nebun! Eşti un nebun pervers!

Dar Jeremy nu-i răspunse la aceste insulte, iar Thea constată îndurerată că Romeo al ei făcea dragoste cu muza lui, Eutherpa. Prea jignită ca să mai poată gândi, Thea îşi culese, tremurând, hainele şi se îmbrăcă în grabă.

— Ceaikovski. Cum mă pot întoarce la hotel?

— Ce?

Acum cânta cu ambele mâini, iar cu capul bătea măsura. Muzica era, într-adevăr, magnifică… Cu o grabă disperată, căută în buzunarul pantalonilor lui, găsi cheile maşinii şi porni spre uşă. Două măsuri în plus şi era pierdută! Fiindcă, până atunci, nu-şi închipuise cât de mult pot s-o înnebunească mângâierile unui bărbat.

Ieşi repede şi trânti uşa după ea. Dar acordurile sublime ale pianului continuau s-o urmărească, s-o tulbure, s-o învăluie. Suspină de uşurare când zgomotul motorului înăbuşi muzica.

În şase minute, ajunse la hotel. Ar fi făcut de două ori pe atât, dacă ar fi condus normal. Lăsă cheia în contact, sperând că maşina va fi furată. Ajunsă în cameră, se dezbrăcă, aruncându-şi hainele peste tot. Apoi intră în baie, grăbită să facă un duş rece.

— Idiotul naibii! E a doua oară când mă jigneşte! N-am să-l mai las niciodată să se apropie de mine. Jur!

O dată făcut acest jurământ solemn, îşi permise să dea drumul şi la apa caldă… Era atât de enervată, încât adormi foarte greu. Dar abia reuşise să se cufunde în somn şi în uitare, că soneria stridentă a telefonului o trezi. Sări din pat ca arsă.

— Alo?

— De ce ai plecat?

Era pentru prima dată când simţea c-ar fi fost în stare să ucidă.

— Du-te dracului, Jeremy Davidson! articulă ea, cu vocea joasă şi plină de ură. Aş vrea să te văd în iad, înconjurat de muzicieni rock, care să-ţi spargă timpanele cu chitarele lor electrice, trecute prin amplificatoare!

Şi trânti telefonul atât de tare, că receptorul vibră încă vreo câteva secunde.

* * *

A doua zi dimineaţă, Thea trebui să se machieze ca pentru spectacol, pentru a-şi ascunde cearcănele. Trase pe ea un pantalon şi un pulover. Dacă va avea curaj, la prânz se va schimba pentru cursul de după-amiază. Până una-alta, se străduia să reînveţe să supravieţuiască.

Consultă încă o dată programul festivalului. Numele lui Jeremy Davidson nu mai apărea. Avea probabil vreun contract în altă parte. Spera că în Mongolia! Cu puţin noroc, nu-l va mai vedea niciodată pe acest... pe acest... Se blocă. Ce epitet ar fi putut găsi pentru...?

Făcu câteva vocalize, ca să-şi încălzească vocea, apoi luă partiturile de care avea nevoie la repetiţie şi plecă să se întâlnească cu acompaniatorul.

Apropiindu-se de sala care-i fusese pusă la dispoziţie, auzi acorduri de pian. Ce bine! Jacob sosise deja. Va avea timp nu numai pentru ariile înscrise în recitalul ei de joia viitoare, dar şi pentru cele pe care le va interpreta la Săptămână muzicală din Stresa, Italia, la sfârşitul lui august.

Împinse uşa şi intră.

— Bună, Jacob! Îmi pare bine că eşti deja aici.

Bărbatul de la pian se întoarse. Un surâs îi lumina chipul demonic. Nu era Jacob Hann.

— Bună. Theadora! Pari obosită. N-ai dormit bine?

— Ce cauţi aici? Am rezervat această sală pentru următoarele două ore.

— Ştiu. Am consultat orarul. Ascultă, noaptea trecută…

Nu-şi putea permite să strige, la o oră atât de matinală, aşa că se mulţumi să-i arunce, printre dinţi:

— Să nu te mai aud vreodată vorbind despre noaptea trecută!

— Te-ai enervat. Linişteşte-te, Thea! Ia o gură de aer şi vorbeşte-mi pe un ton normal.

Ea închise ochii şi-şi dădu capul pe spate, numărând în gând. Nu mergea… Nu va ajunge niciodată să-şi stăpânească nervii într-atât. Aruncă o privire în jur. Nu era nimic în încăpere pe care să i-l poată arunca în cap.

Respiră pe nas, ca să nu-şi usuce şi mai tare gura.

— Jeremy… începu ea.

Da. Era mai bine.

— Să facem pace şi să ne oprim aici. Mi-ai otrăvit viaţa mulţi ani. Vreau să pleci şi plecat să rămâi!

— Într-adevăr?

Părea într-adevăr surprins.

— Jeremy! strigă ea, din răsputeri, fără să-i mai pese de preţioasele sale coarde vocale. Şterge-o imediat!

Îşi scosese din geantă o partitură şi era pe punctul de a i-o trânti în cap, când Jacob intră în sală.

— Vă deranjez?

— Ah, Jacob! Ce bucuroasă sunt să te văd! strigă Thea.

Dar acompaniatorul, cu ochii căscaţi, se îndrepta deja spre Jeremy, cu mâna întinsă.

— Oh, Dumnezeule! Sunt ani de zile de când visez să vă cunosc! Nu pot să vă spun cât de tare vă admir…

Jeremy se ridică, cu surâsul pe buze.

— Mulţumesc. Venind de la dumneavoastră, e un mare compliment. Am avut ocazia să asist la recitalul pe care l-aţi dat la Universitatea din Brandeis, în urmă cu cinci ani. Aveţi una dintre cele mai sensibile digitaţii pe care le-am auzit. Thea e norocoasă că vă are acompaniator.

Cu mâinile în şolduri, Thea se uita la ei, fără să-şi creadă ochilor.

— Dacă vreţi, puteţi ieşi afară, să vă complimentaţi în linişte, iar eu mă descurc şi singură.

— Thea!

Ia te uită! Jacob o observase şi pe ea!

— Da, ar trebui să începem, spuse el, consultându-şi ceasul. Nu ne mai rămâne decât o oră şi patruzeci şi cinci de minute

Thea rămase cu gura căscată. Înnebunea?

— Pot să m-aşez într-un colţ, pentru un minut? întrebă Jeremy cu un aer amical.

Imposibil! Avea aerul că dormise de minune noaptea trecută. Sângele îi fierbea în trup.

— Am fi încântaţi să rămâneţi! exclamă Jacob, surâzând măgulit. Poate veţi avea bunăvoinţa de a face şi câteva observaţii…

— Dar eu…

Thea se întrerupse. Cum să refuze, în faţa lui Jacob, o părere atât de competentă?

— Să începem cu liedurile de Respighi, articulă ea, în sfârşit.

Se întorsese voit cu spatele la Jeremy, dar fără folos. El îşi schimbă, pur şi simplu, locul. Thea era destul de disciplinată ca să poată trece peste orice, atunci când era la o repetiţie serioasă. Destul de curând, reuşi să se concentreze asupra silabelor, respiraţiei şi altor detalii tehnice.

Jeremy o asculta cu atenţie. Din când în când, clătina din cap, aprobator. O dată, sau poate chiar de două ori, se încruntă. Când terminară, spuse:

— Foarte frumos! În care parte a serii veţi interpreta aceste lieduri?

Jacob îi întinse programul şi Jeremy îl privi cu atenţie.

— Da, foarte bine. Aş dori, totuşi, să vă sugerez să inversaţi ordinea între *solo* şi *duo.*

Ridică apoi ochii spre Thea.

— Vocea dumneavoastră trebuie să sune minunat alături de cea a Virginiei Hodgson. Aţi mai cântat

împreună?

— În Conservator.

— Sunt bune prietene, interveni Jacob.

Cu ce drept se interesa el de viaţa ei privată?

— Să continuăm! tăie ea discuţia. Ne pierdem timpul.

— Un moment! o opri Jeremy, ridicându-se şi apropiindu-se.

Se aplecă deasupra umărului lui Jacob şi adăugă:

— Aş dori să vă aud interpretând într-un tempo mai rapid unul dintre liedurile de mai devreme. Da, acesta, adăugă, bătând cu degetul în partitura de la *Ploaia.*

— Desigur! încuviinţă Jacob, surâzător.

— De ce *desigur*? protestă Thea. Cred că tempo-ul era perfect.

Jeremy arboră un surâs inocent.

— Încercaţi… şi vom vedea. Reluaţi dinainte de *crescendo.*

Resemnată, Thea mai cântă o dată pasajul. Trebuia să recunoască. Era mult mai bine cu un ritm mai rapid.

— Da, înţeleg ce vreţi să spuneţi.

Făcuse un efort cumplit ca să pronunţe acele cuvinte. Apoi continuă cu greutate:

— Să trecem la Mozart.

— Ce Mozart? întrebă Jeremy şi luă din nou programul. Ah, sărisem rândul…

O clipă, îşi frecă gânditor sprâncenele.

— De ce cântaţi asta?

— Pentru că *asta* îmi place.

— Cred c-ar trebui să renunţaţi la Mozart. Viitorul dumneavoastră este în *belcanto*. Mozart e făcut pentru voci mai lejere.

— Domnule Davidson, sunt o soprană lirică. Şi îmi aleg singură repertoriul.

— Cu o astfel de voce, ar trebui să vă îndreptaţi spre *belcanto*. Aveţi exact timbrul necesar. Trebuie doar să mai exersaţi asupra tempoului. Soprane lirice sunt cu duiumul. Dar, în afară de Sutherland, nimeni nu e în stare să cânte cum trebuie *Norma.*

— Exact asta i-am spus şi eu! întări Jacob.

— Nu prea ard de dorinţa de a-mi restrânge repertoriul. Deja la toamnă, voi cânta *Madame Butterfly* la Opera din San Francisco.

— E perfect, pentru moment. Dar, pentru viitor, ar trebui să vă gândiţi serios la arii din Bellini şi Rossini. Cine vă e profesor?

Înainte ca ea să deschidă gura, Jacob răspunsese deja.

— Nu, nu cred că e bine. Ştiu doi experţi în *belcanto*. Unul la New York, altul – la Milano. Putem apela la amândoi. În acest fel, indiferent că sunteţi în State sau în Europa, veţi putea continua să lucraţi.

Thea se sufoca de furie.

— Domnule Davidson, aş putea să vă întreb ce înseam…

Aruncă o privire rapidă spre Jacob. Era complet fermecat.

— Ce înseamnă acest «putem apela»?

Jeremy îi surâse prietenos.

— Pentru ce există prietenii dacă nu pentru ajutor?

Apoi, dintr-o dată, se uită la ceas.

— Oh, trebuie să plec. Am un concert de repetat. Ştiţi, îi mai spuse lui Jacob, cu un aer încântat, Thea era atât de frumoasă noaptea trecută, încât m-a inspirat pentru ultima parte din concertul meu. Am terminat orchestraţia astăzi dimineaţă.

Şi, acestea fiind spuse, cu un aer amical, îi părăsi. Încă uluit, Jacob se uita în urma lui.

— Ce om formidabil! Vă daţi seama? Să aibă gentileţea să spună că l-a inspirat cineva, pe el, un artist de talia lui!

Întoarse spre Thea o faţă extaziată.

— E foarte flatant pentru dumneavoastră! E adevărat că aţi cântat extrem de bine seara trecută. Încă n-am avut ocazia să vă felicit.

Thea era încremenită. Rămase o secundă nemişcată, cu ochii spre uşa pe care el tocmai ieşise. Apoi, în culmea

furiei, se întoarse şi, după ce frunzări printre partituri, alese o arie anume. Trânti partitura în faţa pianistului. Era aria Leonorei, din *Foiţa Destinului* de Verdi, ultimul act. «Pace, pace, mio dio…»

Jacob se aplecă asupra partiturii, apoi ridică ochii surprins.

— Thea, de ce vrei să repeţi «Pace»? Nu-i în programul tău, nici acum, nici mai târziu.

— Pentru că vreau să cânt foarte tare!

Când termină de interpretat această arie dramatică, auzi aplauze venind din exterior. Ieşi la fereastră şi văzu un grup, care se adunase între timp. Cu un gest larg, deschise fereastra şi mulţumi auditoriului cu o reverenţă de primadonă. Unul dintre admiratorii care aplaudau cu putere era Jeremy Davidson.

Capitolul 3

O tânără de cinsprezece ani, cu părul blond strâns în coadă, se apropie de Thea.

— Domnişoară Anthony, a fost extraordinar! începu ea. Cu vocea tremurând de emoţie. Voiam să spun… că sunteţi cea mai extraordinară dintre toate! Mor de nerăbdare să asist la cursul dumneavoastră din această după-amiază. Va fi extraordinar, sunt sigură! O, Doamne! Dacă aş avea doar jumătate din… din…

Părea să nu-şi mai găsească cuvintele.

— Din talentul dumneavoastră extraordinar? îi sugeră Jeremy.

— Da, exact! strigă fata, împreunându-şi mâinile, într-un gest de extaz.

Apoi, privi la cel care vorbise şi uimirea, apoi neîncrederea şi, în sfârşit, încântarea supremă se citiră pe faţa ei. Amuţise. Thea o scutură puţin.

— Poate că vreţi să vă întindeţi puţin. Sunteţi foarte palidă. Aveţi vreun curs? O repetiţie?

Ceilalţi, din jur, se împrăştiaseră.

— Da…

Tânăra se dădu puţin înapoi, apoi se opri. Încet, cu timiditate, atinse mâna lui Jeremy, apoi îşi privi, în culmea extazului, vârfurile degetelor, ca şi cum dirijorul lăsase o urmă acolo. Şi, în sfârşit, se îndepărtă cu spatele, până când se lovi de un violoncel al unuia dintre colegii săi.

— Oh!

Şocul păru să o trezească. Se întoarse şi-şi continuă drumul, privindu-l de mai multe ori pe Jeremy peste umăr.

— E ridicol! strigă Thea.

— Hai, de ce eşti geloasă?

— Eu, geloasă?! se sufocă ea.

Alarmată de stridenţa vocii sale, se opri brusc, îşi duse mâna în dreptul diafragmei şi, încet, îşi umplu plămânii cu aer.

— Şi, mai întâi, ce faci aici? Credeam că repeţi noul tău concert!

— A intervenit ceva. Flautistul va avea un copil. Cornistul l-a dus la spital.

Se opri. Surâsul său strălucea în soare.

— În sfârşit, vreau să spun… Soţia flautistului va avea un copil.

— Slavă Domnului! Mai există şi lucruri normale pe lumea asta!

— Da, dar nu în lumea noastră. N-ai acceptat încă asta?

O privi drept în ochi. Thea ar fi vrut să se ferească de privirea lui, dar nu reuşi.

— Eu vreau să am o viaţă normală! protestă ea, aproape în şoaptă.

— Vrei să le ai pe toate! Asta nu se poate! Trebuie să alegi! Ştii bine lucrul ăsta…

Tonul vocii sale se schimbă dintr-o dată.

— Thea, am descoperit o rotiserie minunată, care ar putea să ne pregătească un picnic. Hai să cinăm împreună, pe malul lacului! E o plajă mică, aproape de casa mea. Ne-am putea întâlni acolo, la sfârşitul după-amiezii. Ce zici?

La ce oră se termină cursul tău?

— Eşti incredibil! După tot ce s-a întâmplat noaptea trecută, crezi că aş putea accepta?

— Am încercat să mă scuz la telefon. Ce vrei? Iată ce ţi se poate întâmpla cu un compozitor alături! Când o temă muzicală îmi vine în minte, trebuie s-o notez, înainte s-o uit. N-ar fi durat mult. Numai dacă…

— Numai dacă… La dracu'!

— Thea, o opri el, rugător, punându-şi mâna pe braţul ei. Aşa sunt eu şi nu mă pot schimba. Am sperat că tu mă vei înţelege.

Aşadar, el chiar credea că ea va accepta să meargă cu el la plajă. Singură… cu el… sub un clar de lună… Evident, planul lui avea anumite avantaje, gândi ea, dintr-o dată. Pe plajă nu va fi niciun pian!

— Bine, spuse ea, supărată totuşi că a cedat atât de repede. Dar cu condiţia să fie un picnic amical, fără avansuri amoroase. Cursul meu se termină la ora cinci.

— Perfect! Voi trece să te iau la şase fără un sfert. Aşa vom avea timp şi de o baie şi vom profita şi de ultimele raze de soare. Pe curând!

Abia dăduse colţul, că Thea regreta deja hotărârea luată.

— Thea, mai avem de lucru! Timpul trece…

Trezită ca dintr-un vis, se întoarse alene spre Jacob, care stătea în prag.

— Da, ai dreptate, murmură ea.

* * *

La şase fără douăzeci, Thea stătea aşezată pe marginea unui imens rond de flori, în faţa hotelului. Îşi tot repeta în gând motivele care ar fi trebuit s-o facă să refuze această întâlnire. Erau cam o duzină, toate excelente. În favoarea picnicului, nu găsise decât două argumente. Primul – dorea să meargă. Şi al doilea… ei bine, al doilea… dorea să meargă! O, Doamne! Nu era decât unul. Îşi pierdea minţile, fără doar şi poate.

Porsche-ul roşu se opri în faţa ei.

— Bună seara! Ţi-ai luat costumul de baie?

— Da. Şi un revolver, pentru cazul în care…

Jeremy izbucni în râs, apoi îi privi geanta.

— Nu. N-ai luat un revolver, nu-i aşa?

— Numai fiindcă nu ştiu să-l folosesc… Am o curiozitate: cum ţi-ai recuperat maşina?

— Am rugat pe un prieten să mi-o găsească.

— Ah! Aşa deci…

Îşi prinseră centurile de siguranţă şi Jeremy apăsă atât de tare pe accelerator, încât maşina aproape că decolă.

— Cel puţin, eşti constant în purtări. Şi la volan, te comporţi ca un nebun! Nu vrei să mai încetineşti?

— Eşti nervoasă? Tu cum conduci Porsche-ul tău? Încetişor? Atunci la ce să mai ai o maşină sport?

— Atunci de ce să mai visez o carieră de cântăreaţă dacă mi-aş perfora un plămân?

Aruncă o privire fugară asupra mâinilor lui, aşezate pe volan.

— Imaginează-ţi cariera ta de dirijor cu mâinile strivite…

Aceste cuvinte fură de ajuns ca el să încetinească. Cele cinsprezece minute ale drumului deveniră treizeci. Când, în final, se opriră în faţa uşii de cedru a casei, Thea ieşi cu prudenţă din maşină. Nu voia să cadă încă o dată în cursă.

— Nu-ţi fie teamă, o linişti Jeremy. Grădinarul a venit astăzi şi a strâns totul. Dar am aranjat o capcană mai încolo. Doresc prea tare s-o salvez pe eroină.

Thea se aplecă în spatele maşinii, ca să-şi ia geanta, dar Jeremy fu mai rapid decât ea şi i-o întinse. Câtă curtoazie!

— Cine ştie dacă n-ar trebui să mai cad, din când în când… O reputaţie de neîndemânatică ar putea să mă ajute în carieră. Sunt destule soprane vestite pentru stângăciile lor în scenă.

De îndată ce intrară în casă, privirea ei fu atrasă de

pian, ca de o prezenţă invadatoare. Şi amintirile neplăcute din seara precedentă îi reveniră în minte. Peste tot, pe jos, pe pian, pe un taburet, erau împrăştiate file cu portative, acoperite de note mâzgălite în grabă. Thea înţelese atunci întreaga semnificaţie a cuvintelor pe care i le spusese Jeremy: muzica îi domina întreaga viaţă. I se dăruia cu atât mai mult, cu cât avea mai multe talente. Ea era doar cântăreaţă. Şi atât îi era de ajuns ca să-i ocupe tot timpul şi să-i consume toată energia. Jeremy era pianist, profesor, dirijor şi compozitor. Putea să mai facă şi altceva?

Îl privi cu atenţie. Orice femeie care se îndrăgostea de acest bărbat trebuia să accepte locul al doilea. Cum să te iei la întrecere cu o rivală atât de puternică – muzica?

Îl urmă în bucătăria mare şi modernă. Îl privi scoţând din frigider diverse pachete pe care le aşeză într-un coş.

— Doamne! exclamă râzând. Bunul şi bătrânul coş de picnic! Cât respect pentru tradiţie!

Ochii lui strălucitori îi zâmbiră.

— Desigur. Şi tu, şi eu – vrem tot ce-i mai bun, nu? Şi, în materie de picnicuri, nimic nu-i mai bun decât tradiţia. Coşul de picnic, farfuriile de carton, vinul, enumeră el, în timp ce scotea o sticlă dintr-un rastel. Dar aici vom introduce o schimbare. Un vin bun trebuie băut în pahare de cristal, în afara cazului în care aşa ceva este imposibil.

Deschise un dulap şi luă două pahare de cristal. Luând coşul, o cuvertură şi prosoape de baie, ieşiră pe uşa din dos şi o luară pe o cărare umbrită, care ducea la lac. În exterior, ca şi în casă, totul era curat şi proaspăt. Thea îl privea pe Jeremy, care mergea înaintea ei, cu paşi mari. Părea că se află la el acasă, deşi nu era cazul. Îşi aminti cuvintele lui Andre Luvall: bogaţii se arată generoşi cu artiştii. Ei bine, ea se simţea gata să profite de această generozitate!

Lacul era calm şi limpede, ca o oglindă. Putea să vadă până şi peştişorii care înotau pe fund. Jeremy întinse cuvertura pe nisip şi Thea îşi scoase pantalonii şi cămaşa. Rămase în bikini albaştri-turcoaz. Jeremy o privi admirativ.

— Ai o siluetă minunată! Nu cumva ţi-am spus-o şi

noaptea trecută?

— Nu! Singurul lucru pe care mi l-ai spus în noaptea trecută a fost să ascult cum sună pasajul pentru viori!

El surâse.

— Şi l-ai ascultat?

— Da. Suna fals!

— Imposibil! Muzica mea e întotdeauna armonioasă.

— N-aş spune acelaşi lucru despre felul tău de a face dragoste!

Şi, aruncând ultimele cuvinte, alergă în apă, dar Jeremy o ajunse din urmă şi începură să înoate împreună, alături. Când reveniră pe mal, o întrebă:

— Vrei un pahar de vin?

Ea încuviinţă şi se aşeză pe cuvertură. El destupă sticla şi umplu paharele. Avea dreptate. Vinul roşu era superb, privit prin cristal.

— Pentru noi, Thea! Pentru atracţia magică pe care o simţim unul pentru celălalt!

Vrăjită de privirea lui şi cu inima bătându-i nebuneşte în piept, Thea sorbi o înghiţitură. Apoi, amândoi înfipseră paharele cu picior în nisip şi se întinseră alături, sub căldura ultimelor raze ale soarelui.

Cu bărbia sprijinită în palmă, Jeremy îşi apropiase faţa mai mult de a ei. Şi inima ei bătea, bătea… La fel de mult şi-ar fi dorit să-l atingă, dar şi să se stăpânească…

— Cum a fost cursul tău? A venit să asiste şi micuţa blondă?

Thea începu să râdă.

— Da, spre surpriza mea. M-aş fi aşteptat s-o găsesc într-un tufiş, încă ameţită… Faci întotdeauna o astfel de impresie adolescentelor?

Hotărât lucru: avea un zâmbet fermecător. Dinţii lui erau atât de regulaţi, atât de albi! Şi gropiţa din obrazul stâng era prea masculină ca să-i poţi spune chiar aşa, gropiţă. Şi totuşi…

— Gloria e un afrodisiac. Credeam că ţi-ai dat seama.

— Da.

Şi Thea surâse, fără voia ei. Soarele era minunat, iar

baia fusese atât de plăcută! Se simţea cu adevărat bine. Dar numai datorită soarelui…?

— Dar tu? Până la urmă, repetiţia a mai fost?

— Nu. Am amânat-o pentru mâine. Flautistul nu s-a întors. Probabil soţia lui a avut o naştere dificilă.

— De obicei, e imposibil să amâni o repetiţie. Cum ai reuşit?

— În realitate, aceşti muzicieni îmi fac favoarea de a-mi consacra aproape tot timpul lor. Ascultându-i interpretând solo pasajele mai complicate ale concertului meu, îmi dau seama care va fi efectul final, atunci când vor cânta toţi împreună.

— Trebuie să fie pasionant să-ţi imaginezi o arie. Apoi să asculţi separat instrumentele şi să fii în stare să faci orchestraţia.

La aceste cuvinte, ochii lui Jeremy deveniră şi mai strălucitori, aproape fosforescenţi.

— Nu există o emoţie mai puternică, Thea. E ca şi cum ai naşte… Cel puţin, aşa presupun eu. Vine dinăuntrul meu. Din adâncuri… din eul meu cel mai profund…

Ea îl privea cu atenţie. Glumea? Nu, deloc.

— De acolo, coboară în picioare, în momentul în care tema prinde contur. Uneori, e pianul, alteori – viorile, alămurile sau oboiul… Şi întreg spiritul meu participă la această naştere. Iar când instrumentele se unesc în tema principală, sunetul lor se amplifică şi toate variaţiunile îmi trec prin minte. E un fel de extaz.

Privirea lui pierdută reveni asupra ei.

— Mă înţelegi?

— Da, te înţeleg.

Simţea un nod în gât.

— Ai avut vreodată o astfel de emoţie?

— Aproape. Desigur, nu atât de violentă ca a ta, fiindcă nu sunt compozitor. Mă mulţumesc cu interpretarea. Dar uneori, dintr-o dată, mai ales când exersez, se întâmplă să creez un sunet atât de plin, de rotund, de pur, încât simt extazul. Dar e o impresie de o clipă, pe care nu pot s-o reţin.

Jeremy surâse.

— Va veni vremea. Eşti foarte aproape. Îi vorbeam, într-o zi, despre această impresie unui ziarist care scria un articol despre mine. Săracul! Era uluit! Ai fi spus că-i descriam o experienţă sexuală. A trebuit să-i precizez că nu era vorba de un orgasm! Apoi am renunţat. Oricum, n-ar fi înţeles.

Thea se ridică.

— Şi-a amintit ceva din ce i-ai spus în articolul lui?

— Nu. S-a gândit probabil că e de preferat să nu menţioneze… micile mele senzaţii speciale. Lucra la o revistă foarte şic!

Amândoi izbucniră în râs

— Ce-ar fi să mâncăm? Dacă nu mă înşel, îţi place să mănânci.

— Da, e adevărat. Mor de foame şi aproape că mor şi de frig. Cred că ar fi mai bine să mă schimb.

Jeremy îi arătă cu degetul un grup de brazi.

— Găseşti o cabină în spatele lor.

Când Thea se întoarse, Jeremy se schimbase într-o pereche de pantaloni şi o bluză albă, care făcea un contrast minunat cu tenul lui bronzat. Pregătise crab rece, salată de cartofi şi pere bergamote. Mâncară în tăcere, profitând de ultimele raze ale soarelui. Thea era într-o stare aproape euforică. Farsa ridicolă de noaptea trecută nu mai era decât un vis urât.

— Thea, povesteşte-mi mai multe despre tine. Unde ţi-ai petrecut copilăria? Când ai simţit că asta e chemarea ta – să devii cântăreaţă?

Ce bine era să fii cu cineva care ştie că nu *hotărăşti să* devii artist, ci *simţi* această chemare!

— M-am născut la Norfolk, în Massachusetts, un oraş mic, pe lângă Boston. Destinul meu a fost să cânt, de când mă ştiu. Chiar înainte de a merge la şcoală, mama m-a învăţat o mulţime de cântece. Adoram să ascult înregistrările de operă la radio şi obişnuiam să imit cântăreţii. Mama a luat în serios înclinaţiile mele şi mi-a dat lecţii de pian încă de la patru ani.

— Era profesoară?

— Nu, secretară. Dar cânta foarte bine la pian.

— Şi tatăl tău?

— A murit de pneumonie, când aveam trei ani. Mama nu s-a recăsătorit niciodată. Datorită încăpăţânării ei şi a încrederii în mine, am putut urma cursuri de canto.

— Şi acum, iată-te gata pentru ultimul pas în încununarea carierei tale: belcantoul.

— Iar începi? Ştii doar că belcantoul impune un efort uriaş şi o limitare severă a repertoriului.

— Da, dar permite să atingi o culme pe care foarte puţine cântăreţe o ating. Ai o voce excepţională, Thea! Şi sunt sigur că vei găsi şi energia necesară. Am dreptate, crede-mă.

Ea îi aruncă o privire exasperată.

— Întotdeauna eşti aşa de sigur de tine?

— Absolut!

Dar, brusc, pe chipul lui trecu o umbră.

— E o ultimă întrebare pe care vreau să ţi-o pun. Mai eşti logodită cu Carlos Diaz? Sau v-aţi despărţit?

— Da. Şi chiar mai mult de atât. O femeie nu trebuie niciodată să aibă încredere într-un tenor!

— Ce s-a întâmplat?

— A plecat în Europa, într-un un turneu mai lung, de cinci săptămâni… şi a sfârşit prin a se căsători cu o mezzosoprană italiană!

— Aşa, deci! Îl regreţi?

— Nu. Din ce am aflat după aceea, nu prea am motive să-l regret. O plâng pe săraca mezzo! Dar e absolut formidabil în *Paiaţe*!

Jeremy începu să strângă lucrurile.

— Desert nu avem? întrebă ea.

— Ba da, dar îl servim înăuntru. Sunt fragi din pădurile de la Chantilly.

— Îmm. Minunat! Şi, după aceea, îmi cânţi tema pe care ţi-am inspirat-o?

— S-a făcut! Sper să fii de acord că merita o ceartă.

Dar Thea lăsă impresia că nu a auzit ultimele cuvinte.

Mâncară fragii cu frişcă şi băură o cafea fierbinte pe terasa care dădea spre lac. Luna urca pe cer. Impresionată de acest spectacol, Thea rămase o clipă cu linguriţa suspendată în aer.

— E atât de plăcut, Jeremy! Tocmai mă gândeam că nu mi s-a mai întâmplat de mult să mă odihnesc o după-amiază întreagă. De prea mult!

Simţea aţintiţi asupra ei ochii lui Jeremy, pătrunzători şi luminoşi.

— De ce? Tot timpul eşti cu gândul la muncă, Thea? Nu-ţi place să te distrezi?

— Oh, şi încă cum! Dar nu prea reuşesc. Nu ştiu cum se face, dar n-am lenevit niciodată.

— Nici când erai la colegiu?

Ea îşi aşeză farfurioara pe masa din lemn de sequoia.

— Atunci mai puţin ca oricând! Trebuia să obţin cu orice preţ o bursă pentru conservator. Aşa că munceam din greu ca să obţin note bune în liceu, urmând în paralel cursuri de pian şi canto.

Nu era nici regret, nici părere de rău în vocea ei şi Thea surâse, ca şi cum amintirea acelor timpuri îi făcea plăcere.

— Sunt sigură că şi tu ai muncit enorm!

— Da, fiindcă îmi place lucrul bine făcut. Părinţii mi-au plătit studiile. Şi întotdeauna a fost cineva alături de mine ca să-mi plătească cheltuielile. Poate că de aceea am reuşit s-ajung atât de repede acolo unde sunt. Atunci când te gândeşti cum să găseşti bani ca să supravieţuieşti, consumi şi timp, şi energie – pe care ai putea să le consacri exclusiv artei. Din nefericire, mulţi artişti trebuie să se gândească şi la altceva decât la artă.

— Da… Când eram în liceu, şi eu făceam diverse munci ca să mai câştig un ban.

— Ce anume? Mergeai la cules de sparanghel?

Ea râse.

— Nu. Cântam la înmormântări şi la nunţi, dublam filme, la televiziune… în sfârşit, chestii de astea. Erau destul de bine plătite. Într-un an, am reuşit să strâng

câteva mii de dolari.

— Ca să-ţi mai permiţi câteva lecţii.

Ea clătină din cap.

— În anul acela, puţul nostru a secat. Trebuia să forăm la un altul. Am fost fericită să pot contribui la cheltuieli. Mama s-a sacrificat pentru mine şi acum nu profită decât indirect de roadele muncii sale.

— Te simţi responsabilă pentru fericirea ei?

— Nu. Are o viaţă activă. A muncit din greu ca să-mi plătească lecţiile. Eu am muncit din greu ca să le valorific la maximum. Formăm o echipă

Simfonia iubirii imbatabilă.

— Deci, te simţi liniştită cu privire la ea?

— Hm… Am intenţia să fac, într-o zi, ceva deosebit pentru ea! Dar va trebui să aleg perfect şi momentul, şi surpriza!

— Şi, în viitorul imediat, ce-ţi mai doreşti?

— Să cânt la Metropolitan Opera din New York. Am cântat la Scala şi în alte câteva temple ale operei din întreaga lume. Dar, pentru mine, ca americancă, Met este în vârful piramidei! Desigur, am avut câteva oferte, dar doar pentru roluri secundare. Ori, dacă urc pe această scenă, vreau o fac în calitate de vedetă!

Se aştepta ca el să-i răspundă că visează prea departe, dar răspunsul lui o surprinse.

— Ai perfectă dreptate. Cred c-ar trebui să-ţi alegi încă de pe acum rolul în care vrei să apari la Metropolitan. Dacă ţii cu tot dinadinsul, vei sfârşi prin a-l obţine.

Thea îl privi fascinată. Erau amândoi făcuţi din aceeaşi stofă. Hotărâţi, responsabili şi siguri că-şi vor atinge ţelurile propuse. Ce cuplu extraordinar formau! Dar şi câte scântei în perspectivă!

— Cred că e momentul, murmură ea.

El clipi des, privind-o fără să înţeleagă.

— Momentul pentru ce?

— Să-mi interpretezi tema ta muzicală.

— Ah! Bineînţeles. Să ne întoarcem.

Lăsară farfuriile în bucătărie în maşina de spălat

vase.

— Înainte de a te aşeza la pian, poate că ar fi mai bine să aduc maşina în faţa casei, cu cheile în contact şi să las uşa întredeschisă…

— Thea! Ce răutăcioasă eşti!

— Nu… Sunt sigură că va fi foarte frumos. Şi muzica bună mă face să-mi pierd capul.

Jeremy întinse braţul şi, mângâindu-i părul, o trase spre el.

— În acest caz, ar trebui să bag maşina în garaj şi să încui uşa!

Vocea lui şoptită, seducătoare, o făcea să tremure.

Privirile lor se întâlniră: ochii ei căprui şi ochii lui negri ca abanosul. Era posibil? Mai lipseau acordurile muzicii…

— Jeremy, murmură ea, am impresia că, dacă mă las dusă de val, îmi vei invada fiecare parte, fiecare celulă a corpului. Cum să ştiu dacă eşti pentru mine balsam sau otravă?

Jeremy îi mângâia cu buzele pleoapele, tâmplele, pielea fină din spatele urechilor.

— Sper să n-ai de ales, Thea. Căci tu mi-ai intrat deja în sânge. Sângele meu se amestecă acum cu al tău. Nu simţi? Ne topim unul în celălalt.

Când braţele lui îi cuprinseră talia, ea se lăsă purtată de vârtejul emoţiilor, ameţitor, înfricoşător aproape pentru ea care învăţase să-şi stăpânească atât de bine emoţiile. Căci experienţa altora îi recomandase să nu se lase prinsă de o legătură sentimentală serioasă, dacă voia să reuşească. Văzuse prea multe cariere sfărâmate de câte o poveste de iubire.

Cu toate acestea, Thea îşi înnodă braţele în jurul gâtului lui Jeremy şi îi întoarse sărutul cu o pasiune nebună.

Dintr-o dată, vraja clipei fu ruptă de sunetul strident al soneriei de la intrare.

— Tocmai acum! Şi eu care începusem să cred că sunt în stare să te fac să-ţi pierzi capul şi fără ajutorul

muzicii!

Traversă camera şi deschise uşa, cu un gest plictisit.

— E băiat!

Doi bărbaţi cu feţele strălucitoare năvăliră în cameră. Fiecare avea în mâini câte o sticlă de şampanie.

— Frank! exclamă Jeremy. Strângându-l în braţe pe cel mai mic. Felicitările mele!

— Mulţumesc, mulţumesc! După o naştere destul de grea, Louise mi-a dăruit un copil. Cred că are plămâni superbi, după vigoarea cu care ţipă. Eu zic că suflul ăsta îi va aduce un loc sigur în Orchestra simfonică din Boston!

— Da, aprobă însoţitorul lui, un roşcat înalt. Chiar ne întrebam pe drum ce va învăţa mai întâi. Eu înclin pentru pian, Înainte de oboi. Tu ce crezi. Jeremy?

— Eu cred c-ar fi mai bine să fiţi puţin sobri, fiindcă vă voi prezenta o doamnă care are cei mai buni buni plămâni din lume.

Făcu un gest spre Thea

— Thea, ei sunt doi dintre muzicienii mei: Frank Eiseman, flautist, şi Thomas Inmann, cornist. Domnilor, v-o prezint pe Theadora Dixon Anthony.

— Mă bucur să vă cunosc şi sunt încântată să te felicit, Frank! Un băiat, spui? E minunat!

Frank strălucea de bucurie.

— Hai să toastăm pentru cel mai tânăr muzician din acest oraş!

— Aş vrea să vă spun cât de mult vă admir vocea, spuse Thomas. Abia aştept să vă ascult recitalul de joi seara!

Thea roşi de plăcere.

— Într-adevăr? Veţi veni să mă ascultaţi?

— N-aş lipsi pentru nimic în lume. Ador canto-ul.

Jeremy scoase patru cupe de şampanie, iar Frank desfăcu sticla. După un toast în cinstea noului-născut, Frank propuse încă unul, pentru ultimul concert al lui Jeremy.

— Având în vedere circumstanţele, ar trebui să-l numeşti *Concertul Louis.*

Jeremy începu să râdă.

— Sigur că vreau să-l dedic fiului tău, dar titlul e imposibil. Cum să-i spun *Concertul Louis?*

Thomas schiţă un gest de aprobare.

— Până atunci, ar trebui ca Frank să înveţe să cânte mai puţin fals. Are intenţia să-l adoarmă pe bebeluş cu un cântec de leagăn pe care-l ştie de la mama lui. I-am zis că, dacă o face, îi va insufla micuţului o ură violentă faţă de muzică. Şi eu care credeam că am o voce îngrozitoare! A lui e cu mult mai rea!

Frank se întoarse spre Thea.

— Ştiţi cântecul ăsta de leagăn? Se cheamă *Sonny Boy.* E cam sentimental… Dar eram nebun după el în vremea copilăriei mele!

— Sigur că da! Îl ştiu de când eram mică. Staţi puţin…

Şi începu să-l fredoneze, încercând să-şi amintească cuvintele.

— Da, îmi amintesc perfect.

Şi se îndreptă spre pian. Se aşeză, interpretă câteva acorduri, pentru a-şi încălzi degetele. Între timp, cei trei bărbaţi se apropiaseră atenţi. Thea începu să cânte: «Bye, bye, baby, bye…» Ridică ochii şi văzu lacrimile curgând pe obrajii tânărului tată. Cu un nod în gât, coborî pleoapele.

Când ultimul vers se stinse, în cameră domnea o tăcere mormântală. Thea îşi ridică privirea. Thomas începuse şi el să plângă. Şi chiar şi Jeremy avea ochii înlăcrimaţi.

— Mulţumesc, minunată Theadora! spuse Frank, dregându-şi glasul. Îmi pare rău că n-am putut înregistra această interpretare, ca să i-o pun soţiei mele.

— Aş merge cu plăcere la spital, să cânt pentru ea. Dacă vocea ta e atât de îngrozitoare pe cât spune Thomas, poate ar fi mai bine să-i cânt eu mai întâi cântecul de leagăn.

Frank se înseninã.

— Aţi face-o pentru mine?

— Cu plăcere, dar cu o condiţie: să văd şi eu copilul.

Ador bebeluşii.

— Sigur. Puteţi să-l ţineţi în braţe, în timp ce cântaţi.

Jeremy rămăsese deoparte şi asista la această scenă cu un aer conspirativ, pe care Thomas îl observă primul.

— Hei! Ia priviţi-l pe Jeremy! Pot să pariez că pune ceva la cale! Avea aerul ăsta odinioară, când era dirijor-adjunct şi se credea mai şmecher decât alţii!

Frank şi Thea se întoarseră spre Jeremy.

— Ei bine, înainte de sosirea voastră, Thea îmi ceruse să-i interpretez prima parte a concertului meu, cea pe care trebuia s-o repetăm astăzi. Aşadar, pentru că tot sunteţi amândoi aici…

— Gata! Nici nu trebuie să spui mai mult!

Frank îl luă de braţ pe Thomas şi se îndreptară spre uşă.

— Alo! încotro? protestă Jeremy.

— După instrumente!

De îndată ce ieşiră, Jeremy se apropie de Thea şi îi cuprinse cu mâinile umerii.

— Ai cântat minunat cântecul de leagăn. Şi e, într-adevăr, foarte drăguţ din partea ta că te-ai oferit să mergi la spital. Sunt sigur că înseamnă foarte mult pentru Frank. Şi-a făcut îngrozitor de multe griji pentru Louise. Mi-a şoptit Thomas.

— Mă bucur c-am ştiut cântecul. Şi mi-ar plăcea să văd un nou-născut.

Ea îşi apropie buzele de ale lui ca pentru o sărutare.

— Până la urmă, concertul se va numi *Louis?*

— Nu. Dar îi voi dedica, fără îndoială, prima execuţie în public.

— Ai vreun alt titlu în minte?

— Numai pentru prima parte… Se va numi *Tema lui Thea.*

Chiar înainte ca ea să-i mai poată spune ceva, cei doi muzicieni se întorseseră şi repetiţia începu.

Capitolul 4

Thea se aşează într-un fotoliu, în timp ce muzicienii îşi acordau instrumentele. Jeremy le întinse partitura pe care o scrisese.

— Presupun… hmm… că labele astea de muscă au o oarecare semnificaţie muzicală, comentă Thomas ironic. Ai convocat cumva şi un interpret, care să le traducă în note?

— Nu mă înfuria! Nu e prima oară când îmi descifrezi notaţiile. Ştiu că poţi.

— Asta fiindcă eu sunt în stare să fac imposibilul!

— Câtă modestie! Vezi, Thea, ce trebuie să suporte un compozitor de talia mea!

— Oh! Săracul de tine!

Era încântată de această atmosferă destinsă.

— Domnilor, sunteţi gata?

— Da.

Jeremy se aplecă asupra clapelor pianului, ridică mâinile şi închise ochii. Era linişte deplină. Corpul lui Jeremy era încordat ca un arc. Degetele sale lungi şi elegante atinseră clapele atât de uşor şi de precis, încât Thea avu viziunea picăturilor de ploaie mângâind pământul, după o secetă prelungită. Melodia era simplă şi sfâşietoare, un cântec al speranţei, punctat de accente triste.

Jeremy fu apoi acompaniat de corn, care, reluând tema în mi minor, o dezvoltă într-un imens şi emoţionant strigăt de nelinişte. Apoi, flautul îşi făcu intrarea şi, accelerând tempo-ul, lăsă deoparte tonalităţile sinistre şi dezvoltă tema într-un cântec radios. Apoi, când în trio, când solo, instrumentele completară tema iniţială. Rezultatul era încântător!

Thea uită exasperarea din noaptea trecută, atunci când Jeremy întrerupsese jocul lor de dragoste. Dimpotrivă, se simţea mândră să fi contribuit în vreun fel la crearea acestei opere, atât de frumoase.

La sfârşitul piesei, domni tăcerea, timp de câteva minute, după care ea îşi regăsi, nu fără efort, vocea.

— Jeremy, a fost extraordinar!

Frank şi Thomas renunţaseră la orice ironie. Frank se întoarse spre Jeremy şi, cu o lucire de veneraţie în ochi, îi strânse mâna.

— E o capodoperă, o adevărată capodoperă! E o onoare că sunt primul flautist care o interpretează.

Thomas întări spusele lui:

— Da, Jeremy. Mulţumesc. Nu voi uita niciodată aceste clipe.

Cei doi bărbaţi îşi luară instrumentele şi plecară. Încă sub impresia pe care acest concert le-o crease, păreau striviţi de respect. Şi Thea îi înţelegea. Era copleşită de emoţie. De îndată ce uşa se închise, Jeremy se apropie de ea şi. Luând-o de umeri, o privi drept în ochi.

— Ei?

— Da, merita cu vârf şi îndesat o ceartă!

Era încântată, cu adevărat încântată…

— Chiar vei da acestei părţi numele meu?

— Da, sigur. Cum ar putea avea un altul? Tu eşti cea care m-a inspirat, Thea. Suntem făcuţi pentru a fi împreună, ţi-am mai spus-o!

Ea simţi cum lacrimile îi alunecă pe obraji.

— Sunt atât de tulburată! Mă simt ca şi cum aş fi fost sanctificată.

— Ai împărtăşit extazul muzicii mele, cum şi eu îl voi împărtăşi pe al muzicii tale. Şi vom împărtăşi amândoi extazul fericirii fizice cu aceeaşi intensitate pe care o simt două fiinţe în perfectă armonie

Apoi o îmbrăţişă. Sărutarea lui prelungea miracolul muzicii sale. Dragostea urca în ea ca un val, *agitato con passione,* invadând-o. Dar o voce mică, înăuntrul ei, căuta s-o prevină, iar Thea nu putea să fie surdă la vocea aceea. Cu preţul unui imens efort, se îndepărtă de Jeremy

— Jeremy, sunt dezolată, dar am mâine dimineaţă, la nouă, repetiţie cu Virginia. Nu-mi pot permite să fiu obosită. Avem enorm de lucru pentru recitalul de joi. Trebuie să repetăm ambele duete pe care le vom interpreta pe scenă în premieră şi trebuie să repetăm şi

liedurile pentru un concert de la Lincoln Center, în octombrie. Fiindcă, mai târziu, vom avea, fiecare, alte angajamente… şi nu vom mai avea ocazia să ne întâlnim.

Spre surpriza ei, el clătină din cap, aprobator.

— Te conduc la hotel. Trebuie să te odihneşti.

Ochii săi, mai negri ca noaptea, o priviră cu intensitate.

— În dragoste, trebuie să ai şi inima şi spiritul libere. Nu-i bine să ne grăbim.

Nicicând nu-i fusese ei mai greu să se plieze disciplinei de fier dictată de Muzică. Ardea de dorinţa de a rămâne, de a-şi uni trupul cu al lui, aşa cum muzica ştia să adune într-un mănunchi toate emoţiile umane. Dar, cu un suspin de resemnare, ieşi din cameră, urmată de Jeremy.

În timp ce maşina înghiţea kilometrii şoselei, ea îl întrebă:

— Din moment ce tema ţi-a venit în minte ieri noapte, când ai mai avut timp să scrii şi orchestraţia?

— Am muncit până în zori. Tot n-aveam ceva mai bun de făcut, din moment ce tu plecaseşi.

— Deci, ţi-am făcut un serviciu plecând.

— Nu. Orchestraţia putea să aştepte. Trebuia să notez doar tema principală.

— Atunci, îmi pare rău că am plecat.

Îi aruncă o privire fugară, după care se concentră din nou asupra drumului.

— Nu-ţi pierde timpul cu regrete, Thea! Aşteptarea poate fi un stimulent uneori. Deocamdată, concentrează-te asupra recitalului. În noaptea de după, vom şti să ne canalizăm energia spre o altă cauză, nu mai puţin importantă.

— Joi seara! îşi aminti dintr-o dată Thea. Am promis Virginiei şi soţului său că voi cina la ei după recital. Au închiriat o casă aici.

— Bine, atunci! Nu te voi revedea înaintea recitalului, fiindcă am de terminat orchestraţia concertului. Va figura în programul Filarmonicii din Boston, luna viitoare. Când ne vom revedea, atunci? Mai rămâi la Tanglewood?

— Jeremy, de ce n-ai veni cu mine, să cinăm cu Virginia şi cu soţul ei? Sunt sigură că vor fi încântaţi să te revadă. Nu va trebui să stăm mult. Oricum, ei vor dori să se culce devreme…

El surâse.

— Şi noi vom dori să nu întârziem…

Se aşeză mai comod pe scaun, uşurată că a reuşit să fixeze acest *rendez-vous,* dar nemulţumită că nu-l va vedea pe Jeremy până atunci.

— Joi e atât de departe! oftă ea. Întotdeauna munca ta e pe primul loc?

— Zilele vor trece fără măcar să ne dăm seama. Şi tu vei munci din greu, ca şi mine.

Avea dreptate, dar asta nu ştergea tristeţea din sufletul ei…

— Suntem prea ocupaţi amândoi ca să mai găsim timp pentru dragoste.

— Dragostea trebuie să-şi găsească locul în viaţa noastră, la fel ca şi mâncatul sau dormitul, îi răspunse el, cu înţelepciune.

Era straniu. Acum nu putea suporta să fie despărţiţi timp de trei zile şi jumătate, când venise, de fapt, la Tanglewood ca să şi-l scoată din minte… Această amintire îi aduse aminte de altceva:

— Jeremy, cum de ţi-ai amintit de mine, după doisprezece ani? Nu vreau să pun sub semnul îndoielii memoria ta fabuloasă, dar mi se pare straniu să fi păstrat în minte imaginea unei adolescente de şaisprezece ani pe care ai văzut-o o singură dată!

— Ai dreptate. Fiindcă refuzi să mă crezi, îţi voi explica. Doi ani după întâlnirea noastră, am asistat la un concert oferit de tineri muzicieni, la Jordan Hall, în Boston. Venisem acolo pentru a asculta un violonist pe care doream să-l angajăm în orchestra noastră. Ai cântat atunci *Mi se spune Mimi.* Şi, dintr-o dată, am înţeles că se va vorbi despre tine, într-o zi. Vocea ta eclipsa toate vocile tinerelor pe care le ascultasem până atunci. Şi eram sigur că te mai văzusem undeva. Câteva ore mai târziu, mi-am

amintit de prima noastră întâlnire.

— Aşa, deci, spuse Thea, nemulţumită de răspuns. Dar mi-ai spus că în seara aceea, după ce m-ai jignit în ultimul hal, aveai intenţia să vii să mă vezi. Ce te-a atras la mine? Eram destul de drăguţă, dar nu chiar atât de drăguţă încât să sar în ochi, într-un cor aşa de mare!

El râse uşor.

— Pieptul tău.

— Poftim?!

— Aveai – şi ai încă – sâni impresionant de mari pentru o siluetă atât de fragilă.

— Sânii mei! Oh! E cea mai puţin romantică, cea mai puţin flatantă…

— De ce? Ce vezi tu mai atrăgător pentru un bărbat tânăr, cu sânge fierbinte şi un libidou normal? De atunci, am mai observat şi alte detalii anatomice care pot rivaliza cu sânii tăi superbi, dar întâi şi întâi, sânii tăi m-au atras.

Ajunseseră la hotel. Furioasă, Thea se grăbi să deschidă portiera, dar, în momentul în care reuşi să iasă, Jeremy era deja în faţa ei.

— Trebuie să plec! strigă ea, îndepărtându-i, cu un gest brusc, mâna.

— Thea, de ce trebuie să ne certăm de fiecare dată?

O apucă de bărbie, ridicându-i-o, pentru a o obliga să-l privească.

— Sunt nebun după ochii tăi căprui, după surâsul tău strălucitor, după nasul tău, după pometii tai aristocratici, după părul tău şaten şi buclat, după picioarele tale lungi şi frumoase, după talia ta incredibil de subţire…

Thea se destinse şi încercă să surâdă.

— … şi după sânii tăi superbi!

— O! Tu…

Dar el îi opri valul de reproşuri trăgând-o spre el şi strivindu-i buzele cu ale lui, cu o asemenea ardoare, încât Thea uită. Îşi uită furia. După ce îşi desprinse buzele de ale ei, rămase aplecat, Strângând-o în braţe şi sărutându-i obrazul.

— Noapte bună, frumoasă Theadora! Să ştii că îmi

vei lipsi.

Thea adormi foarte greu. Era mistuită de dorinţă. Ce idioată! Ea fusese cea care dorise să se întoarcă! Ce însemna o noapte de somn, în comparaţie cu câteva ore în braţele lui Jeremy Davidson? Nimic, îşi răspunse. Absolut nimic! Ei, bine! De ceva tot era sigură: joi nu va mai fi aşa de proastă!

* * *

A doua zi dimineaţă, când Thea intră în sala de repetiţie, Virginia Hodgson era deja acolo şi vorbea cu Jacob.

— Ginny! exclamă Thea, luând-o în braţe. Cât mă bucur să te revăd! Eşti superbă!

Ginny era mai micuţă şi mai plină decât Thea. Avea părul blond şi o natură exuberantă. De când se întâlniseră prima dată, la Conservator, deveniseră prietene. Împărţiseră acelaşi apartament, tot felul de munci epuizante, ca şi visele de dragoste şi dezamăgirile aferente. Dar, în timp ce Thea rămăsese singură, Ginny se măritase la puţină vreme după terminarea studiilor şi, de atunci, se străduise să împace carierele de cântăreaţă, soţie şi mamă.

— Thea, eşti mai frumoasă ca niciodată! Cum faci de rămâi atât de suplă? Ajunsesem să cred că, pentru a avea o voce frumoasă, o cântăreaţă trebuie să fie bine făcută, dar tu m-ai convins că nu e neapărat necesar!

— Vom vedea! Acum, vocea ta riscă s-o depăşească pe a mea.

— Haideţi, doamnelor, la treabă! Trăncăneala mai târziu! le chemă Jacob la ordine.

«Disciplina, mereu disciplina!» gândi Thea. Ar fi vrut să ştie ce mai făcuse prietena ei de când nu se mai văzuseră. Şi, de asemenea, ar fi vrut să îi împărtăşească ceva din fantasticele momente pe care le trăise în ultimele zile. Dar Jacob avea dreptate. Munca venea înainte.

* * *

Abia dacă Thea şi Ginny realizară trecerea timpului – atât au fost de ocupate cu repetiţiile. Totuşi, Thea îşi găsi vreme să tragă o fugă până la spital, s-o vadă pe soţia flautistului căreia îi oferi o casetă cu înregistrarea cântecului de leagăn.

În sfârşit, miercuri seara se bucurară amândouă de un moment de respiro. Hotărâră deci să meargă să se plimbe prin imensul parc unde se dădeau concertele de la Tanglewood.

— M-ai lăsat fără replică ieri când mi-ai spus că Jeremy Davidson va veni la noi poimâine, declară Ginny. Nu-mi vine să cred că voi avea în sfârşit ocazia de a-l cunoaşte!

— Nu te deranjează, Ginny?

— Să mă deranjeze? Glumeşti! Este o onoare pentru mine. Pe deasupra, e şi foarte frumos – şi, după cum bine ştii, întotdeauna mi-a plăcut să privesc un bărbat frumos.

— Sărmanul tău soţ trebuie să muncească din greu pentru a te ţine în frâu!

— Într-adevăr! Bietul Ward!

Thea surprinse în această exclamaţie o notă sarcastică, ceea ce o alertă. Îşi scrută prietena, dar nu reuşi să citească nimic pe chipul ei.

Ginny se uita la ceas şi exclamă:

— Hopa! E cinci şi jumătate! Ward şi copiii apar dintr-o clipă în alta. Trebuie să mă întorc.

Se strâmbă şi-i spuse în şoaptă:

— Acum începe adevărata corvoadă.

* * *

Joi seara, când veni ora recitalului, Thea se simţea sfâşiată între nelinişte şi nerăbdare. Îşi alesese o rochie lungă, cu o croială foarte simplă, de un roz pal, care îi punea în lumină părul şaten închis şi ochii. Mai făcuse câteva vocalize în sala de repetiţii şi se hotărâse să nu

mănânce nimic înainte de a intra în scenă.

Era pregătită să cânte. Era pregătită şi pentru revederea cu Jeremy. Îi lipsise mai mult decât ar fi crezut şi se simţea puţin stânjenită, la gândul că se ataşase atât de mult de el. Unde erau raţiunea şi prudenţa de care dăduse întotdeauna dovadă?

Când ajunse în culise, îl găsi pe Jacob recitind notaţiile pe care le făcuse pe marginea partiturii. Ginny, încântătoare în rochia ei lungă şi albă, se învârtea ca un leu în cuşcă. Thea îi salută cu un gest, apoi rămase în picioare într-un colţ, revăzând melodiile, în minte. Nu putea să se aşeze, înainte de a intra în scenă. Nici Ginny, nici ea nu-şi vorbiră. Îşi menajau vocile.

În sfârşit, se auzi soneria. Sosise clipa… Thea intră prima în scenă, urmată de Ginny şi de Jacob. Izbucniră aplauzele ca o furtună. Thea aruncă o privire fugară în sala plină ochi. Căuta un chip anume în mulţime. Îl găsi. Jeremy stătea la un capăt de rând, la jumătatea sălii şi zâmbea.

Thea aşteptă să se facă linişte şi se apropie de pian. Îi făcu un semn din cap lui Jacob şi recitalul începu.

Alesese, pentru deschidere, o arie încântătoare, din *Irodiada* lui Massenet. De la primul vers. «Cel al cărui cuvânt…», fu conştientă că vocea îi suna ferm şi sigur, aşa că deveni mai sigură pe sine.

Recitalul continuă fără nici cea mai mică greşeală. Vocea ei vibrantă reverbera în sală, declanşând aplauze frenetice. În duo, tempo-ul şi acordul vocilor lor erau ireproşabile.

Când Thea ajunse la acea arie din Mozart pe care Jeremy o crezuse prea uşoară pentru ea, îşi întoarse privirea spre el. Îi zâmbi şi îi făcu cu ochiul. Se simţi inundată de fericire. Era cu ea, chiar şi în timpul acestui Mozart!

La sfârşitul recitalului, publicul se ridică în picioare pentru a aplauda. Thea, cu faţa iluminată de bucurie, se înclină în faţa ovaţiilor şi îi întinse mâna lui Ginny, apoi lui Jacob, care fu aplaudat călduros. Era un triumf.

Un tânăr apăru la colţul scenei, cu un imens buchet

de trandafiri pe care veni să-l depună în braţele cântăreţei. Ea continua să zâmbească şi să salute, şi iar să salute, în timp ce inima ei bătea nebuneşte la gândul că aceste flori îi fuseseră trimise de Jeremy.

După cinci rechemări la rampă, reuşiră să iasă din scenă. Imediat, Thea deschise plicul ascuns în buchet. «Pentru cea mai frumoasă primadonă. Cu dragoste – Jeremy.» Cu dragoste! îi venea să chiuie de bucurie.

— Minunat! exclamă Jacob, cu un aer încântat. A fost perfect! Aţi cântat amândouă ca nişte îngeri. Thea…

Veni spre ea şi o sărută pe amândoi obrajii.

— Niciodată n-ai fost atât de bună! Cu fiecare zi, vocea ta devine mai frumoasă. Bravo!

Thea era atât de mulţumită încât îi venea să ţopăie şi să joace ca un copil. Se întoarse spre prietena ei şi o îmbrăţişă.

— Ah, Virginia! Lăsând modestia la o parte, am fost superbe!

Râdeau şi se îmbrăţişau, cu acel sentiment de uşurare pe care îl încerci nu atât când termini o treabă, dar, mai ales, când o termini cu bine.

În câteva minute, culisele fură invadate de admiratori. Frank şi Thomas îşi croiră drum printre ei, pentru a veni să o felicite. Dintr-o dată, deşi era întoarsă cu spatele spre intrare, Thea simţi că Jeremy intrase în cameră. Un al şaselea simţ o avertizase. Se întoarse.

Silueta lui înaltă umplea uşa. Prezenţa lui atrăgea toate privirile. Cu un zâmbet luminos, veni drept spre ea.

— Bravo, Thea! Eşti nemaipomenită!

Îi strânse mâinile şi îşi cufundă privirea într-a ei.

— Trebuie să ştii că ai cântat divin. Ai simţit farmecul?

Thea era de-a dreptul fericită. El n-ar fi minţit niciodată în această privinţă. Îl prezentă Virginiei şi lui Ward.

Ginny, după ce primise cu încântare felicitările lui Jeremy, se grăbi să spună:

— Suntem încântaţi că veţi fi cu noi în seara asta. Nu

vom fi decât patru. Thea şi cu mine ne vedem atât de rar încât preferăm să rămânem între noi.

Dar Jeremy nu era genul care să ţină neapărat să fie înconjurat de admiratori. Virginia dispăru, la braţul soţului ei şi Thea plecă şi ea la rândul ei, împreună cu Jeremy. Când ajunseră în întunericul nopţii, el o prinse de mână şi o trase spre el.

— Nici nu-ţi poţi închipui cât mi-ai lipsit! murmură el. Tot timpul m-am gândit la tine.

Ea se strânse la pieptul lui. Era fericită şi avea impresia că trăieşte mai din plin, doar pentru că el păşea alături. Era pe cale să se îndrăgostească – îi era la fel de limpede ca lumina lunii pe cer.

Jeremy venise la concert împreună cu Frank şi Thomas, aşa că nu-şi luase maşina. Ea îi dădu cheile de la maşina ei, mulţumită să-l lase pe el să conducă, pentru a se putea destinde.

— Oh, Jeremy! Ce sentiment de eliberare! În sfârşit, s-a terminat. Şi încă bine!

— Nu, nu bine… Strălucit! Ai fost aproape de extaz.

Ea zâmbi, studiindu-i profilul seducător.

— Despre ce fel de extaz vorbeşti, scumpe domn?

El o privi pieziş.

— Te limitezi la un singur fel?

— Nu. Deloc.

Ajunseră la familia Hodgson într-o stare avansată de excitaţie. Thea şi-ar fi dorit nespus să fie singură cu Jeremy, doar ei doi, în intimitatea unei camere în care să ardă un foc plăcut. În mod vizibil, el era tot atât de atras de ea pe cât era ea de el. Să fi găsit, în sfârşit, acea fiinţă unică menită s-o întregească, să-i umple viaţa?

Ginny îi primi în prag, cu o expresie bizară, pe care Thea nu ştiu s-o descifreze.

— Intraţi, intraţi! Puteţi face turul casei. Ward şi copiii au venit târziu astăzi. Nu suntem chiar gata…

Thea o sărută pe obraz.

— Ar fi trebuit să mâncăm în oraş. E prea mult pentru tine. Să fii cântăreaţă şi gazdă în aceeaşi seară.

— Ei. E foarte simplu. Ward! strigă ea. Şi din nou vocea îi sună tăios şi autoritar. Ne-au sosit invitaţii.

Ward îşi făcu apariţia. Era un omuleţ cărunt, cu ochi albaştri şi un aer îngrijorat. Thea îl cunoştea de mulţi ani, dar niciodată nu reuşise să se simtă destinsă în prezenţa lui.

— Bună seara. Thea! Ca întotdeauna, recitalul tău a fost încântător. Tu şi Ginny cântaţi foarte bine împreună. Domnule Davidson…

— Spuneţi-mi Jeremy, vă rog.

— Am auzit atât vorbindu-se despre dumneavoastră. E o onoare să vă avem printre noi.

— Mulţumesc foarte mult.

Nişte chiote de copii se făcură imediat auzite.

— Aha! înţeleg că se apropie fiii dumneavoastră, făcu Jeremy, pe un ton amuzat.

Dar Ward se întoarse şi se răsti:

— Hei, copii! Lăsaţi gălăgia! Avem musafiri.

Ridicând din umeri, adăugă furios:

— Le-ar trebui o mamă care să se ocupe de ei tot timpul!

Seara, la început destul de plăcută, fu stricată de tensiunea care domnea între Ginny şi soţul ei. Ginny ar fi dorit să vorbească despre muzică, dar Ward, bancher de meserie, nu înceta să revină la probleme economice. După masă, Thea invocă oboseala adunată, pentru a putea pleca mai repede, împreună cu Jeremy.

În timp ce mergeau spre casă, ea crezu oportun să se scuze:

— Îmi pare rău, Jeremy… De obicei, Ward şi Ginny sunt o companie destul de plăcută. Niciodată nu i-am văzut atât de enervaţi… Cred că Ward a avut o zi proastă la bancă sau cam aşa ceva.

— Căsătoria şi muzica nu fac totdeauna casă bună.

Ea îi puse mâna pe coapsă.

— Sau, poate, ei doi nu sunt două suflete gemene…

— Poate că nu…

Intrară pe alee.

— Hai să nu ne mai gândim la asta, zise el. Avem lucruri mai importante de făcut.

Opri maşina şi se grăbi să coboare. Thea deschise şi ea portiera. Jeremy o prinse de mână, o trase spre el şi o cuprinse în braţe. Thea îşi simţi inima zvâcnind. Era prima dată când simţea pentru un bărbat o dorinţă atât de violentă. Experienţele ei sexuale anterioare au fost limitate şi mediocre. Totuşi, continuase să spere că, undeva în lume, exista un bărbat care, într-o zi, îşi va uni viaţa cu a ei, acoperind golul lăsat de moartea tatălui ei.

Jeremy îi acapară buzele cu pasiunea cu care trăia muzica şi ea se supuse cu bucurie voinţei lui. Fiecare celulă din corpul ei era gata să-l primească pe acest bărbat.

— Thea, iubita mea, te doresc atât de mult!

Îi murmura tandru aceste cuvinte la ureche, în timp ce cu o mână îi cuprindea talia, iar cu cealaltă, se străduia să deschidă uşa.

— Ah, Jeremy! Am impresia că am aşteptat clipa asta ani de zile!

Gurile lor se găsiră, trupurile lor se lipiră unul de altul. Jeremy o conduse în dormitorul scăldat de razele lunii şi în mijlocul căruia trona un pat imens.

Nu-şi mai pierdură vremea cu mângâieri. Ardeau de nerăbdare. Se grăbiră amândoi să se dezbrace. Thea se minună văzând trupul viril şi puternic al lui Jeremy, atât de echilibrat. Şi se bucură, văzând în privirea lui încântarea pe care frumuseţea ei i-o stârnea.

O ajută să se întindă pe pat. Thea se înfiora când simţi răcoarea aşternuturilor şi, în contrast, căldura corpului bărbătesc, care se lipi de al ei.

— Thea, am ştiut că tu eşti cea pe care o aşteptam din momentul în care te-am ajutat să te ridici… îţi aminteşti? După concertul nostru…

Îşi plimba buzele peste obrajii ei, peste linia gâtului, lăsând cu limba o dâră umedă şi corpul ei tremura, înfiorat de plăcere.

— Tu eşti eroul meu, Jeremy! Cavalerul meu cu

armură strălucitoare! Visul meu devenit realitate! E atât de minunat!

Jeremy mângâia, cu degete arzătoare, sânii ei minunaţi.

— Iubito, spuse el, cu vocea blândă, ţi-ai luat măsuri de prevedere?

— Da.

— A! Eşti o fetiţă atât de bună!

Ea avu impresia că sfârcul sânului îi vibrează şi contactul cu buzele şi limba lui o făcu să tremure şi mai tare.

— Îmm, gemu el, apoi şopti cu vocea gâfâită de plăcere: Suntem oameni rezonabili. Nu se pune, între noi, problema căsătoriei. Aşa că e mai bine să evităm orice neplăceri.

Se întoarse, cu spatele arcuit, nerăbdătoare să-i ofere şi celălalt sân.

— Nu se pune deloc problema căsătoriei între noi, Thea! Doar dragostea unor fiinţe libere, care n-au nevoie de lanţuri.

Thea deveni, brusc, atentă:

— *N-au nevoie de lanţuri*? Ce vrei să spui cu asta?

El ridică privirea.

— Nu mă voi însura niciodată, Thea. Credeam că ai înţeles.

Dintr-o singură mişcare, ea se smulse din îmbrăţişarea lui şi sări din pat. Jeremy se ridică într-un cot.

Se citea clar pe faţa lui că nu înţelege ce se întâmplă.

— Gata!

— La ce te referi? Şi unde pleci?

— Să dorm în patul meu.

— Dumnezeule! Ce înseamnă asta? Tocmai eram pe punctul de a face dragoste!

— De a face dragoste? Nu… De a ne culca împreună!

— Thea! Ce-ţi veni?

Continua să se îmbrace nervoasă.

— Nu vrei lanţuri? Atunci, dacă nu vrei lanţuri, nu vrei mângâieri.

— Mângâieri?

— Sex. Dacă preferi cuvântul exact.

— Doamne! Nu-mi pot crede urechilor! Te aşteptai să te cer în căsătorie chiar înainte de a te atinge? E ridicol! Nu se mai poartă de mult!

— Da? Ei, bine, e pe cale să redevină la modă. Cel puţin în ce mă priveşte…

Jeremy întinse braţul pentru a aprinde o lampă de veghe.

— Vorbeşti serios? Îţi imaginai c-am să-ţi ofer inelul de logodnă la cea de-a treia întâlnire a noastră? Nu-i cam prea de tot?

Thea se întoarse spre el. Devenea din ce în ce mai furioasă.

— Nu. Bineînţeles că nu mă aşteptam la asta. Dar, după toate acele «tu eşti cea pe care o aşteptam» şi «suflete gemene», nu mă gândeam că legătura noastră se va rezuma la a face sex într-o noapte.

— Dar cine a pomenit de o singură noapte? protestă Jeremy. Sărind şi el din pat şi îmbrăcându-se grăbit. Eu refuz doar căsătoria. Putem trăi cea mai pasionată legătură din câte au fost în lumea întreagă!

— Nu vreau o legătură pasionată! Vreau să mă mărit. Ar fi o prostie, la vârsta mea, să încep o legătură cu un bărbat care recunoaşte deschis că nu vrea să se însoare.

Din doi paşi, Jeremy fu lângă ea. O apucă de umeri şi o obligă să-l privească. Surprinderea şi furia i se citeau în ochi.

— Oamenii ca noi nu sunt făcuţi pentru căsnicie. Ar trebui să fie trecută pe lista păcatelor noastre capitale!

Se îndepărtă, apoi reveni lângă ea, cu trupul încordat ca un arc.

— Muzica este amanta mea, Thea. Ea îmi dictează când dorm, când mănânc, când respir. Îi aparţin trup şi suflet. Şi ţie ţi se aplică aceeaşi regulă, deşi pari să nu-ţi dai seama. O legătură poate să dureze o viaţă. Nu mizez pe mai mult de doi ani în ceea ce priveşte o căsnicie.

Dorinţa de a-l contrazice o sufoca. Înghiţi cu greu,

apoi spuse:

— Eşti un bărbat vanitos şi egoist! Eşti incapabil să-ţi deschizi sufletul şi să laşi pe altcineva să intre acolo. Ei bine, eu nu sunt ca tine. Vreau un bărbat, o casă, copii. Da, vreau o căsnicie şi tot ce implică ea.

— Formidabil! Şi ce ai să faci cu pasărea aia…

…

Dar, în noaptea aceea, zgomotul motorului n-o mai uşură. Nu era nimic în lume în stare să-i uşureze suferinţa…

Aşteptase seara aceasta cu emoţia pe care o simţea de fiecare dată când era în faţa unui public necunoscut. Era în visurile ei una dintre acele seri perfecte pe care numai sufletele îndrăgostite şi le pot dori. Ea era îndrăgostită de acest bărbat şi acum, când ştia că nu va putea fi al ei în întregime niciodată, se gândi pentru prima oară dacă muzica merită într-adevăr atâtea sacrificii…

Capitolul 5

Abia ajunsă în camera de hotel, Thea luă telefonul şi formă un număr. Era târziu, ar fi trebuit să aştepte până dimineaţă, dar simţea nevoia să vorbească cu cineva.

— Alo? spuse o voce grea de somn.

— Mamă, eu sunt, Thea. Iartă-mă că te sun la ora asta. Dar plec chiar acum, nu mâine după-amiază. Ajung cam pe la trei noaptea. Poţi să nu pui zăvorul, te rog?

— Sigur, draga mea. Vrei să te aştept? Ai nevoie de ceva? Ţi s-a întâmplat ceva? Vocea ei părea neliniştită.

— Nu, nu, mamă. Acum sunt moartă de oboseală. Culcă-te. Ne vedem mâine dimineaţă.

— Bine, Thea?

— Da.

— Fii atentă cum conduci.

— Fii fără grijă. Noapte bună!

Thea închise şi începu să-şi strângă lucrurile. Asta o

ajuta să lupte împotriva remuşcărilor care începeau s-o cuprindă. Ce făcuse? De ce fusese atât de impulsivă? Şi acum, ce mai spera să rezolve alergând în braţele mamei sale?

«Ei, bine, de ce nu?» îşi spuse, aşezându-se la volanul maşinii sale. Mama îi era cea mai bună prietenă şi cea mai fervent admiratoare. Cine ar fi fost în stare să-i panseze mai bine rănile?

Mama ei trăia tot la Norfolk. Casa, în capătul unei alei, nu se deosebea prin nimic de cele ale vecinilor. Era ora trei şi un sfert când Thea opri în faţa uşii. Îşi lăsă bagajele în maşină, luându-şi numai geanta cu ea. De îndată ce intră, o auzi pe mama ei strigând:

— Thea, tu eşti?

— Da, mamă. Ţi-am spus să nu mă aştepţi…

Urcă spre camera mamei ei.

— Nu puteam să adorm fără să ştiu c-ai ajuns cu bine.

— Sunt teafără şi sănătoasă!

Cu o privire atentă şi preocupată, Marilyn Anthony îşi analiza fiica.

— Cum a fost recitalul?

— Superb! A fost bine, chiar foarte bine…

— Atunci, ce s-a întâmplat?

— E o poveste lungă. Şi acum sunt într-adevăr moartă de oboseală. Mergi la lucru mâine dimineaţă?

— Nu. Dau un telefon şi-mi iau zi liberă. De câte ori avem ocazia să stăm de vorbă? Du-te să te culci, draga mea!

Thea se aplecă să stingă veioza de lângă patul mamei sale, apoi se îndreptă spre camera ei. În momentul în care se băgă în pat, cearşafurile reci îi amintiră de un alt pat şi de alte cearşafuri. «O, Doamne!» murmură, cu faţa înfundată în pernă. «De ce sunt aşa de idioată?»

* * *

Când deschise ochii, a doua zi dimineaţă îi trebuiră

câteva secunde ca să-şi dea seama unde se află. «Ah, da…», suspină ea, amintindu-şi.

— Thea? o strigă mama ei, de la parter. Ai spus ceva?

— Nu, mamă, vorbeam singură. Mă duc până la baie şi cobor imediat. Cât e ceasul?

— Zece şi jumătate.

— Ce?! Glumeşti! În viaţa mea nu m-am trezit aşa târziu. Ai luat micul dejun?

— Nu. Am aşteptat să-l luăm împreună.

Când ieşi din baie, mirosul îmbietor de omletă şi de cafea urca până la ea, de la parter. Proaspăt spălată, în blugi şi cu picioarele goale, coborî. Avea impresia că e din nou adolescentă. Se simţea bine.

— Îmi pare rău c-am lipsit de la recital, draga mea, spuse Marilyn, punându-i în faţă o farfurie mare, albastră. Avea un desen cu balene. Am avut o reuniune de lucru şi n-am putut pleca.

— Nu poţi să asişti la toate reprezentaţiile mele, mamă. Doar dacă nu vrei să fii mereu pe drumuri.

— Da. E adevărat.

Scrută chipul fiicei sale, adăugând:

— Mai întâi, să mâncăm! O să vorbim în timp ce ne luăm cafeaua.

— O idee bună!

După ce spălară şi şterseră farfuriile, luară ceştile de cafea şi porniră spre sufragerie. Se aşezară amândouă pe canapeaua veche.

— Mamă, când o să mă laşi să cumpăr o canapea nouă? Asta e numai bună de aruncat!

— Nu fi impertinentă! Să nu crezi că ai dreptul să insulţi mobilele mamei tale numai fiindcă eşti pe cale să devii o celebritate!

— Ooo! Dacă eşti mulţumită aşa…

— Sunt foarte mulţumită… Mai ales în acest moment. Spune-mi, tu de ce nu eşti mulţumită?

Luată din scurt, Thea lăsă ochii în jos.

— Uitasem cât de directă şi de tranşantă eşti, mamă…

Chiar în acel moment, uşa se deschise.

— Bună! E cineva acasă? auziră.

— Cissy!

Thea sări în sus şi alergă spre sora ei.

— O! Minunat! Ai venit şi cu fetiţa! Cucu, Angela, cucu!

— Doamne, Thea! Nu mai spune «cucu» copiilor! Încă de la naştere, trebuie trataţi ca fiinţe inteligente.

Thea luă bebeluşul în braţe, murmurându-i:

— Bună, Angela! Ei? Ai terminat de citit *Dialogurile* lui Platon?

— Caraghioaso! strigă Cissy, îmbrăţişându-şi sora şi urmând-o în sufragerie. Bună, mamă! Trecusem să-ţi înapoiez cărţile astea, când am văzut în faţă maşina sorămii.

Se aşeză şi o privi cu dragoste pe Thea, care îşi oferea degetele drept jucării pentru bebeluş.

— Credeam că vii abia deseară!

— De fapt, aşa şi trebuia.

— Ei, cum se face c-ai venit mai devreme?

Marilyn se ridică.

— Vrei o cafea?

— Cu plăcere, dar să ştii că mi-o pot lua şi singură.

— Nu, lasă, rămâi aici şi mai trăncăneşte cu Thea.

Când Marilyn se întoarse în cameră, Thea tocmai îi povestea surorii sale cât de mulţumită era de ultimul recital.

— Foarte bine. Atunci, ce ai?

Era exact întrebare pe care i-o pusese şi mama ei. Thea le privi pe amândouă. Cissy era înaltă şi slabă, cu părul şaten şi ochii căprui. Semăna cu tatăl lor. Marilyn era o replică mai în vârstă a lui Thea. La cinzeci şi patru de ani, era încă frumoasă, suplă şi fără riduri.

— Sunteţi teribil de indiscrete, amândouă! protestă Thea. Nu sunt destul de matură ca să am şi eu secretele mele intime?

— Nu! i-o tăie Cissy. Hai, povesteşte-ne!

— Fie! Ştiţi vechea mea ranchiună în ceea ce îl

priveşte pe Jeremy Davidson?

Cele două femei aprobară, tăcute.

— Ei bine, l-am întâlnit… vreau să spun că de abia acum l-am cunoscut cu adevărat.

Sora ei se încruntă uşor, a nedumerire.

— Cum adică *cu adevărat?*

Thea roşi şi, căutând un gest care s-o ascundă, netezi cămăşuţa Angelei, dar nu-i merse.

— Hai, măi soră mai mare! Ce s-a întâmplat?

— Eşti mai curioasă decât o ziaristă de la o revistă de scandal. N-am nimic de mărturisit. Eu şi cu Jeremy de abia dacă am avut timp să ne împrietenim puţin.

— Haide, Thea. Dă-ne nişte amănunte! Să nu îţi fie ruşine de mama, ştie prea bine ce înseamnă viaţa. I-am dat eu nişte lecţii pe vremea când eram însărcinată!

Marilyn clătină din cap, cu un aer consternat.

— Cissy! Vorbim serios acum! Las-o pe sora ta în pace. E dreptul ei să aibă propria viaţă privată.

Thea aşează copilul lângă ea, pe canapea şi-l privi cum îşi strânge pleoapele.

— Ca să fiu sinceră, m-am îndrăgostit de el. E o celebritate, ştiţi?

— Nu mai mult decât am văzut la televizor, se înţelege!

— Vă scutesc de detalii, dar trebuie să vă mărturisesc c-am fost pe punctul de a mă lega pe viaţă! N-am simţit niciodată ceva atât de puternic pentru un bărbat. Şi el părea să fie foarte atras de mine.

— Atunci, ce s-a întâmplat? exclamă Cissy, moartă de curiozitate, aplecându-se înainte.

— Nimic. Înainte să… hm… să se petreacă… ăăă… ceea ce era să se întâmple, mi-a făcut o mărturisire capitală.

— Era însurat? Homosexual?

— Cissy! izbucni Marilyn, cu reproş.

— Nu. E divorţat şi n-are nici cea mai mică intenţie să se mai însoare vreodată. Refuză să se recăsătorească.

— Ei, şi?

— Ei, şi n-am de gând să mă leg de un bărbat care declară că nu vrea să mă ia de soţie!

Cissy scoase un strigăt.

— Incredibil! Sora mea gândeşte ca o fecioară din secolul nouăsprezece! Cum?! Ai ocazia unei aventuri cu Apollo şi vii cu motivaţii de astea? Thea. Ai înnebunit! În orice caz, niciun bărbat nu te va cere vreodată de nevastă. Şi Len a început prin a-mi spune că el «vrea să rămână liber». Mi-au trebuit doar şase luni ca să-l fac să-şi schimbe părerea.

— Jeremy e diferit. Ştie perfect ce vrea.

— Şi ţi-a zis de ce nu vrea să se recăsătorească? întrebă Marilyn, cu vocea dulce.

— Pretinde că nu va merge. Că oameni cum suntem noi nu trebuie să se căsătorească niciodată… cum a spus? A! Suntem ca nişte călugări intraţi într-un ordin religios…

— Cu alte cuvinte, o întrerupse Marilyn, nu crede că s-ar împăca între ele carierele voastre şi căsnicia.

— Exact.

— Ei, bine! Are dreptate! strigă Cissy.

Thea îşi privi surprinsă sora.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Cum ţi-ai putea găsi timp pentru o viaţă de familie? Fii cinstită, Thea! Eşti întotdeauna plecată. Când nu eşti în turneu, repeţi, iei lecţii sau mai ştiu eu ce. Mă oboseşte doar să văd câte ai de făcut. Chiar că e ca şi cum ai intra într-un ordin religios. Are dreptate. Nimeni nu munceşte atât de bunăvoie!

Se ridică şi luă copilul în braţe.

— Trebuie să plec. Trebuie s-o vaccineze pe Angela. Şi am şi nişte cumpărături de făcut. Ne vedem deseară, la cină. Mamă, eşti sigură că nu vreţi să veniţi, tu şi cu Thea, la noi? Mi-ar face mare plăcere să fiu eu gazda.

— Nu, nu. Am eu pregătit totul.

— Bine. Cum vrei…

Cissy o privi ţintă pe Thea şi expresia ei deveni serioasă.

— Fă-mi plăcerea şi leagă-te de bărbatul ăsta! Şi

profită la maximum de momentele pe care le poţi petrece alături de el. Ţi-a spus adevărul şi ştii asta. Dintotdeauna, să cânţi a fost lucrul cel mai important pentru tine. Nu?

Le sărută grăbită pe amândouă şi se îndreptă spre uşă.

— Pe deseară!

De îndată ce fiica ei plecă, Marilyn se întoarse spre Thea.

— Crezi că are dreptate?

— Dar tu?

— Nu ştiu… Ca să fiu sinceră, nu mi-am dat niciodată seama că ţii să te măriţi.

— Vezi… am avut o copilărie foarte fericită…

Thea se întrerupse şi aruncă o privire neliniştită spre mama sa.

— Ştii asta, nu?

— Da, ştiu. Chiar dacă, aşa cum zice şi Cissy, petreceai mai tot timpul muncind. Mi s-a părut că asta doreşti cel mai tare să faci.

— Aşa era. Aşa a fost mereu… Dar… ei, n-a fost niciodată loc de un bărbat în viaţa mea. Aveam doar trei ani când a murit tata. Şi am visat dintotdeauna să găsesc un om cu care să împart totul, căruia să-i aparţin…

— Cred că e ceva firesc… Dar, spune-mi, câte vise se pot împlini în cursul unei vieţi?

Privirile li se întâlniră. Şi Thea înţelese ce voia să-i spună mama ei. Fără doar şi poate, avea deja mai mult decât s-ar fi cuvenit, poate.

* * *

Moartă de oboseală, Thea se odihni puţin după prânz. Şi, când se trezi, era ora şase jumătate. Se grăbi să facă un duş, îmbrăcă o cămaşă roşu-aprins se rujă puţin, apoi coborî la bucătărie.

— Mamă, de ce nu m-ai trezit? Voiam să te ajut la pregătiri. N-am venit aici ca să dorm toată ziua!

Aplecată deasupra cuptorului, mama ei scoase la

iveală un pui uriaş şi rumen.

— Păreai să ai într-adevăr nevoie de somn. Şi cina e simplă de tot.

— Pot să rămân în blugi?

— Sigur. A! Am auzit o maşină. Uite-i!

Len, înalt şi subţire, cu părul foarte blond şi faţa surâzătoare, intră purtând o geantă mare, plină cu tot felul de lucruri.

— Bună seara! le spuse, în timp ce traversa holul, cu braţele încărcate. Cissy venea din urmă, cu copilul în braţe.

— Vă mutaţi? întrebă Thea. Cissy făcu o mutră glumeaţă.

— N-ai nici cea mai vagă idee de câte lucruri are nevoie un copil…

— Aveţi aici mai multe lucruri decât am eu nevoie pentru un turneu de două săptămâni…

— Se poate, dar tu nu-ţi uzi chiloţeii la fiecare sfert de oră!

Thea izbucni în râs. Cissy deschise frigiderul, aşeză sticlele cu lapte şi scoase două beri.

— Vrei şi tu una. Thea?

— Nu, mulţumesc.

— Eşti tot abstinentă?

— Beau doar puţin vin, din când în când. Alcoolul nu-i bun pentru plămâni.

— Doamne, Thea! Dar viaţa sexuală e bună? Te-ai resemnat? Poate c-ar trebui să-l eviţi pe Don Juan, la urma urmei!

— Actul sexual e excelent pentru sănătate. Aşa cum te ştiu eu pe tine, ai fost mai mult decât încântată s-o descoperi!

Intrând în bucătărie la ţanc ca să audă ultima replică, Len chicoti:

— Eu sunt cel mai încântat! Şi o strânse pe Cissy în braţe.

— Vă rog, vă rog! puţin respect pentru urechile mele bătrâne! protestă Marilyn, care aranja salata într-un

castron mare, de lemn.

— Urechile tale bătrâne? Ha, ce glumă!

Len îşi îmbrăţişă afectuos soacra, apoi o sărută pe Thea.

— Cum îţi merge, frumoaso? Se pare c-ai triumfat la ultimul recital, nu?

Thea surâse.

— Da, a fost foarte bine. Şi compania ta de asigurări?

— Prosperă…

Seara fu extrem de plăcută, plină de căldură, iar cina delicioasă. Angela le acapară atenţia de cum se trezi… Erau la cafea, când sună telefonul. Marilyn se duse să răspundă.

— E pentru tine, Thea.

— Ah! Trebuie să fie Jacob! I-am spus că vin aici.

— Mie mi se pare că nu-i chiar Jacob.

Thea luă receptorul şi aşteptă ca mama ei să se îndepărteze.

— Alo?

— Alo. Theadora?

— Jeremy!

— Da, eu sunt. De data asta nu te-ai mulţumit să părăseşti nu numai casa mea, ci ai plecat şi din oraş! Cred că trebuie să ne limităm numai la concerte sau spectacole, pe viitor. Adică vreau să spun… să rămânem îmbrăcaţi. Trebuie să mă înţelegi, *coitus interruptus* îmi face rău la nervi!

— Jeremy! protestă Thea, cu un ton jignit, care îl făcu să râdă.

— Nu-ţi fie teamă, nu e nimeni prin apropiere. Sunt într-o cabină telefonică. Dacă am înţeles bine, mâine eşti la New York? Şi eu. Ne-am putea întâlni pentru o plimbare prin Central Park. Prinde bine şi trupului, şi spiritului.

Spre marea ei mirare. Îşi dădu seama că începe să surâdă.

— Cum de mi-ai aflat numărul de telefon?

— Făcând uz de farmecul meu pe lângă Jacob. Norfolk e un oraş mic, aşa că am folosit cu succes cartea

de telefon. Nu mai era deschis decât un magazin prăpădit, singurul în care am găsit o cabină telefonică, slavă Domnului!

— Cum, eşti aici?! Ai sânge în tine, dacă ai făcut drumul până aici pentru atâta lucru!

Mizerabilul! Doar nu încerca să se facă invitat la ea acasă!

— Da, am destul tupeu… încă nu ţi-ai dat seama?

Thea încercă să nu strângă din dinţi.

— Avem o reuniune de familie. Nu prea cred că te pot invita să participi. Ai oroare de viaţa de familie, nu?

— Te înşeli, draga mea. Ador viaţa de familie… sau, cel puţin, când o observ de la distanţă! În orice caz, am un prieten care locuieşte la doi paşi. Voi trece pe la tine într-un minut… două. Nu e încântător din partea mea că ţi-am telefonat, ca să te anunţ?

Acestea fiind spuse, închise telefonul. Thea se întoarse în cameră, clocotind de nervi.

— N-am mai văzut pe cineva cu atât de mult tupeu!

— Cine era?

Cissy tocmai strângea într-o geantă lucrurile Angelei, iar Len făcea turul camerei, culegând de zor ce mai rămăsese împrăştiat.

— Jeremy Davidson.

— Jeremy Davidson!

Era pentru prima dată când Thea îşi vedea sora atât de emoţionată.

— Te suna din Tanglewood?

— Nu, din Norfolk. Vine aici.

— O, Doamne!

Cissy se grăbi să ascundă geanta după canapea.

— Ce faci, dragă?! strigă Len. Credeam că suntem gata de plecare.

— Stai jos, Len! Pentru nimic în lume n-aş rata ocazia de a-l întâlni pe Jeremy Davidson. Gândeşte-te! Când le voi povesti partenerilor mei de tenis!

Chiar şi Marilyn începu să se agite. Se grăbea să ducă ceştile la bucătărie, să aşeze husele, să şteargă…

— Alo! le opri Thea, nervoasă, cu mâinile în şolduri. Ia staţi! Bărbatul ăsta dă buzna peste o reuniune de familie! De ce trebuie să vă pregătiţi ca să-l primiţi? Vă asigur că nici n-o să treacă pragul!

— Tu vorbeşti!

Cissy scosese, cotrobăind prin geantă, o perie şi un ruj.

— Cei de talia lui Jeremy Davidson n-au nevoie să fie invitaţi nicăieri, pentru că majoritatea oamenilor se topesc de fericire când îl văd. Nu te sfătuiesc să-i trânteşti uşa în nas! Tu n-ai decât să fii supărată, dar eu nu văd în fiecare zi o astfel de celebritate. Ba chiar pot să zic că n-am văzut nicio vedetă de aproape.

— Şi eu sunt o vedetă, îţi aminteşti?

— Ei, pe tine te ştiu dintotdeauna. Aşa că nu te pun la socoteală!

Se auzi soneria. Dintr-o dată, Thea îşi pierdu toată siguranţa de sine şi păli brusc. Cissy o ironiză:

— Ia uitaţi-vă la ea! Mai are puţin şi leşină!

— Cissy! o repezi Marilyn, roşie de emoţie.

Len, singurul care îşi păstrase calmul, remarcă:

— Nu credeţi c-ar fi o idee bună să se ducă cineva şi să-i deschidă?

Şi, după ce observă în ce stare erau cele trei femei, se îndreptă singur spre uşă.

— Bună seara! Intraţi, spuse el, pe un ton natural şi prietenos. Sunt Leonard Brown, cumnatul lui Thea.

— Încântat să vă cunosc! Sunt Jeremy…

Len îl opri, surâzând larg:

— Nu trebuie să vă prezentaţi! Vă aşteptam.

Din momentul intrării lui, camera păru mai mică. Şi asta nu fiindcă ar fi fost el atât de înalt, ci fiindcă deborda de energie. Era îmbrăcat în nişte blugi strâmţi şi un pulover albastru, care îi punea în valoare umerii largi şi pieptul viguros.

Merse drept spre Marilyn.

— Trebuie să fiţi doamna Anthony. Iertaţi-mă că am dat buzna. Recunosc că acţionez de multe ori sub impulsul

momentului, declară el, cu un surâs care-l dezvinovăţea întru totul. Şi, acum de exemplu, am cedat impulsului de a o revedea pe fiica dumneavoastră.

Radioasă, Marilyn îi întinse mâna.

— Sunteţi binevenit! De ani de zile, sunt una dintre admiratoarele dumneavoastră.

— Ce cuvinte plăcute! Am înţeles că aţi urmărit-o pe Thea încă de la început, aşa încât ceea ce-mi spuneţi acum are pentru mine mai multă valoare. Sunteţi expertă în materie. Sunt încântat să vă cunosc.

Thea se simţi trădată de respectul pe care mama ei îl arăta faţă de omul acesta care… Care ce? La urma urmei, nu făcuse nimic, decât să recunoască cinstit că nu vrea să se recăsătorească. Trebuia să fie supărată pentru asta? La drept vorbind, nu mai era sigură…

Cissy se îndreptă spre el. Cu mâna întinsă, iar vocea îi tremură puţin când spuse:

— Bună seara! Sunt Cecilia, sora lui Thea.

«Surâsul lui ar putea lumina o întreagă piaţă», gândi Thea, cu năduf, privindu-l.

— Bună seara! răspunse Jeremy, luându-i mâna într-ale sale, apoi privirea îi trecu de la Cissy, la Marilyn şi la Thea. Văd că frumuseţea e aici la ea acasă!

Thea scutură capul.

— Trebuie să recunosc, vizita ta mă surprinde. Dar, fiindcă tot eşti aici, vrei să guşti prăjitura cu mere pe care a făcut-o mama?

— Cu plăcere, răspunse el surâzător.

— Aţi cinat? se nelinişti Marilyn, conducându-l spre singurul fotoliu confortabil al camerei. A mai rămas puţin pui… V-aş putea pregăti o gustare…

— Mulţumesc, m-am oprit la un *fast-food,* dar voi gusta cu plăcere prăjitura.

Thea îşi dădu seama că nici mama ei, nici Cissy, nu păreau grăbite să aducă prăjitura, aşa că se îndreptă ea însăşi spre bucătărie. Când se întoarse, cu o felie generoasă de prăjitură, glazurată cu îngheţată de vanilie, Jeremy avusese deja timp să se împrietenească cu toată

lumea. Îi întinse farfuria şi se aşează alături, observându-l în linişte.

Aura pe care o avea atunci când dirija era vizibilă şi în această seară, în pofida simplităţii momentului. În timp ce mânca, privirea îi era îndreptată spre interlocutor, căruia îi punea întrebări sau făcea comentarii, ca să încurajeze conversaţia. Avea aerul că se interesează cu adevărat de cariera lui Len, sau de serviciul lui Marilyn şi chiar de problemele pe care le avea Cissy în calitate de mamă şi soţie. Ori era foarte abil, ori era un om cu adevărat remarcabil! Şi constată cu regret că cea de-a doua ipoteză i se părea mai plauzibilă.

Conversaţia dură cam o jumătate de oră. Len sfârşi prin a se ridica, anunţând:

— Trebuie într-adevăr să plecăm. Angela va mai avea nevoie în curând de încă o masă.

Apoi, cu un gest, îl opri pe Jeremy, care se pregătea să se ridice.

— Nu vă deranjaţi. Duc bagajele noastre la maşină, după care mă întorc să-mi iau rămas bun.

Jeremy se întoarse atunci spre Thea.

— Jacob mi-a spus că intenţionezi să-ţi laşi maşina aici şi să iei un taxi până la aeroport.

Cissy sări:

— Te conduc eu la aeroport! Mai ales dacă-mi dai voie s-o fac la volanul Porsche-ului tău…

— Maşina îţi stă la dispoziţie, dar trebuie să iau primul avion spre New York. Nu te deranja atât de devreme! Comand un taxi înainte să mă culc.

— Inutil! interveni Jeremy, cu un surâs diabolic. Şi eu trebuie să fiu dimineaţă la Boston – şi să zbor apoi spre New York. Am acolo întâlnire cu un prieten căruia îi las maşina, fiindcă mă întorc peste două săptămâni. Pot să trec să te iau mâine dimineaţă.

— Ce idee bună! aprobă Marilyn, încântată.

— Dar…

Thea căută în zadar o scuză. Mintea îi era incapabilă să funcţioneze.

— N-ar fi mai comod pentru tine să pleci spre Boston încă din seara asta? încercă ea.

— Câtuşi de puţin. Aşa cum ţi-am spus, am un prieten care stă în apropiere. S-a oferit să mă găzduiască pentru o noapte. Prefer să fac acum un drum de numai câteva minute şi să las pe mâine drumul spre Boston.

Se ridică.

— Fiindcă Len şi Cissy pleacă, plec şi eu. Avem cu toţii nevoie de o noapte bună.

Îşi luă rămas bun de la Marilyn şi se întoarse spre Thea.

— Voi fi aici la şase şi jumătate, ca să fim siguri că prindem zborul de opt.

Şi, tot complimentând-o pe micuţa Angela, care dormea din nou în braţele mamei sale, ieşi o dată cu Cissy şi Len. Marilyn suspină:

— Ce bărbat încântător, Thea! Şi atât de frumos! E chiar mai frumos decât pare la televizor. Înţeleg prea bine de ce te atrage atât!

Thea privi figura extaziată a mamei sale. Puterea de fascinaţie a lui Jeremy nu era doar o poveste. Era chiar prea adevărată! Avea impresia că-i căzuse şi ea victimă şi că nu mai putea face nimic.

Capitolul 6

Jeremy sosi exact la ora promisă – din fericire pentru Thea, căreia începuse să-i bată inima mai repede cu un sfert de oră înainte.

— Bună dimineaţa, Jeremy! o auzi pe Marilyn. Se pare că te-ai odihnit destul de bine! Thea soseşte imediat. Îi e foarte greu să se scoale dis-de-dimineaţă…

În loc de răspuns, Thea se mulţumi să-şi ia repede geanta şi să iasă. Într-adevăr, Jeremy părea treaz, binedispus şi era îmbrăcat cu un superb costum de vară. Se felicită în gând pentru alegerea făcută de ea: rochia

albă de bumbac îi venea de minune.

— Bună ziua, Thea! Eşti gata?

— Da, articula ea, fascinată de zâmbetul lui. Jeremy se întoarse, apoi, spre Marilyn:

— Am fost încântat să vă cunosc. Sunt sigur că ne vom revedea. Şi, nu vă neliniştiţi pentru Thea. Vă promit că o să am grijă de ea, până când o să se trezească de tot…

Marilyn râse.

— În cazul acesta, nu pot decât să vă mulţumesc. Şi mie mi-a făcut plăcere să te cunosc, Jeremy. Eşti oricând binevenit aici.

Thea îşi îmbrăţişă mama şi plecă împreună cu Jeremy.

— Ai avut un succes nebun printre membrii familiei mele! Ţi-ai mai câştigat trei admiratori, poate chiar patru… Parcă poţi să ştii de la ce vârstă încep bebeluşii să aibă propriile impresii?!

— Îmi plac ai tăi, replică el zâmbind. Toţi sunt foarte drăguţi… Mai ales mama ta, care e de-a dreptul minunată!

Fetei nu-i venea să creadă că vorbea serios. Se uită repede la el, cu coada ochiului: părea, într-adevăr, sincer.

— Poate că, la urma urmei, nu eşti chiar atât de pretenţios! adăugă ea în timp ce el punea bagajele în portbagajul *Porche*-ului.

— Şi de ce, mă rog, ar trebui să fiu pretenţios?

Thea se aşeză pe scaun şi-şi prinse centura, de siguranţă. O secundă mai târziu, Jeremy făcea la fel.

— Ai avea ceva motive…

Motorul maşinii începu să toarcă.

— Nu cred. Asta m-ar îndepărta de oameni şi n-aş suporta. Am întâlnit foarte rar un om care să n-aibă nimic interesant.

Când ajunseră la şosea, semaforul îşi schimbă culoarea. Fură nevoiţi să oprească maşina. După câteva secunde de aşteptare, Jeremy spuse cu un aer meditativ:

— Thea, priveşte puţin în urmă.

— De ce?

— Priveşte în urmă!

Consternată, ea se întoarse.

— Nu văd prea bine… Ce s-a întâmplat?

— Nu-i nicio maşină în spate. Coboară – hai, coboară! – şi uită-te…

— Ai înnebunit? Ce-nseamnă asta?

— Am motivele mele. Haide, nu durează mai mult de un minut!

Thea se uita la el, nedumerită. Dădu plictisită ochii peste cap şi, ridicând din umeri, ieşi din maşină. Se uită atentă de jur împrejur. Văzu două rânduri de pavilioane aproape identice, locuite, peluze cu iarba tunsă, o tricicletă, o maşină de tuns iarba uitată într-o grădină… Toate acestea îi erau familiare dar, privindu-le acum, avea o senzaţie oarecum stranie. Urcă din nou în maşină.

— Ei? Ce-ai văzut?

— Ce să văd? Decorul în care am copilărit: case, grădiniţe, trotuare… Ce altceva ar fi trebuit să văd?

— Exact. E locul în care poţi începe o viaţă minunată, spuse el, demarând. Dar tot aici ţi-ar plăcea s-o continui?

Ea îl privea, din ce în ce mai uimită. Deodată, înţelese:

— Aşa, deci… Care va să zică, e un mesaj! Evident – deşi sper să nu-mi pierd niciodată simplitatea pretenţiilor – e clar că nu într-un astfel de loc voi trăi după ce mă voi mărita.

— Adică, vrei să urci mai sus în ierarhia socială, nu?

— Bineînţeles, răspunse ea, cu nepăsare.

— Dar ce diferenţă o să fie, Thea, dacă aspiri la acelaşi tip de fericire? Nu ţi-am cerut să te uiţi la cât de mari sunt casele. Voiam să-ţi atrag atenţia asupra stilului de viaţă pe care îl reflectă. Cămin, familie, copii… Da, e minunat şi mulţumitor pentru cei mai mulţi dintre oameni. Dar, se compară asta cu emoţia pe care o resimţi când, din culise, auzi orchestra atacând uvertura? Se compară cu frisonul care te ia când intri în scenă, când aplauzele te înconjoară, când lumea se înclină în faţa ta? Gândeşte-te bine!

Thea nu răspunse. Poate avea nevoie de o astfel de

lecţie… Asta-şi dorea? Un cămin şi copii? Se gândi la casa lui Cissy, la Len şi la adorabila Angela. Se închipui pe sine trăind la nesfârşit într-o căsuţă nouă, într-un orăşel oarecare… Apoi, se imaginã înăuntrul casei…

Scuturã din cap cu putere. I se părea o prostie. Numai închipuirea unei astfel de case o îngrozea.

Când se opriră în faţa terminalului companiei *Eastern Airlines,* un tânăr se îndreptă rapid spre maşină şi deschise portiera din dreptul ei.

— Bună ziua, Glenn! îi zise Jeremy.

— Bună ziua, Jeremy! Biletele voastre sunt la mine. O să mă ocup eu de bagajele voastre. Puteţi merge direct spre terminal. Mai aveţi la dispoziţie douăzeci de minute. În cazul în care doriţi să beţi o cafea…

Thea se aplecă să-şi ridice bagajele.

— Vreţi să luaţi ceva anume cu dumneavoastră?

— Da, acesta.

— Perfect. Îl veţi găsi sub scaun. Pentru restul, lăsaţi-mă pe mine… Le înregistrez eu, domnişoară Anthony.

Ea încuviinţă, uşor uimită, după care se îndepărtă, iar ei doi intrară în aerogară.

Când Glenn se îndepărtase destul, Thea murmură:

— E foarte impresionant… întotdeauna călătoreşti în astfel de condiţii, domnule dirijor?

El îi surâse cu insolenţă.

— De câte ori pot, *miss Coloratura.* Îmi place să las pe seama altora detaliile practice. E una dintre cele mai mari plăceri ale celebrităţii.

— Atunci mă grăbesc s-ajung celebră!

— Eşti departe de-a fi o necunoscută.

— Adevărat. Dar, gândindu-mă mai bine, cred că mi-ar fi cam greu să accept ajutorul cuiva, într-atât m-am obişnuit să mă descurc singură.

— Va trebui să înveţi. Timpul câştigat te va ajuta să-ţi perfecţionezi arta.

Thea râse uşor.

— Arta de-a trăi, poate… Cam asta aş învăţa dacă aş sta mai mult în preajma ta…

— Vezi! Ţi-am zis că ţi-aş putea fi de folos…

Privirile lor amuzate se întâlniră din nou.

— Mi-ai spus tu asta? Nu-mi amintesc!

— Ar trebui să mă asculţi cu mai multă atenţie.

— Jeremy, ai o părere mult prea bună despre tine!

— Se poate… Dar, dacă aş reflecta la tot ceea ce nu pot face, nu m-aş mai hotărî niciodată să fac ceva!

— Destul cu consideraţiile filosofice! strigă Thea. E prea mult şi creieraşul meu nu cred că poate să suporte!

— Da? Atunci, hai să luăm o cafea.

Când intrară în cofetărie, Thea văzu capetele celor dinăuntru întorcându-se brusc spre ei şi şuşotelile celorlalţi înteţindu-se, parcă. Jeremy părea indiferent la toate acestea.

— Simplă sau cu lapte?

— Ce? A… cu lapte.

El se servi cu două ceşti de cafea.

— Unde ţi-e gândul?

— Tocmai priveam oamenii care te săgetau cu privirile. Nu mi s-a părut să fi observat şi tu asta…

— Draga mea, te cam repeţi.

Se aşezară apoi la o masă, lângă un uriaş perete de sticlă ce dădea spre pistă. Thea sorbi o gură de cafea fierbinte, puse ceşcuţa pe masă şi îi aruncă lui Jeremy o privire acră.

— Tuturor femeilor le spui *draga mea*? Sau faci o excepţie pentru mine?

— Nu vezi că-ţi fac curte? Nu vezi că alerg cu limba scoasă după tine?

— De ce, Jeremy? De ce eu?

— Vezi că nu mă asculţi cu destulă atenţie! Dac-ai fi fost mai atentă, ţi-ai fi amintit că – în prima noastră minunată noapte – ţi-am mărturisit cât de puternic simţeam că suntem făcuţi unul pentru celălalt! Nu pot să-mi explic mie însumi de ce, darămite ţie! E o senzaţie nouă pentru mine.

Vocea lui părea sinceră. Pentru ea fu clar că, dacă se lăsa pradă emoţiilor pe care acest bărbat i le oferea, o să-i

cedeze. Şi aşa o înspăimânta puterea pe care, deja, o avea Jeremy asupra ei…

— O, Jeremy! murmură ea. Ce-o să se întâmple cu casa mea, acoperită de viţă de vie?

Pe amândoi îi pufni râsul. Jeremy puse, apoi, uşor mâna peste a ei. Ochii lui, negri şi pătrunzători, îi mângâiară cu privirea chipul neliniştit.

— Într-o zi – cine ştie? – când coardele tale vocale vor fi obosite şi când eu n-o să mă mai pot ţine drept pe o estradă şi n-o să mai pot ridica braţele, atunci o să ne mutăm în casa ta, comentă el, uitându-se precipitat la ceas.

— Trebuie să plecăm.

Se ridică repede şi îi întinse mâna. Thea avu impresia că strângerea lor pecetluieşte un angajament, dar Jeremy îi întinsese mâna ca s-o ajute să se ridice… Impresia magică se prelungi, pentru că, până la poarta de plecare, el o ţinu în continuare de mână. Şi, când Thea luă loc în avion, ar fi putut jura că se aşezase pe un covor zburător, ce o ducea direct în Ţara Minunilor.

După ce se aşezară, Jeremy o rugă să-l scuze puţin. Avea de citit câteva partituri pentru următorul său concert, de la Bruxelles. Atunci, ea profită şi scoase din geantă partitura *Madame Butterfly* şi începu să studieze.

— Când o să cânţi asta? întrebă el.

— Începem repetiţiile pe 8 octombrie, iar spectacolele vor fi pe 11 şi 13, în aceeaşi lună.

— La San Francisco, nu?

— Da.

— Dacă vrei, aş putea asista la ultima reprezentaţie.

Pe Thea o bucură acest ultim gând.

— Ai putea, într-adevăr? Aş fi atât de fericită!

Jeremy păru că se relaxează.

— Thea, trebuie să ne comparăm orarele, pentru a vedea când şi unde ne-am putea întâlni în următoarele săptămâni… Eu plec poimâine în Belgia. Am putea cina împreună diseară şi mâine seară?

— Şi de ce n-am lua împreună şi prânzul… şi micul

dejun? îi întoarse ea întrebarea, cu o privire plină de subînţeles.

— Dimineaţa, mă mulţumesc cu o ceaşcă de cafea şi cu un sandwich, toate luate în grabă. La prânz, iau din nou un sandwich – în timpul unei repetiţii, sau aplecat asupra unei partituri. Seara, e cam tot aşa… Dar, dacă eşti… liberă, o să-mi schimb obiceiurile, spuse el, mângâindu-i buzele cu vârfurile degetelor.

— Sunt pe cale să mă îndrăgostesc de tine, Jeremy Davidson! şopti ea. Fii atent!

— Atunci, înseamnă că suntem amândoi îndrăgostiţi, Theadora! Ce inteligent din partea noastră să ne sincronizăm sentimentele! replică el, pe un ton glumeţ.

Thea îl sorbea din priviri. Avea riduri în colţul ochilor, chiar şi când era serios, şi asta îi plăcea. Dorea să şi-l întipărească în memorie, ca pe o partitură de operă, fără să uite nici cea mai măruntă notă, nici cea mai subtilă nuanţă sau schimbare de ton.

— De acord. Voi lua cina cu tine, apoi, a doua zi, o să iau în grabă o cafea şi o felie de pâine, dacă aşa îţi place!

— Iată ceva provocator! exclamă el. Dar, mai întâi, am putea încheia o înţelegere?

— Sunt deschisă oricăror negocieri.

— Thea, tu nu-mi stimulezi doar imaginaţia… Ea îl privi şăgalnic, apoi, aplecându-se, îşi puse fruntea pe braţul lui.

— Şi… ce-i cu înţelegerea de care vorbeai?

— Ai putea să-mi spui – înainte de-a ajunge în pat – dacă ai intenţia să fugi din nou?

— Vrei un preaviz?

— Da, te rog. E dificil să dirijezi când îţi tremură mâinile!

— S-a-nţeles! Dar, în schimb, promite-mi că-ţi programezi compunerea operelor tale… în alte momente…

Privirea ei se pierduse cu totul într-a sa.

— Ei, dar dacă-ţi vine în minte o temă la fel de strălucitoare ca aceea… continuă ea pe acelaşi ton.

— Îmi vine în minte ceva mai puţin *strălucitor,* dar

mai *elocvent…*

— Mai bine ne-am opri aici, murmură ea, sau stewardesa îşi va pune întrebări. Mai bine, hai să ne consultăm agendele!

Când le deschiseră, realitatea crudă îi izbi.

După Bruxelles, Jeremy urma să plece la Frankfurt, apoi trebuia să revină la Boston, după care avea să traverseze din nou Oceanul, oprindu-se la Londra, Milano şi Lausanne. Avea să petreacă vreo câteva zile şi în New York, dar nu în acelaşi timp cu Thea. Ea avea un recital la Streasa, în Italia, după care urma participarea la un concert în Saratoga. Apoi, urma să plece în California, la Santa Barbara, pe urmă – Monaco, din nou la New York, pentru a cânta alături de Ginny şi, în cele din urmă, San Francisco.

— Jeremy, n-o să ne putem vedea timp de şase săptămâni. Cum o să reziste relaţia noastră?

Era un strigăt disperat. Jeremy o prinse delicat de bărbie.

— Dac-ai avea un iubit – avocat la Chicago, să spunem – când l-ai vedea?

Thea oftă.

— Peste opt săptămâni, după San Francisco şi Denver.

— Ei, vezi?

Degetele lui Jeremy alunecară pe obrazul ei, mângâind-o, gest care o făcu mai melancolică.

— O să avem timp destul să aprofundăm relaţia noastră, Thea. Priveşte partea optimistă a lucrurilor. Am început-o nerăbdători şi de aceea ne-am certat. Trebuie să învăţăm să avem răbdare. Şase săptămâni de despărţire pot fi o lecţie necesară.

Thea se strădui să-şi alunge tristeţea.

— Presupun că ai dreptate. Pare să sune rezonabil…

— Asta e. Rezonabil, logic, necesar…

Făcu o scurtă pauză.

— … şi de neconceput!

Thea îi privi ochii care râdeau, ridurile atât de dragi

şi expresia poznaşă.

— Şase săptămâni! Nici nu se pune problema! O să găsim noi un mijloc să ne vedem!

— Slavă Domnului! exclamă Thea, înveselită. Mai aveam puţin şi amuţeam pe veci, din cauza discursului tău atât de rezonabil!

Şi, cu un suspin de uşurare, reîncepu să-şi studieze partitura.

* * *

Când ajunseră la New York, Thea luă un taxi, Jeremy – un altul. Ea pleca spre casă, el – la o repetiţie. Urmau să se revadă în cursul serii. De îndată ce se despărţiră, Thea simţi cum se cufundă în tristeţe…

Dar, imediat ce intră în apartament, îşi aminti repede de toate îndatoririle pe care le avea, de toate urgenţele, de vechiul său program. Se dezbrăcă, îşi trase pe ea o pereche de pantaloni şi – după ce mâncă cu poftă nişte ochiuri şi o felie de pâine prăjită – începu să dea câteva telefoane, pentru confirmarea programului şi pentru a aranja întâlnirile viitoare. Apoi, se aşeză la pian.

În cele trei ore care urmară, munci fără nicio clipă de răgaz. Îşi încălzi mai întâi vocea, urcând game din semiton în semiton, încercând să ajungă, cu claritate extremă, la arpegii din ce în ce mai rapide. Apoi făcu exerciţii de dicţie şi pentru controlul respiraţiei. Vocaliză astfel timp de o oră, înainte de a se apuca de liedurile germane. Alesese câteva, tocmai ca să-şi extindă volumul vocal – cu totul altele decât cele care erau în programul viitoarelor sale apariţii în public. A doua zi, urma să le mai lucreze, acompaniată de Jacob, încă trei ore.

După ce termină, ieşi şi luă un taxi, îndreptându-se hotărâtă spre sala de gimnastică. O musculatură bună era esenţială pentru a suporta oboseala unei seri întregi petrecută pe-o scenă de operă. Unul dintre profesorii săi făcuse o comparaţie între efortul unei cântăreţe de operă şi cel al unui şofer de camion, dar Thea îl contrazise.

Şoferul muncea stând aşezat…

Sosi, în sfârşit, momentul în care se putu gândi la apropiata întâlnire cu Jeremy. Ea, care de obicei se îmbrăca într-un timp record, nu ştia ce toaletă să aleagă. Se voia frumoasă, irezistibilă. Sfârşi prin a alege o rochie verde pal, mulată pe corp şi cu o croială impecabilă. Se încălţă cu sandale asortate.

Când se auzi soneria, aproape alergă spre uşă şi o deschise larg şi dintr-o dată, prea nerăbdătoare ca să mai bage de seamă nuanţele…

De fiecare dată când îl vedea pe Jeremy stând în prag, era uimită de alura lui. O fascinau, pur şi simplu, umerii săi largi şi zâmbetul lui seducător. Acum, purta un costum bleumarin, o cămaşă albă şi o cravată neagră, cu dungi fine. Privindu-l, îşi spuse că nu mai întâlnise niciodată un bărbat mai frumos. Nici nu putea exista, probabil…

— Thea, eşti încântătoare!

Făcu doi paşi şi o luă în braţe, împingând uşa cu piciorul. O strânse la pieptul său, căutându-i lacom buzele. Se sărutară îndelung, cu toată dorinţa care mocnea în ei de-atâta timp, cu toată pasiunea pe care o resimţeau unul pentru celălalt. Ea se simţea gata – ba chiar nerăbdătoare – să reia jocul întrerupt de două ori. Jeremy îşi trecu degetele tremurânde prin părul ei, suspinând de plăcere. Ridică ochii. Privirea lui întunecată ardea de dorinţă. Cu vocea răguşită, el întrebă:

— Ţi-ai schimbat părerea?

— Dacă te referi la posibilitatea de a o lua din nou la fugă. Fii liniştit. Nu intenţionez *deloc* s-o fac.

Surâse – un surâs amestecat cu dorinţă şi tristeţe. Apoi spuse, grav:

— Aş fi vrut să ştiu dacă mi-ai acceptat ideile referitoare la căsătorie.

— Tot ce-ţi pot spune este că n-am mai simţit niciodată ceea ce simt acum. De când ne-am revăzut, la Tanglewood, te doresc atât de mult, încât îmi face rău.

El se îndepărtă de ea cu câţiva paşi, se opri o clipă,

apoi se întoarse, derutat.

— Cred că ni se întâmplă ceva deosebit. Sunt ca sub stare de şoc. Credeam că-s imun la astfel de experienţe…

Îşi trecu nervos mâinile prin păr.

— Thea, hai să stăm jos, puţin…

Se aşezară, unul lângă celălalt, pe canapea, fără să se atingă, dar legaţi prin puterea magică a dorinţei.

— Ştii cât de mult iubesc muzica, începu Jeremy.

Ea încuviinţă, tăcută, din cap.

— Nimic, până în acest moment, nu mi-a ameninţat prima iubire.

Cu timiditate, ea întrebă:

— Dar fosta ta soţie? Trebuie s-o fi iubit. Doar te-ai căsătorit cu ea…

— Mi se părea c-o iubesc. Fusesem prieteni încă din liceu, iar în timpul studiilor universitare ne întâlneam în vacanţe. Apoi, familia ei s-a mutat, iar noi ne-am despărţit… După un timp, ne-am reîntâlnit, într-o seară, la o recepţie. Am reînnodat firul prieteniei noastre. Şi, am ajuns la în faţa altarului, fără să ne dăm seama…

— Ce anume n-a mers?

— Nimic special… A fost o greşeală. Încă de la început, Betty promisese că-mi va respecta cariera, devoţiunea mea faţă de Muzică… Ce prostie! N-a trecut nici măcar o lună până la prima noastră ceartă serioasă! Era extrem de geloasă…

— Pe cine?

El o privi, concentrat:

— Cum adică *pe cine,* Thea? Pe muzică! Şi-a uitat foarte repede promisiunile… îmi dispreţuia cariera, îmi făcea tot felul de reproşuri, acuzaţii…

— N-a fost prea onest…

— Nu, dar asta-i natura umană. Voia să fie pe primul loc, dar asta nu s-a putut. Timp de trei ani – care mi s-au părut interminabili! – am încercat s-o conving, s-o includ în viaţa mea, să-i ofer sentimentul la care râvnea… Nimic n-a mers. M-ai întrebat dacă am iubit-o şi ţi-am răspuns *da*. Însă ceea ce simt acum e ceva complet diferit… şi asta mă

încântă. Da, Thea, din clipa în care te-am văzut, în timp ce tu mă fulgerai cu privirea, ceea ce-am simţit pentru tine a fost deasupra oricărui sentiment pe care l-am putut simţi pentru o fiinţă umană.

Jeremy începu să-şi maseze tâmplele, cu un gest crispat. Părea că vrea să şteargă din minte ultimele cuvinte.

— Chiar dacă nu sunt de acord cu căsătoria între fiinţele speciei noastre, cred că o dragoste poate dura o viaţă. Dar am nevoie de acordul tău. Nu vreau să ne chinuim unul pe celălalt. Vreau să ne unim destinele în cunoştinţă de cauză. Am fost suficient de clar?

Ea aprobă în tăcere. Dacă trebuia să accepte felul acesta de viaţă pentru a-l avea pe el, fie! Pentru că avea nevoie de Jeremy.

Văzu cum faţa lui se luminează.

— Hai la cină! Sunt destul de superstiţios pentru a crede într-un vechi proverb: *Niciodată doi, fără un al treilea.* Poate c-ar fi mai prudent să-ţi fac curte în mod platonic… cel puţin, încă o perioadă…

Thea ar fi vrut să-l contrazică, dar tăcu. La urma-urmei, poate că el avea dreptate.

— Vreau să ştiu totul despre tine, spuse el. Dacă şi cum te jucai când erai mică, numele păpuşilor tale, mâncarea preferată…

Îi întinse mâna şi o ajută să se ridice.

— Abia aştept să-ţi povestesc cum mi-am rupt braţul când am căzut dintr-un copac şi cum mama a plâns în drum spre spital – nu de durerea mea, ci de teama că n-o să mai pot cânta la pian.

Plecară amândoi râzând.

Thea lăsă în urmă toate îndoielile ei, în momentul în care încuie uşa. Şi, îndreptându-se spre ascensor, îl luă pe Jeremy de braţ, se ridică pe vârfuri şi-l sărută lung…

Capitolul 7

O limuzină argintie îi aştepta în faţa imobilului. Şi nu una oarecare, ci un *Rolls Royce Silver Cloud.* Şoferul le deschise portiera şi Thea, vizibil emoţionată, se aşeză, examinând atenta interiorul.

— E prima dată când urc într-un *Rolls Royce…*

Mângâie extaziată telefonul placat cu aur pielea cu care era capitonat scaunul.

— N-am văzut în viaţa mea o maşină mai luxoasă!

Jeremy îi luă mâna, mângâindu-i uşor vârfurile degetelor.

— Mă gândeam eu c-o să fii impresionată!

— *Impresionată?!* Ai banii care să-ţi permită aşa ceva?

Jeremy râse:

— Nu, nu-i am! Maşina asta e a unui prieten.

Ea îl privi sceptică.

— Jeremy, câţi prieteni ai tu? Şi, mai ales, câţi dintre ei sunt scandalos de bogaţi?

— Draga mea, e de-ajuns să am chiar şi unul singur care să fie – după expresia ta – *scandalos de bogat.* Acest *Rolls* aparţine cuplului Germaine şi Andre Luvall, pe care i-ai cunoscut la Tanglewood.

— A, da! Îmi amintesc că Andre mi-a povestit de apartamentul lor din New York… Şi, încotro mergem în acest superb vehicul? În California, sper!

— N-ai ghicit! Nu prea avem timp. Am rezervat o masă la «Luteţia».

— O, Doamne!

— N-ai fost niciodată acolo?

— Nu… Am aşteptat pe cineva care să poată plăti nota.

— Ai noroc, ai găsit! Am intenţia să te îndop cu bunătăţi!

— De acord întru totul!

— Vezi, sunt câteva avantaje ale acestui tip de relaţie. Nu cred că-ţi puteai imagina un soţ care să te scoată la «Luteţia» într-un *Rolls Royce,* nu?

— Cine ştie? Un soţ ca Andre ar face-o, probabil…

— Să nu mai vorbim de Andre… N-ar fi bun pentru tine. Nu ştie nici să deosebească notele, spuse el, prefăcându-se că priveşte dincolo de geamul maşinii.

Când ajunseră la restaurant, maşina atrase atenţia până şi celor mai blazaţi new-yorkezi. Thea încercă să coboare cu nonşalanţă, ca şi cum ar fi fost obişnuită cu un asemenea lux. De fapt, i se părea că e Cenuşăreasa, şi se întreba dacă nu cumva *Rolls*-ul avea să devină o tărăboanţă, în momentul în care se va fi îndepărtat.

Şeful de sală îi conduse cu atâta solicitudine, încât Thea se simţi stângace. Dar serviciul fu atât de eficace şi de discret, încât dineul deveni curând foarte romantic şi foarte intim. Jeremy comandase şampanie şi, din nou, toastară unul în cinstea celuilalt.

— Ce-ai să mai compui, după ce termini acest concert?

El surâse. Sub luminile discrete ale sălii, gropiţa care i se forma în bărbie, părea un cuib de umbră şi promisiuni. Era încântător.

— Ai auzit de Graham Robeson?

— Coregraful? Desigur!

— Lucrează la un balet având ca pretext romanul *Roşu şi Negru,* de Stendhal. E foarte dramatic, aproape o melodramă. Va fi, cu siguranţă, un triumf… Dacă şi muzica va fi la înălţime! Va fi un jazz foarte modern. Mi-ar plăcea să-ţi spun, într-o zi, ce idei am despre muzica modernă!

— Într-o zi, repetă ea… într-o zi, vei scrie ceva pentru mine, Jeremy? Măcar o melodie?

— Mult mai mult. O operă întreagă!

Din fericire, ospătarul se apropia, cu salatele. Thea era pe cale de a rămâne mută de emoţie… Urma să rămână în posteritate…

— Thea, am vorbit cu Eli Gehler.

— Cu cine?

Se străduia să revină la realitate.

— Eli Gehler, profesorul de canto. Este cel mai bun expert în *bel canto* din această emisferă.

— Credeam c-a ieşit la pensie.

— Da, însă i-am vorbit despre tine şi s-a arătat interesat. Ca şi mine, de altfel, el e de părere că ai o voce unică şi i-ar plăcea să te asculte.

— E o mare onoare, dar lucrez cu Mei Millett, de ani de zile. Nu pot renunţa acum la el…

— Millett ţi-a dat tot ceea ce-ţi putea da. E timpul să-l părăseşti.

— Nu sunt de acord, protestă ea. E extrem de competent. Şi nu pentru că nu-i el nebun după *bel canto…*

— Nu te enerva, Thea. Vino la Eli, după care hotărăşti singură. Nu trebuie să decizi acum…

— Doamne! Eşti un tiran!

El începu să râdă, destinzându-i mai mult chipul seducător. Cum să ţii piept acestui bărbat frumos, arogant şi care avea întotdeauna dreptate? Îşi dădea seama ce şansă avea dacă putea să-l vadă pe Eli Gehler. Era un profesor extraordinar, era o legendă vie… Ar fi nebună să rateze o audiţie la Eli Gehler. Ştia prea bine că Mel o învăţase, deja, tot ce ştia. Era timpul pentru o schimbare!

Tot restul serii, vorbiră despre carierele lor.

— Jeremy, de unde ţi-a venit gustul pentru muzică?

— E un mister… Tata e medic şi, în materie de muzică, nu apreciază decât fanfara. Mama a cântat, în tinereţe, la chitară, însă foarte puţin.

Cât despre fraţii mei. Asistă la concertele mele şi aplaudă din răsputeri, dar habar n-au ce e muzica clasică.

— Cu ce se ocupă?

— Unul este pediatru şi celălalt chimist. Două spirite ştiinţifice.

Thea muşcă dintr-o delicioasă prăjitură, gândindu-se la faptul că avea să devină – în doar câteva ore – mai intimă cu Jeremy decât reuşise să devină – în trei ani! – cu tenorul acela care pretindea că vrea să se însoare cu ea… Apoi, când sosi spuma de ciocolată, înţelese că, pe măsură ce afla mai multe despre Jeremy, îl iubea din ce în ce mai tare.

După ce traversară sala, ieşiră ţinându-se de braţ.

Era foarte mândră de faptul că se afla lângă el, dar, când ajunseră în stradă, îşi pierdu siguranţa de sine. Câţiva jurnalişti aflaseră de prezenţa lui Jeremy şi îl aşteptau. Flash-urile clipiră dintr-odată, iar întrebările începură să curgă.

— E ceva serios între dumneavoastră şi domnişoara Anthony?

— E adevărat că v-aţi întâlnit la Tanglewood şi v-aţi îndrăgostit unul de celălalt?

Speriată şi şocată de o asemenea curiozitate legată de viaţa lor privată, Thea se strânse mai aproape de Jeremy. El îşi croia drum printre jurnalişti, răspunzându-le sec:

— N-am nimic de comentat.

Limuzina alunecă de-a lungul trotuarului şi se opri drept în faţa lor. Şoferul ieşi şi, îndepărtând jurnaliştii, îi împinse uşor pe Thea şi pe Jeremy în maşină.

După ce maşina porni, el spuse, cu multă amărăciune în glas:

— Iată şi partea neplăcută a gloriei! Jurnaliştii ăştia sunt ca hienele avide de carne proaspătă.

Thea nu-l văzuse niciodată atât de supărat. Suspină îndelung şi-şi descleştă pumnii.

— Iartă-mă, m-am enervat. Nici nu ştii cât de mult detest să am ceea ce se numeşte o *viaţă publică.*

— Te înţeleg. Probabil, şi eu aş fi avut aceeaşi reacţie.

O strânse în braţe afectuos, făcând-o să se simtă mai în siguranţă alături de el.

— Thea… Thea, te iubesc! şopti el, cu vocea frântă de emoţie.

Ea închise ochii, pentru a gusta mai bine această clipă. Fiindcă ştia că, ani în şir, îşi va aminti seara petrecută la restaurant, drumul cu limuzina, vocea lui caldă…

— Şi eu te iubesc, Jeremy, şi eu te iubesc!

Maşina se opri. O conduse până la uşă. Thea îi întinse lui cheia dar, spre surpriza ei. Jeremy o ţinu un moment în

mână, apoi i-o înapoie.

— Nu… Vrem ca relaţia noastră să dureze, nu?

Ea răspunse cu greu.

— Da.

— Trebuie să ne trezim devreme mâine, nu?

— Mda. Aprobă ea, temătoare.

— Şi nu vrem să stricăm totul grăbindu-ne, adevărat?

— Adevărat, gemu ea.

— Atunci, trebuie să… ne abţinem. Până mâine seară… Am să comand o cină de vis, cu şampanie şi lumânări. Apoi…

Surâse, iar ochii i se luminară.

— Apoi…

Dorinţa ei era atât de puternică, încât avea senzaţia că o să explodeze în mii de bucăţi. Îl privea pierdută, trupul vibrându-i parcă la atingerea vorbelor lui.

— Noapte bună, Thea! Dacă am noroc, poate te visez…

O îmbrăţişă şi începu să o sărute delicat pe pleoape, pe obraji. Apoi, buzele îi alunecară uşor pe gâtul ei, pe lobul roz al urechii… Şi, în timp ce trupurile lor, unite strâns în această îmbrăţişare, nu se îndurau să se despartă, buzele lor se întâlniră într-un sărut plin de pasiune.

Jeremy se desprinse cu greu, oftând.

— Dacă nu plec imediat, n-o să mai fiu în stare să plec deloc!

Atunci, rămâi! ar fi vrut să-i spună, dar tăcu. Era sigură că evadările ei din trecut îl făceau pe Jeremy să fie atât de precaut, de această dată. Dar un singur gând o consola: seara următoare îi oferea o perspectivă mai romantică! Aşteptând până mâine…

Jeremy îi mângâie obrajii şi, după ce îi trimise o ultimă privire plină de promisiuni, se îndreptă spre ascensor.

Thea intră în apartament, plutind uşoară ca un fulg în zbor. Aprinse lumina. În cameră, culorile dominante erau albastrul deschis şi verdele pal. Un decor de cer şi apă…

începu să valseze prin camera de zi, oprindu-se în balcon. «Ce oraş frumos!», îşi spuse în gând. Intră apoi în dormitor. Ce minunată era viaţa!

Se dezbrăcă, scoase dintr-un sertar o cămaşă de noapte din muselină roz, şi o trase pe cap cu gesturi molatice şi pline de graţie.

Chiar când să se bage în pat, se auzi soneria. Inima începu să-i bată nebuneşte. Alergă spre uşă, întrebând din fugă:

— Cine e?

— Jeremy!

Thea deschise. Jeremy stătea în prag, cu o privire rugătoare şi vinovată.

— Am luat un taxi, am mers cinci sute de metri, după care i-am cerut şoferului să oprească.

— Doamne! Ce minunată eşti! continuă el, după o scurtă pauză.

Intră şi închise uşa în urma lui, cu un gest plin de senzualitate. În clipa următoare, se îmbrăţişau cu dorul celor care se revăd după o foarte lungă despărţire. Thea fu ridicată pe sus de braţele lui puternice.

— Unde-i camera ta?

— Pe-aici.

— Eşti decepţionată de… nerăbdarea mea?

— Nicidecum…

Când se apropie de pa, o lăsă jos şi, cu mâini tremurătoare dar sigure, îi scoase cămaşa de noapte. Ochii lui negri străluceau de dorinţă.

— Lasă-mă să te dezbrac, te rog… îi spuse ea, descheindu-i vesta.

— Ar dura prea mult. Nu pot s-aştept atât, şopti el, cu respiraţia agitată.

— Nu vorbeai tu despre înfrânare?

— Termină…

Îşi scosese cămaşa într-o clipă, aproape smulgând nasturii. Apoi începu s-o mângâie îndelung, să-i alinte sânii fremătători, deja întăriţi de dorinţă, cu sfârcurile proeminente şi închise la culoare. Degetele ei coborâră

spre cureaua lui. Căutând să i-o desfacă, mâna îi tremura, în timp ce cealaltă mână îi mângâia cu mişcări pasionate pieptul. Un geamăt de nerăbdare îi scăpă lui Jeremy.

Cu câteva gesturi grăbite, îşi scoase hainele şi, curând, goi amândoi, erau lipiţi unul de celălalt, fremătând.

— Te doresc, Thea. Te doresc foarte tare! murmură el, cu vocea răguşită de dorinţă.

Căzură pe pat, mult prea excitaţi pentru a mai avea vreme de subtilităţi. Când buzele lui, apoi limba, îi atinseră sfârcul unui sân, Thea fu străbătută de un curent aproape dureros – atât era de plăcut şi de neobişnuit.

Îi desfăcu picioarele şi o pătrunse cu o mişcare rapidă şi puternică. Foarte repede – poate prea repede – ajunseră amândoi pe culmi ale plăcerii, culmi pe care nu visaseră vreodată să le atingă.

Când terminară, rămaseră înlănţuiţi, epuizaţi, şoptindu-şi cuvinte tandre unul altuia. Jeremy spuse:

— Şi eu care doream să facem dragoste îndelung! Iartă-mă, Thea, te rog! Dar, întorcându-mă pe jos la tine, dorinţa mea a crescut într-atât, încât era cât pe ce să explodez închipuindu-te în braţele mele.

— Iubitule… Şi eu eram moartă de nerăbdare!

Se ridică într-un cot şi o privi tandru.

— Să considerăm această primă noapte de dragoste ca pe un galop de încălzire. O să mai fie şi mâine o noapte… Şi cred că la San Francisco, o s-avem tot timpul la dispoziţie! Acum, însă, trebuie să plec…

— Să pleci? De ce?

— Fiindcă am o întâlnire la mine acasă cu Graham Robeson.

— La ora cinci dimineaţa? E o nebunie!

— Fără doar şi poate. Dar n-am găsit un alt moment liber, adăugă el, ridicându-se.

După ce se îmbrăcă, se apropie din nou de pat şi-i surâse:

— Dă-mi voie să-ţi atrag atenţia că eu plec *după!*

— Nemernicule!

— Noapte bună, iubirea mea! Somn uşor şi… pe mâine!

Buzele lor se uniră încă o dată, într-un sărut la fel de grăbit. După ce auzi uşa închizându-se, ea se întoarse şi-şi înfundă faţa în pernă, respirând cu nesaţ urmele lui, mirosul lui. Cu un suspin fericit, alunecă în vis. Dorind să retrăiască momentele petrecute împreună!

* * *

Când, la ora şase şi jumătate, deşteptătorul sună, Thea gemu şi întinse leneşă braţul ca să-l oprească. Trupul ei era încă plin de senzualitate. Mirosul lui Jeremy încă plutea în aer. I-ar fi plăcut să mai stea în pat, savurând momentele delicioase din noaptea trecută. Dar datoria o chema…

În timpul dimineţii, acţionă ca un automat. Mic dejun, curier, trierea hainelor pentru curăţătorie (căci trebuia să fie în orice moment gata să-şi facă valizele), ora de gimnastică… Lucră cu o ardoare nouă, gândindu-se mereu la noaptea trecută. Îşi luase partiturile cu ea, intenţionând să plece direct la studio, acolo unde o aştepta Jacob. Dar, înainte să plece, îi telefonă lui Eli Gehler. Acesta îi propuse s-o primească imediat după repetiţie. Ea ezită o clipă, programul i s-ar fi încărcat şi mai mult dar. În cele din urmă, acceptă.

De îndată ce îşi luă rămas bun de la Jacob şi urcă într-un taxi, fu cuprinsă de sentimentul straniu că se supune unui plan prestabilit. Era o impresie curioasă, ciudată, magică, asemănătoare celei pe care-o resimţise atunci când luase avionul dinspre Boston, împreună cu Jeremy.

Sună o dată, dar nu i se răspunse. Se pregăti să mai sune o dată, dar, exact în acel moment, uşa se deschise şi apăru în prag o femeie în vârstă, cu părul aproape alb, strâns într-un coc sever. «Trebuie să fie Greta Schwartz, celebra violonistă cu care se căsătorise Gehler în urmă cu vreo două decenii», îşi spuse ea. Femeia îi zâmbea.

— Sunteţi, fără îndoială, Theadora Anthony Dixon… Intraţi, vă rog! Eli vă aşteaptă în studio. Eu sunt Greta.

— Vă recunoscusem. Am mai multe dintre discurile dumneavoastră. Sunteţi o artistă extraordinară.

— Mulţumesc. E întotdeauna plăcut să aud asta. Din păcate, e de domeniul trecutului.

Cu o ridicare din umeri resemnată, ea ridică mâna cu degetele deformate de artroză. Thea nu se putu împiedica să exclame:

— Ce păcat! Şi pentru dumneavoastră, şi pentru noi toţi…

Greta fu emoţionată de revolta sinceră a tinerei.

— N-ar trebui să mă plâng. Am avut o carieră magnifică. Iar acum îl am pe Eli, care-mi umple golul din suflet…

O urmă pe Greta, pe un hol minunat lambrisat în lemn, întrebându-se curioasă cine o să-i umple şi ei golul atunci când va fi prea bătrână ca să mai poată cânta? Se strădui să-şi alunge din minte acest ultim gând.

Greta o pofti într-o cameră foarte mare. Era scăldată în soare, şi Thea fu nevoită să închidă pleoapele, din cauza luminii orbitoare. Când le redeschise, văzu – în celălalt colţ al încăperii – un bărbat care o examina cu atenţie.

— E o cameră foarte însorită, se auzi vocea lui.

Ea surâse.

— Da. Aproape c-aş avea nevoie de ochelari de soare!

Eli Gehler izbucni într-un râs zgomotos, surprinzător pentru o siluetă atât de fragilă. Era foarte slăbit de vârstă, dar se străduia să stea extrem de drept. Faţa, încadrată de un păr alb ca zăpada, îi era luminată de cei mai frumoşi ochi albaştri pe care Thea îi văzuse vreodată. Imediat, fu cuprinsă de simpatie pentru acest om binevoitor şi sclipind de inteligenţă.

— Şi acum, îi spuse el, conducând-o către un pian cu coadă aflat în mijlocul camerei, să v-aud cântând.

Întinse mâna şi atinse o clapă. Un tânăr de vreo douăzeci de ani apăru imediat.

— Alfred, iat-o pe Theadora Dixon Anthony. Este o

cântăreaţă de operă deja binecunoscută, dar, care – cel puţin, aşa cred eu – ar putea fi încă şi mai mult apreciată.

— Sunt încântat să vă cunosc, spuse Alfred cu o voce nervoasă.

— Şi eu.

Eli Gehler îşi trase un scaun şi se aşeză lângă pian.

— Alfred este un pianist excelent, şi care învaţă să fie acompaniator bun. E şi un băiat de zahăr, chiar dacă uneori nu pare…

Din nou, un râs sănătos îi scutură silueta fragilă.

— Hai, Alfred. Aşează-te şi acompaniaz-o pe domnişoara!

Alfred se aşeză şi începu să cânte. Thea interpretă o arie de coloratură, plină de rulaje şi de triluri. Cântă şi un fragment de recviem, lin şi susţinut, care-i punea în valoare calităţile de mezzosoprană. Cântă, apoi, câteva lieduri germane şi chiar – la cererea lui Eli – vechea baladă sentimentală *Stormy Weather.*

Gehler făcu un semn şi, imediat, Alfred se ridică, o salută pe Thea şi părăsi încăperea.

— Aşează-te, spuse Gehler, întorcându-se spre ea.

Tânăra se aşeză şi aşteptă. Şi mai aşteptă câteva minute… Nu-şi dădea seama dacă maestrul se cufundase în propriile reflecţii sau adormise pe scaun, cu ochii deschişi. În clipa în care ea se gândea să tuşească sau să facă vreun zgomot oarecare, pentru a-l trezi, el ridică privirea şi-i spuse:

— Da.

Asta păru să fie tot. Dar, după un timp, continuă, cu aceeaşi gravitate a vocii:

— E exact ceea ce credeam. Ai şi timbru şi capacitate melodică necesar. Trebuie neapărat să studiezi belcantoul.

— Dar…

— Fără niciun *dar.* Este un cuvânt inutil… Da *sau* nu?

— D…

Se opri la timp. Cum de se putea lăsa intimidată atât de uşor? Când îşi făcu curaj să deschidă din nou gura. El i-o luă înainte:

— Înţelegi care e diferenţa dintre *bel canto* şi ceea ce cânţi tu?

— Cred că da…

— Fără *cred.* E un cuvânt inutil…

Poate trebuia să anuleze toate cuvintele din vocabular?!

— Dacă vei lucra cu mine, nu numai că vei înţelege această diferenţă, dar o vei şi simţi!

Tocmai o lăsase să înţeleagă că o accepta ca elevă.

— Belcantoul cere un control enorm al respiraţiei şi o supleţe a vocii aproape imposibilă. Trebuie să treci de la o octavă la alta, fără să pierzi nimic din calităţile vocale şi să cânţi arpegii lungi şi complicate cu o totală libertate. Este o tehnică de care sunt incapabili cei mai mulţi dintre cântăreţi. Cu excepţia ta…

Se opri. Ochii lui scrutători trecură de carapacea cu care încerca ea să se protejeze.

— Ei! Da sau nu?

— Da, şopti ea.

— A, iată o femeie cu voinţă! Foarte bine!

Sări în picioare, se grăbi spre uşă şi o deschise.

— Greta! Vino repede! Adu şi şnapsul. Trebuie să sărbătorim evenimentul…

Thea era uluită de hotărârea pe care tocmai o luase. Ce farmece îi făcuse acest mic tiran, de se grăbise să dea un răspuns aşa de important? Greta intră, urmată de Alfred şi turnă băutura în câteva pahare mici. Gehler îl goli repede pe-al său.

— Pentru operă! toastă el.

Thea avu impresia că asistă la primirea unui nou membru într-o societate secretă.

— Şi de-acum, draga mea, declară Eli, ne vom vedea de trei ori pe săptămână – când vei fi la New York. Va trebui să lucrezi mai mult decât ai făcut-o vreodată. Când vei fi plecată, vei avea exerciţii de făcut în fiecare zi. Trebuie să stabilim foarte repede o listă, căci nu ştiu cât timp voi mai fi aici, ca să te pot ajuta.

— Eli! strigă soţia lui, speriată.

— Hai să fim rezonabili, Greta. Săptămâna viitoare împlinesc nouăzeci şi unu de ani. Fiecare zi pe care o mai trăiesc e un dar de la Dumnezeu. Însă trebuie să spun, adăugă el, privind-o pe Thea, că mi-ar plăcea să trăiesc destul de mult ca să te văd şi să te aud cântând în *Norma.* Şi, vor trece cel puţin cinci ani, până să fii în stare s-o faci. *Norma* cere o voce perfect matură.

— Herr Gehler, trebuie să plec, în Italia peste trei zile.

— Ei bine! Vom lucra mâine şi poimâine. Te voi ruga să-mi dai orarul tău, datele la care eşti în New York. Vino cu acompaniatorul tău. Trebuie să înveţe tehnica…

Se aplecă, pentru a pune pe braţul ei mâna lui osoasă, dar uimitor de puternică.

— Vei fi cea mai bună, Theadora Dixon Anthony. Cea mai bună dintre toate!

Cum ieşi, Thea se grăbi spre o cabină telefonică şi formă numărul lui Jeremy.

— Alo?

Răspunse, probabil, femeia de serviciu – oricum, Thea n-o recunoscu.

— Sunt Thea Anthony. Pot vorbi cu Jeremy?

— Nu, domnişoară. E încă la repetiţie. A lăsat un număr de telefon unde-l găsiţi.

Notă numărul şi sună. O voce de bărbat îi răspunse la cel de-al doilea apel, cerându-i să aştepte puţin. Thea ardea de nerăbdare.

— Alo?

— Jeremy!

— L-ai văzut…

— Cum de ştii?

— Eli m-a sunat, după întâlnire. Eu l-am rugat. Cum a fost?

— Eşti insuportabil! Te amesteci în toate! Încep de mâine.

— Sunt foarte mulţumit, draga mea. Acest om e un vrăjitor.

— Jeremy, mi-a spus c-o să devin cea mai bună!

— Bineînţeles! Doar am stabilit! A menţionat şi că o să trebuiască să-ţi pui fundul la lucru?

— Da, dar nu în termenii ăştia!

Un râs sănătos răsună la celălalt capăt al firului.

— Iubito, poţi lua un taxi şi veni până la mine? Sunt aproape gata şi-am un chef nebun să te văd! Dar, în loc de cină, mă tem c-o să trebuiască să ne mulţumim cu un cockteil. Am avion la ora nouă…

— Dar, Jeremy…

— Ştiu, e cam brutal! Am primit un telefon din Bruxelles. O epidemie de gripă a rărit rândurile orchestrei. Va trebui să fac câteva audiţii pentru a găsi înlocuitori, înainte să încep repetiţiile. Deci, te găsesc la mine?

— Bineînţeles!

— Pe curând!

— Hei, stai puţin! N-am adresa ta!

Notă adresa pe-un colţ de carnet. După ce închise, simţi cum se risipeşte o parte din euforia ei. Ultima lor seară – înaintea unei despărţiri de şase săptămâni – se dusese pe apa sâmbetei… «Dar, murmură ea, în timp ce făcea semn unui taxi, ne-a rămas noaptea trecută drept amintire». Gândul acesta amar şi plin de ironie n-o înveseli prea tare.

Eli Gehler avea dreptate. *Dar* era un cuvânt inutil!

Capitolul 8

Cele şase săptămâni de separare fură foarte greu de suportat. Slavă Domnului, măcar cuceririle tehnicii fuseseră de partea lor: Thea şi Jeremy vorbeau la telefon în fiecare zi.

Când, în sfârşit, Thea ajunse la Santa Barbara şi intră în camera de hotel, se întâmplă minunea minunilor: Jeremy o aştepta.

— Cum ai făcut s-ajungi aici? îl întrebă ea, între două sărutări.

— Am telefonat tuturor companiilor cu zboruri interne până am găsit una care să-mi convină. Avem numai două ore la dispoziţie, iubito, înainte de a mă întoarce la New York.

— În cazul ăsta, să nu pierdem timpul! Şi nu-l pierdură…

* * *

Două săptămâni mai târziu, Thea era în cabina ei, la Opera din San Francisco şi, cu mâini tremurătoare, încerca să-şi fixeze peruca de japoneză, pe care urma s-o poarte pentru rolul Cio-Cio-San din *Madame Butterfly.* Era ziua premierei. Se apropie de oglindă, ca să verifice machiajul.

În clipa aceea, cineva bătu la uşă.

— Intră!

— Bună seara, draga mea. Cum îţi merge?

— Mamă!

Thea sări bucuroasă din scaun, şi, în graba de a-şi îmbrăţişa mama, îşi pierdu peruca.

— Am aflat că avionul tău a întârziat. Mi-a fost atât de teamă că n-ai să fii la premieră!

— Şi mie! Am tot pisălogit-o pe stewardesă, de parcă ea ar fi avut vreo vină!

Marilyn se dădu puţin înapoi, ca s-o vadă mai bine.

— Eşti minunată, Thea!

Se aşeză pe o canapea.

— Mi se pare că nu te-am văzut de mult… Sunt deja două luni!

— Nu chiar. Aproape..

— Mi-au plăcut cronicile. Cariera ta ia o nouă întorsătură, înţeleg? E adevărat că publicul s-a ridicat în picioare ca şi te-aplaude la *Lincoln Center?*

Thea surâse, încântată.

— E-adevărat, mamă. M-au plăcut în Italia, m-au adorat la Saratoga, m-au adulat la Santa Barbara… La Monaco, m-au invitat să dau un recital la Palat. Fără să mai spun de strigătele de admiraţie de la New York, unde-am

cântat cu Ginny..

— Şi, dacă am mai înţeles eu bine, în aceste ultime săptămâni, ai un admirator mai fanatic decât oricare altul, aşa-i?

— O, mamă, e-atât de minunat! Îmi trimite flori la fiecare reprezentaţie, îmi telefonează aproape în fiecare zi, îmi trimite telegrame de felicitare – a venit chiar până la Santa Barbara, dar numai pentru două ore. Sunt îngrozitor de îndrăgostită!

— Şi te vei mulţumi doar cu telefoane, flori şi felicitări? Cu întâlniri grăbite, fără speranţa unei căsătorii?

— Mă pui în gardă?

— Nu, e doar dorinţa maternă de-a te proteja. E prima dată când te văd îndrăgostită. Tenorul tău te-a făcut să suferi. N-am chef să te văd suferind şi din cauza dirijorului!

— Mamă, îl iubesc şi mă iubeşte. Poţi să-ţi închipui ce înseamnă să fii iubită de un bărbat ca Jeremy Davidson? E ca şi cum te-ai uni cu o legendă vie… Parcă aş trăi într-un basm cu zâne!

Marilyn râse – era un râs cristalin, care îi plăcea mult fiicei sale.

— De-acord. O să las grijile deoparte şi-o să mă bucur pentru tine.

Dar ochii ei păstrară o expresie neliniştită, pe care Thea o observă.

— Bine, fata mea. Te las să-ţi faci vocalizele.

— Te văd după ce ies din scenă, da? Cinăm împreună şi stăm de vorbă în linişte, da? Nu avem decât seara asta la dispoziţie, fiindcă mâine tu pleci, nu?

— Da. Am înţeles. Dar eşti sigură că vrei o cină liniştită cu mama ta? N-ai de mers la vreo recepţie?

— N-am de gând să merg la nicio recepţie, fiindcă, peste două zile, am o reprezentaţie… după care sper să-l revăd pe Jeremy. Abia aştept să-l simt…

— Thea, te rog!

— A, da! Bătrânele tale urechi!

— Exact, spuse Marilyn, strângându-şi fiica în braţe.

Noroc, draga mea!

— Mulţumesc, mamă.

Ca de obicei, Thea făcu vocalize pentru a-şi încălzi vocea. Apoi, rămânându-i o jumătate de oră până la intrarea în scenă, se aşeză pe un pat pliant, încercând să se odihnească şi să-şi repete în minte rolul. Încerca să pătrundă în sufletul acelei japoneze din secolul trecut care, îndrăgostită nebuneşte de un ofiţer de marină american, ia în serios simulacrul de căsătorie care îi uneşte. Abandonată de el, îl regăseşte, trei ani mai târziu, însurat cu o americană, îi încredinţează copilul lor, după care se sinucide, făcându-şi *hara-kiri.*

Thea surâse amar. Această melodramă orientală inspirase una dintre cele mai frumoase pagini muzicale scrise vreodată. Dar surâsul îi pieri curând de pe buze. De ce întotdeauna femeile trebuie să se sacrifice din dragoste? Oare, iubesc ele mai mult decât bărbaţii? Dar Thea decise că nu-i momentul să aprofundeze chestiunea.

* * *

Primirea publicului din San Francisco fusese deasupra oricărei aşteptări. După interpretarea, în cel de-al doilea act, a celebrei arii *Pe marea liniştită,* reprezentaţia fu întreruptă minute întregi de aplauze frenetice.

La finalul operei, cortina se ridică de nenumărate ori. Când, în sfârşit, Thea putu să se întoarcă în cabină, lăsă frâu liber lacrimilor de bucurie şi emoţie.

Găsi pe masa de toaletă un imens buchet de trandafiri galbeni. Îi mirosi, murmurând:

— Oh, Jeremy! A fost minunat! Vreau să fii cât mai repede aici, să pot împărţi cu tine bucuria mea!

Dar mai erau două – interminabile! – zile, până la întâlnirea lor!

Uşa se deschise uşor. Mama sa, urmată de un grup masiv de admiratori, năvăliră în cabină. Marilyn strălucea de bucurie.

— Ai fost extraordinară!

Ochii îi înotau în lacrimi.

— Mi-am făcut adesea griji, văzându-te cum munceşti, fără un pic de răgaz. Acum, văd c-ai avut dreptate. Eşti o fiinţă deosebită, nu ca noi…

Se îmbrăţişară cu dragoste.

— Mulţumesc, mamă. Nici nu ştii cât sunt de emoţionată.

Marilyn îşi şterse lacrimile.

— Te las admiratorilor tăi. Aştept afară…

Era îmbătător să fii adulată, iar Thea descoperea din plin deliciile acestei beţii. Dar era şi foarte extenuant. Seara târziu, când puse capul pe pernă, se simţea la capătul puterilor. Epuizată şi exaltată, dar fericită.

* * *

Două seri mai târziu, la ora obişnuită, un buchet poposi în cabina ei. «Acesta trebuie să fi fost ales chiar de Jeremy», îşi spuse, cu inima bătându-i puternic de emoţie. Era un aranjament floral japonez. Pe carton era scris: *Lui Cio-Cio-San, din partea celui care-o iubeşte şi care n-o va părăsi niciodată.* Sărută biletul, cu gândul la el. Nu mai avea răbdare.

Interpretarea ei fu chiar mai bună decât precedenta. Când îngenunchie, la finalul celui de-al treilea act – strângându-şi fiul la piept şi cântându-i: *Micul meu zeu* – ştiu că nu cântase niciodată mai bine. Îi dedicase lui Jeremy această reprezentaţie.

De îndată ce cortina căzu, strigăte exaltate şi admirative se auziră în sală. Nici în cele mai frumoase vise ale sale, Thea nu-şi închipuise aşa o dezlănţuire de bucurie. După ce făcu o reverenţă şi înaintă în avanscenă, uralele şi aplauzele deveniră asurzitoare. Valuri nesfârşite de aplauze urmară, ca un cântec neîntrerupt de slavă.

Reîntoarsă în cabină, primi cel mai emoţionant omagiu. Jeremy era acolo, aşteptând-o cu faţa scăldată în lacrimi. O strânse în braţe atât de tare, încât aproape că-şi

pierdu răsuflarea.

— Thea, iubita mea, ai fost magnifică!

— Jeremy! Sunt atât de fericită că te văd!

Era fericită. O fericire ca un uragan, ca o tornadă! El o privi, printre lacrimi.

— L-ai simţit?

— Extazul? Da. L-am simţit! O, Jeremy! Ştiam că-ţi vei da seama…

— În timp ce cântai O. *Doamne*! nu?

Ea îl aprobă, fără cuvinte, mult prea emoţionată ca să mai poată vorbi. Ce minunat era să împartă cele mai frumoase momente ale carierei sale cu bărbatul pe care-l iubea!

— Thea, în cât timp te dezbraci şi te demachiezi?

— Ai să fii surprins de viteza mea!

— Ţi-e foame?

— Numai de tine…

Ochii lui negri se luminară de o bucurie adâncă, misterioasă…

— O să te-aştept afară… Grăbeşte-te. Thea! Vom atinge un alt extaz!

Avu impresia că demachiajul durează o veşnicie. Degetele îi tremurau. Nici duşul călduţ n-o linişti. Nerăbdătoare, cu părul încă umed, îmbrăcă o ţinută sport, se parfumă uşor şi, luând într-o geantă câteva lucruri pentru noapte, ieşi în fugă.

Jeremy stătea rezemat de perete. Părul negru îi era răvăşit. Silueta lui, înaltă şi subţire, era tensionată de aşteptare. Thea îl revăzu aşa cum era la Tanglewood, înainte de începerea concertului, plin de tensiune, de concentrare, gata să sară…

— Iată-mă!

Îi simţea dorinţa fierbinte, dorinţa de-a o strânge pasionat în braţe, dar, după ce aruncă o privire spre culisele pline de lume, Jeremy se mulţumi s-o îmbrăţişeze uşor.

Ieşiră în noaptea plăcută a oraşului San Francisco. Fură imediat asaltaţi de jurnaliştii care-i orbiră cu flash-

urile şi-i bombardară cu întrebări. De data asta, în centrul curiozităţii lor, era Thea.

— Domnişoară Anthony, cum reacţionaţi când vi se spune că sunteţi *Noua Sutherland?*

— Consider că e un mare compliment. Sper ca Joan Sutherland să nu fie ofensată de această comparaţie.

— E adevărat că aţi refuzat să cântaţi la *Metropolitan?*

«Ce bine ar fi să fie adevărat!», îşi spuse ea.

— N-au fost nici măcar discuţii preliminare. Jeremy îi făcu cu ochiul. Trebuie că aprecia felul ei de a răspunde la întrebări.

— Ce comentarii aveţi de făcut la zvonul că vă căsătoriţi?

— Că *ne* căsătorim? Cine cu cine? replică Jeremy.

Şi privirea inocentă pe care o avu declanşă o avalanşă de râsete. Thea nu găsi deloc c-ar fi fost ceva amuzant.

Dincolo de bariera de jurnalişti, auzi strigătele admiratorilor:

— Bravo! A fost magnific!

Roşind de plăcere, le trimise câteva bezele. Jeremy o conduse spre o limuzină neagră. După un ultim semn adresat mulţimii de admiratori, ea se lăsă pe fotoliul comod, alături de el, şi-şi puse delicat obrazul pe umărul lui.

— Toate astea au fost pentru tine, Thea!

Aceşti oameni au venit aici ca să te vadă pe tine! Ştii că sunt puţin gelos pentru că mă aflu în umbra unei vedete?

Gurile lor se căutară, avide de sărutări.

— Jeremy, spuse Thea, după ce-şi recăpătă răsuflarea, te doresc atât de mult!

— Cu-atât mai bine… Fiindcă eu te doresc atât de mult, încât îmi face rău! Peste tot unde merg, eşti şi tu. Te văd între viori, başi, şi chiar lângă flaut!

— Ei? Trebuie să te distragă…

— Dimpotrivă, mă inspiră. Nici nu-ţi imaginezi cât de

bine poate cânta o orchestră când zbori tu printre muzicieni!

Ea începu să râdă. Jeremy se arăta posesiv, avid de mângâieri şi sărutări. Iar ea îi răspundea la fel. Era mult prea înfometată de el ca să mai fie timidă.

Abia avură timpul să schimbe câteva sărutări, că maşina opri în faţa unei case elegante. Thea nu observă că maşina urcase colinele oraşului. Când coborî, văzu că se găseau în vârful *Nob Hill.* Scăldată în razele lunii, panorama oraşului era uluitoare.

Uluitor, la fel ca şi Jeremy. Limuzina se îndepărtă, lăsându-i singuri pe deal.

— Ai prevăzut un loc unde să mergem, sau facem dragoste aici, acum?

— Avem la dispoziţie o casă încântătoare…

— … Pe care ţi-a împrumutat-o un prieten, nu?

— Chiar aşa.

Izbucniră în râs. Jeremy apăsă pe-o sonerie, şi o voce răspunse.

— Cine-i, vă rog?

— Jeremy Davidson!

— A, bună seara, domnule!

Uşa se deschise imediat. Intrară într-un hol pavat cu marmură, cu lambriuri din lemn sculptat. Un servitor apăru, conducându-i până la un ascensor interior, tapisat cu mochetă, care îi duse la al doilea etaj.

— Aveţi un telefon chiar lângă pat, domnule. Trebuie doar să apăsaţi pe buton, mâine dimineaţă, când doriţi micul dejun.

Şi, după ce le ură noapte bună, închise uşa ascensorului în spatele lor.

— Deci, şi un bucătar? şopti Thea.

— Natural. De ce nu?

— Chiar aşa, de ce nu?

Thea abia luă în seamă decorul fastuos care îi înconjura. Toate simţurile îi erau subjugate de bărbatul de lângă ea.

— Vino să vezi oraşul din balcon!

O conduse până la balcon, de-a lungul unei camere gigantice. Priveliştea era grandioasă. Părea decorul specific sărutului final dintr-o superproducţie…

— Te iubesc, Thea! Toate săptămânile astea, m-a obsedat gândul că nu mai pot trăi fără tine, deşi nu ne cunoaştem decât de două săptămâni!

Ea îşi lăsă fericită capul pe umărul lui. Şi el îi devenise la fel de necesar… Fără el, avea impresia că n-ar mai fi putut să respire, să gândească, să cânte…

Jeremy îi prinse în palme sânii grei, aţâţători, mângâindu-i de parcă i-ar fi căutat de mult şi i-ar fi găsit, într-un sfârşit, printr-o şansă nesperată… îi atinse uşor obrajii, buzele, pleoapele, tâmplele, linia gâtului. Buzele lor se întâlniră din nou. Fremătau amândoi. Dorinţa lor era de nestăvilit.

— O, Doamne, cât de mult am nevoie de tine, cât de mult te doresc!

Thea deschise gura, invitându-l, parcă, să intre, să facă parte din ea, să fie în interiorul ei… Limba lui îi explora gura. Mâinile lui îi explorau trupul cu mişcări lente, îi apăsară sânii. Ea îl îmbrăţişă, îi trecu o mână prin păr, cu cealaltă mângâindu-i umerii. Simţi coapsa lui între ale sale şi fiorul plăcerii o cutremură. Cât de mult îi iubea apropierea, parfumul!

Jeremy murmură:

— Poate că n-ar trebui să facem dragoste în balcon…

O ridică în braţe, purtând-o fără efort prin cameră.

— Cum o să mă descurc cu toate astea? şopti exasperat, pierdut, încercând să-i desfacă nasturii.

Degetele lui, atât de sigure pe claviatura pianului, acum tremurau.

— Încet…

Reuşi, în cel din urmă, să-i descheie nasturii pantalonilor. Îi mângâie îndelung coapsele, murmurând:

— Ce? N-ai nimic pe dedesubt? Aşteptai pe cineva?

— Vrei să spui că nu mai puteam să aştept… O!

Ceea ce-i făcea mâna lui Jeremy o înnebunea, pur şi simplu. Cuprinsă de grabă, îi smulse cravata de la gât şi

începu să-i desfacă nasturii cămăşii.

— Jeremy, gâfâi ea, opreşte-te puţin, nu-mi mai pot controla mâinile.

Deşi era foarte excitat, îi ascultă rugămintea. Atunci, ea îl dezbrăcă de cămaşă, dezvelindu-i umerii largi, jucându-se cu vârful limbii pe pieptul lui…

— Cum e? întrebă, atunci când îl simţi tremurând de excitaţie.

— Mmm… Dar ţin să te avertizez că nu acolo-i punctul cel mai sensibil al senzualităţii mele…

— A! Şi care e?

El îi muşcă uşor sfârcul unui sân.

— Cred că ştii deja…

Thea îngenunche pentru a-i desface cureaua, apoi fermoarul pantalonilor. Jeremy şi-i dădu repede jos. Ea ajută şi şortul să cadă, rulându-l uşor în jos.

— Se pare că-i un obstacol aici, murmură, mângâind obstacolul cu pricina.

— Thea, nu mă prea ajuţi să-mi păstrez controlul!

— De ce să ţi-l păstrezi? Nu mai e timp.

— Nu vreau să te presez.

— N-ai putea să mă mai grăbeşti. Sunt gata de săptămâni.

— Nu mi-e de-ajuns să fii gata. Vreau să nu mai poţi!

Ea se ridică şi se dezbrăcă de tot. Goi de tot, stăteau lipiţi, în picioare, în mijlocul camerei, sub razele lunii.

— Eşti un miracol de frumuseţe şi senzualitate, Thea!

O luă de umeri şi-o întinse pe covor. Ochii lui negri erau grei de dorinţă. Ea se lăsă în voia senzaţiilor minunate pe care el i le oferea, în voia mângâierilor lui pasionate. Degetele lui abile ştiură cum s-o facă să nu mai poată! Buzele lui se jucară îndelung cu sfârcurile sânilor, degetele îi alunecară pe triunghiul închis şi buclat, sfârşind prin a atinge micul instrument delicat care vibra frenetic.

— Jeremy!

Strigătul venise din străfunduri. Cu degetele crispate pe covor, se arcui. Cum să înduri un asemenea extaz?

Simţea explozia venind, o izbucnire bruscă, în mii de bucăţi, în mii de culori…

— O, Jeremy, Jeremy!

Trecând frontierele spaţiului, se regăsi într-o altă lume. Frânturi de lumină o antrenau într-o horă nebună…

— Te rog, te rog! Ah! Acum!

Jeremy o pătrunse dintr-o dată, unindu-şi trupul cu al ei, crescând şi reînnoind plăcerea. Palpită îndelung, cum vibrează o membrană după ce o atingi.

Când ultimul fior o parcurse, îl simţi tensionat, ca şi cum… Apoi, pătrunse în ea, o dată, de două ori, cu tot corpul lui scuturat de-o imensă energie.

— Thea, te iubesc!

* * *

— Ţi-am dăruit extazul promis?

— Şi încă cum!

Jeremy se culcă alături de ea. Trupurile li se atingeau, de la umeri la picioare. Thea era uimită. Descoperise o lume de delicii inimaginabile.

Zgomotul oraşului ajungea până la ei prin fereastra deschisă. Şi, chiar dacă erau ascunşi în semiîntunericul camerei, ei se ofereau goi, cerului, lunii, dealurilor, oraşului.

— Culcată aici, pe covor, atât de-aproape de fereastra deschisă, am impresia că sunt o exhibiţionistă! murmură Thea, mângâindu-l.

— Şi-ţi place?

— Mda… Poate că nu-s chiar aşa cuminte cum îmi închipuisem… Poate că am o parte ascunsă şi perversă?

— Hm… Sper s-o ai! făcu Jeremy, luându-i mâna şi conducându-i-o. Ce simţi aici?

Dormiră mult prea puţin în acea noapte. Dar sondară noi abisuri ale senzualităţii, descoperiră comori ascunse în adâncul lor.

Capitolul 9

Primul lucru de care Thea fu conştientă când se trezi, chiar înainte de-a-şi da seama unde se află, fu o imensă senzaţie de fericire. Apoi simţi trupul fierbinte al lui Jeremy lipit de al ei şi amintirile reveniră.

Deschise ochii şi contemplă mâna mare şi subţire pe care o ţinea într-a sa, mâna prodigioasă care ştia să alerge pe claviatura pianului, să scrie capodopere, şi care ştiuse s-o conducă la extaz.

— Bună dimineaţa, spuse el, cu buzele îngropate în părul ei.

— Bună dimineaţa, dragostea mea!

Se întoarse spre el. Era atât de frumos, cu faţa pe jumătate îngropată în pernă şi cu barba nerasă!

— Ştii, ai dreptate.

— În ce privinţă?

— Ai tu o părticică perversă. Şi asta mi-a plăcut.

— Jeremy!

Îl împinse, în joacă, apoi mâna ei îi mângâie pieptul, coborî… El îşi schimbă poziţia.

— Incredibil! Iată-mă gata să reîncep!

— Dacă facem din nou dragoste, mai avem curajul să ne dăm jos din pat, astăzi?

— Ce importanţă are?

— Just!

Brusc, ea strigă speriată:

— Cât e ceasul?

— Ce importanţă are? repetă el.

— I-am promis agentului meu că-l sun înainte de prânz. Trebuie să-mi confirme datele pentru *Scala.* Lasă-mă să aranjez asta, după care o să fiu, din nou, cu totul a ta, spuse ea, întinzând mâna spre telefon.

— Promisiuni, promisiuni! mormăi el, mângâind-o într-un loc foarte delicat.

Ea lăsă receptorul.

— Jeremy, cum vrei să mă concentrez?

— Bine, dă-ţi telefonul. O luăm de la capăt după ce termini, spuse el, întorcându-se şi dându-se jos din pat. Mă-ntorc imediat.

Thea îl privi îndepărtându-se, admirându-i încântată corpul musculos şi fin. Apoi formă numărul.

— Marcia? Aici Thea. Craig aşteaptă să-l sun…

— Da, vi-l dau imediat.

Craig veni imediat la telefon.

— Thea? Unde-ai dispărut? Te-am sunat la hotel, aseară, te-am căutat din nou şi azi dimineaţă… Unde eşti acum?

— Nu insista.

— A… Da, bine, foarte bine… Eşti aşezată*?*

— *Culcată.* Dar ce-i? *Scala a* anulat reprezentaţiile?

Jeremy revenise şi se îndrepta spre ea.

— Nu, e altceva, Thea…

— Ce-i?

— *Metropolitan* îţi propune să cânţi *Aida,* în martie.

Ea rămase mută de uimire.

— Ce s-a întâmplat, Thea? se nelinişti Jeremy, ridicându-se.

— Glumeşti, Craig!

— Nu, nu pe tema asta, în niciun caz! Ei, acceptăm?

— Aşteaptă, aşteaptă o clipă, Craig! Puse mâna pe receptor.

— Mă vor la *Met,* Jeremy, în martie! Văzu cum ochii lui strălucesc de plăcere.

— Ce să cânţi?

— *Aida.*

— Perfect.

— Atunci, să spun *da!*

— Bineînţeles că spui *da!* Luă mâna de pe receptor.

— *Da,* Craig.

— Foarte bine! Voi stabili termenii contractului. Cât despre datele tale la *Scala,* nu-i nicio problemă. Felicitările mele, Thea! Şi onorariile tale cresc!

După ce închise telefonul, rămase aşezată, cu privirea pierdută. Era încă sub şocul ştirii.

— Hei! făcu Jeremy, trecându-i o mână prin faţa ochilor.

Ea închise ochii, încercând să se convingă că nu visează. Era adevărat! Adevărat de-adevăratelea! Jeremy o strânse în braţe, bucuros.

— Bravo! E formidabil, iubito! Mergi drept spre vârf!

— Nu pot să cred, pur şi simplu nu pot să cred!

— Ba da, poţi!

Ochii lui străluceau.

— Aş fi încântat să dirijez pentru tine. Cred că aş face-o mai bine decât oricine, fiindcă ştiu exact cum cânţi. Ce zici? Ar putea fi seara noastră! Dar, înainte de toate, trebuie să ştiu dacă prezenţa mea în fosa orchestrei n-o să te deranjeze.

Ea nu ezită nicio secundă.

— O, Jeremy, ar fi minunat! Crezi că s-ar putea?

— O să fie dificil, dar nu imposibil. O să-ncerc să aranjez.

Dintr-o dată, păru să-şi dea seama că sunt goi şi înlănţuiţi.

— Am o idee formidabilă ca să sărbătorim evenimentul!

— Cred că ştiu la ce te gândeşti… Subscriu fără rezerve, adăugă ea şăgalnic.

Fu, bineînţeles, o sărbătorire minunată a evenimentului.

Când Thea se trezi din nou, era aproape de ora prânzului şi murea de foame. Îl înghionti uşor pe Jeremy.

— Trezeşte-te, frumosule adormit! Stomacul meu chiorăie de foame!

El se întoarse şi-şi înfundă faţa în pernă.

— Jeremy, mi-e foame! O să telefonez la bucătărie şi-o să spun că domnul Davidson şi amanta sa sunt pe cale să dea colţul din cauza inaniţiei!

— Bine, bine! Dar, cum e faimosul dicton: *Trăiască dragostea şi apa rece?*

— Ţi-am spus din prima zi că vreau totul. Inclusiv mese copioase! O să fac un duş, până e gata micul dejun.

— Şi ce vrei la micul dejun?

— Scoici şi… avocado.

— Ce? La micul dejun?

— Da. Ca afrodisiace…

— Doamne! O să comand lapte de pasăre.

— Fricosule!

O oră mai târziu, erau aşezaţi la o masă din fier forjat vopsită în alb şi aşezată pe balcon. Li se serviseră: ouă, suc de fructe, pepene şi cafea.

— Simt că trăiesc din nou! suspină Thea, luând încă o ceaşcă de cafea.

— Din fericire! Ar fi nepoliticos din partea ta să mori, după ce m-ai făcut inutilizabil pentru altă femeie!

— O, dacă aş muri, te-aş lua cu mine. Paradisul ar fi incomplet fără tine!

— Atunci, mai bine să rămânem aici. N-ar fi aşa de rău…

— N-ar fi aşa de rău? Nu ştiu cum faci, dar te învârţi întotdeauna în locuri super-elegante!

— Jeremy, ce-i cu mania asta de a sta mereu pe la alţii? N-ai nimic al tău?

— Ba da. Am un apartament în New York, o casă în Massachusetts, una la Marblehead – absolut superbă, trebuie s-o spun – cu o vedere magnifică, spre ocean. Dar, cum călătoresc tot timpul, am hotărât s-o închiriez.

— Ce păcat! îmi place Marblehead.

— În acest caz, voi elibera chiriaşii.

— Nu aşa repede! Nici eu, nici tu nu dispunem de timp. Şi, în orice caz, n-aş putea rămâne mai mult acolo.

— De ce?

— Mă îndoiesc că locuitorii din Marblehead ar aprecia prezenţa unui cuplu care trăieşte în concubinaj!

Abia pronunţase aceste cuvinte, şi deja îi părea rău. Acceptând să aibă o legătură cu el, accepta, implicit, şi condiţiile acestuia. Şi tocmai pronunţase un cuvânt dispreţuitor.

— Iartă-mă, n-am vrut să spun asta!

Thea se ridică.

— La ce oră trebuie să pleci?

Figura lui se umbrise.

— Am un zbor la nouă seara, spre Noua Zeelandă.

— E prea departe ca să ne mai putem întâlni.

— Mi-e teamă că da…

— Thea, regreţi ce s-a întâmplat?

Ea se apropie şi-l mângâie cu infinită tandreţe.

— Nu regret nimic. Nu mă puteam împiedica să te iubesc, aşa cum nu mă puteam împiedica să respir. Dar e o părticică din mine care regretă căsuţa de la ţară. Poţi să înţelegi asta?

— Sigur. De ce crezi tu c-am cumpărat casa de la Marblehead? E important şi pentru mine să am rădăcini. Doar că sunt mai bătrân decât tine şi am renunţat la multe pentru cariera mea.

Ea se aplecă şi îl sărută pe tâmplă.

— Te iubesc, dragul meu. Şi sunt mulţumită cu ceea ce avem, spuse, mai mult încercând să se convingă pe sine.

Petrecură restul după-amiezii plimbându-se pe străzile San Francisco-ului. Apoi, după ce cinară, se îndreptară spre aeroport. Când sosi momentul plecării, Thea simţi cum lacrimi grele îi izvorăsc din ochi. Jeremy o îmbrăţişă cu tandreţe, sărutând-o uşor.

— Te iubesc, Thea. Ai grijă de tine. O să-ţi telefonez de îndată ce pot. Slavă Domnului, despărţirea noastră n-o să dureze decât două săptămâni, de data asta. Îţi doresc să ai noroc la Hamburg şi la Londra.

— Mulţumesc. Baftă în Australia!

— Va trebui să fim foarte atenţi când stabilim programul turneelor noastre viitoare. Sunt sigur că putem face nişte aranjamente, care să ne ţină mai puţin despărţiţi.

— Da. Şi eu cred…

Îşi muşcă buzele.

— Să nu plângi, până nu urc în avion. Altfel, am să plâng şi eu. Îţi închipui cum am arăta?

O îmbrăţişă încă o dată, apoi se îndepărtă câţiva paşi.

— Trebuie să plec. Voi fi tot timpul cu tine, draga

mea Sper că ştii asta.

— O ştiu. Şi eu voi fi cu tine, tot timpul.

În câteva secunde, ajunse la poarta de îmbarcare şi dispăru. Spre surpriza ei, nu plânse. Trebuia să înveţe că nu poate avea totul. Privirea îi coborî pe inelarul mâinii stângi. Era sigură că foarte multe femei ar fi trecut cu uşurinţă peste inconvenientul de-a nu purta verighetă, în schimbul privilegiului de-a fi iubite de Jeremy Davidson…

* * *

Două săptămâni mai târziu, Thea era din nou la aeroport. De această dată, sosea la Boston, după reprezentaţiile triumfale de la la Hamburg şi Londra.

— Thea, aici sunt!

Cissy îi făcea semne disperată, silueta ei înaltă şi slabă părând mai mare datorită mantoului matlasat.

— E grozav să te văd, vedetă internaţională! Spuse, îmbrăţişând-o pe Thea şi luându-i bagajele.

— În sfârşit, talentul îmi e recunoscut de sora mea! glumi Thea, îmbrăţişând-o.

— Trebuie să ne grăbim, altfel pierdem începutul concertului.

— Ştiu, dar nu mă pot grăbi mai tare. M-am rugat din răsputeri ca avionul să ajungă la timp. N-aş fi lipsit, pentru nimic în lume, de la premiera ultimului concert al lui Jeremy…

— Nu ştiu cum de eşti atât de calmă. Eu una sunt înnebunită de emoţie – am fost invitată de compozitorul în persoană! Toate prietenele mele sunt verzi de invidie.

— Ne întâlnim cu mama şi cu Len în sala de concert?

— Da, hai să mergem!

După puţin timp, se întâlneau cu Marilyn şi Len în rândul al doilea al sălii, exact înainte ca orchestra să se aşeze. Când Jeremy intră şi se aşeză la pian, o salvă enormă de aplauze făcu sala să vibreze. Thea era foarte mândră. Nu se mai văzuseră de două săptămâni.

Jeremy aşteptă ca liniştea să fie deplină, apoi ridică

braţele. În sală, nu se mai auzeau decât respiraţiile spectatorilor care aşteptau cu emoţie audierea ultimei compoziţii a lui Jeremy Davidson, cel care, în pofida tinereţii sale, uimise prin talentul şi forţa sa de muncă.

Orchestra atacă prima mişcare într-un ritm susţinut, apoi o dezvoltă de mai multe ori, pe diferite tonalităţi. Apoi, Jeremy începu să cânte tema pe care Thea o auzise la Tanglewood. Cornul, apoi flautul, o preluară mai frumos chiar decât în amintirea ei.

Privi prin sală. Publicul asculta cu atenţie înşiruirea de sunete care exprima – atât de delicat şi sublim – iubirea lui Jeremy pentru ea. Simţi că aceste momente vor fi o amintire ce va dăinui întreaga ei viaţă.

După ce piesa se termină, publicul izbucni în aplauze frenetice. Jeremy reveni la rampă de nenumărate ori, salutând ceremonios publicul.

Cu fiecare nouă revenire a sa, aplauzele păreau să se înteţească din ce în ce mai mult. În sfârşit, sala începu să se golească şi Thea, strălucind de mândrie şi iubire, îşi făcu drum prin mulţime, pentru a-l întâmpina pe cel pe care-l iubea şi-l admira.

* * *

Trăiră două zile extraordinare, în care intră şi o nouă execuţie a concertului. Apoi – pentru a câta oară?

— Thea îl conduse pe Jeremy la aeroport. Pleca în Colorado, ea urmând să plece la Norfolk, pentru a petrece câteva zile cu mama sa.

În momentul îmbarcării, el îi spuse:

— Ascultă-mă bine! Şi să nu-mi răspunzi printr-o ridicare din umeri… Te duci urgent să consulţi un medic. Mi-e frică că te paşte o gripă…

— Da, dom’le!

Îi plăcea enorm să-l vadă îngrijorat din cauza ei. Asta îi dădea impresia că e iubită, că e… măritată.

— Te rog, insist s-o faci!

— Jeremy, petrecem atât de mult timp în aeroporturi,

luându-ne rămas bun! spuse ea, încercând să schimbe subiectul.

— Petrecem tot atâta spunându-ne *bun găsit!*

— Oare?! murmură ea, pe un ton amar. O să fim împreună de Crăciun?

— Da. Şi transmite-i mamei tale că vă invit pe amândouă în Connecticut. Petrecem revelionul împreună cu ai mei. În felul ăsta, o să ne cunoaştem toţi… Eşti sigură că Cissy o să meargă la părinţii lui Len?

— Da. Ca de obicei…

Thea îşi dădu seama că-şi făceau planuri ca doi oameni normali, căsătoriţi… Atunci, de ce? Ar fi vrut atât de mult să i-o spună, dar niciodată nu avea timp.

Jeremy o mai sărută o dată, apoi se răsuci repede pe călcâie şi plecă.

Acelaşi lucru îl făcu şi ea, dar în direcţie diferită.

Capitolul 10

În mod bizar, sejurul petrecut la Norfolk nu-i oferise prea mult timp pentru odihnă, deşi asta sperase. Se simţea din ce în ce mai rău şi era din ce în ce mai obosită. Avea o dublă bănuială, ca şi mama ei de altfel. Putea fi răcită, dar…

Într-o dimineaţă – când se trezise, din nou, foarte târziu – fu surprinsă să-şi găsească mama trebăluind prin bucătărie.

— Nu te duci azi la lucru?

— Mi-am zis că poate ai nevoie de puţină companie…

Thea roşi. Înţelese cam ce urma să discute cu a ei mamă.

— Mamă…

Mai mult nu reuşi să spună. Izbucnise în lacrimi şi se refugie în braţele mamei sale, ca un copil mic şi poznaş.

— Draga mea, ce s-a întâmplat? spuse îngrijorată Marylin, conducându-şi fiica spre canapea şi aşezându-se

lângă ea.

— Nu ştiu, murmură Thea, care abia putea vorbi printre sughiţuri. Sunt atât de deprimată… Răceala asta blestemată mă oboseşte îngrozitor.

— De ce-ţi faci atâtea griji? Sunt sigură că poţi anula un recital-două.

— Cariera mea e tot ce voi avea vreodată, răspunse Thea, cu disperare. Nu vezi? M-am îndrăgostit de un bărbat care nu crede în căsătorie. E clar că numai munca îmi rămâne. N-o să mă pot baza niciodată pe Jeremy…

Şi, după aceste cuvinte, suspinele şi lacrimile reizbucniră. Marilyn oftă:

— Mi-era teamă că n-ai să poţi suporta asta. Ai un talent excepţional şi eşti plină de curaj. Dar gusturile tale sunt, mai degrabă, convenţionale. Şi toate bârfele astea, în presă şi la televiziune, despre tine şi Jeremy. Am urmărit ultimul interviu pe care l-ai dat la Hamburg.

— L-au difuzat şi aici?

— Da, la jurnalul de la ora şase şi, în reluare, la unsprezece. Te-au prezentat ca pe un fenomen al lumii muzicale. Dar era clar că ceea ce-i interesa mai mult era legătura ta cu Jeremy. Au vorbit despre dragostea voastră «toridă» – cred că ăsta a fost cuvântul folosit.

Thea făcu o grimasă de dezgust. Se gândi la felul în care ar fi receptat toate acestea dacă nu ar fi fost atât de obosită. Ar fi râs. Oare?

— Nu pot să înţeleg, continuă mama sa. Ai fost întotdeauna atât de pudică în ce priveşte sentimentele tale… Sper că nu ţi-e prea greu să suporţi şi să depăşeşti situaţia asta. Nu uita, ai o carieră a ta.. Multe altele te invidiază.

— Nu mai ştiu ce să fac, mamă. Sunt atât de îndrăgostită de Jeremy! Şi totuşi, când mă gândesc că vrea să-i cunosc familia… Of, Doamne… Iartă-mă, am uitat să te întreb dacă vrei să petreci Revelionul în Connecticut.

— Eram în temă. Mama lui Jeremy mi-a telefonat. Pare nerăbdătoare s-o cunoască…

— Ei? De ce te-ai oprit?

— Mă rog, atunci să-ţi spun… Mi-a declarat că-i nerăbdătoare s-o cunoască pe viitoarea ei noră.

— Dumnezeule! De ce Jeremy nu i-a spus nimic?

— Nu cred că băieţii fac astfel de confidenţe mamelor.

— Ce reuniune de familie o să mai fie! Tatăl lui, mama lui, cei doi fraţi cu soţiile şi copiii, şi, colac peste pupăză, amanta lui!

— Thea! strigă Marilyn, profund şocată. Cum poţi întrebuinţa un astfel de termen cu privire la tine?

— Încearcă tu să găseşti altul!

Subiectul fu imediat abandonat.

* * *

Jeremy îi telefonă de două ori înainte de Crăciun şi, de fiecare dată, o întreba ce-ar vrea să-i aducă Moş Crăciun. Şi, de fiecare dată, ea îi răspundea:

— Nimic!

La fel se întâmplă şi la gară, când veni să le aştepte.

De îndată ce intrară în casa minunată a familiei Davidson, nu mai avură timp să discute serios despre nimic. Toţi membrii familiei erau prietenoşi şi vorbăreţi, iar primirea pe care le-o făcu lui Marilyn şi fiicei sale arăta clar că se bucurau sincer de sosirea lor.

În după-amiaza zilei de 25 decembrie, Thea era aşa de obosită, încât se întreba dacă va rezista până seara. Sosiseră în ajun, dar urmau să plece a doua zi. Thea întârzie în baie cât de mult putu. Când ieşi de-acolo, tatăl lui Jeremy, doctorul Davidson, o opri.

— Thea, iartă-mă că-ţi spun, dar pari bolnavă.

Ea se străduia să zâmbească.

— Nu trebuie să vă faceţi griji pentru mine…

— Doar n-o să pretinzi că te simţi bine?

— Nu, mă simt epuizată.

— Aşa-mi ziceam şi eu… Nu vrei să intri puţin în cabinetul meu, în sfârşit, în birou? se corectă el, zâmbind. O să te examinez.

Thea îl urmă, docilă ca un copil alintat. O ascultă cu stetoscopul, îi examină gâtul, îi puse câteva întrebări.

— Thea, ai gâtul iritat şi respiraţia îngreunată. Ai nevoie de repaus, cel puţin două săptămâni. Da, ştiu, ai să-mi spui că-i imposibil.

Confuză, Thea ridică din umeri şi surâse.

— Da, e exact ce urma să vă răspund.

Îi era simpatic acest bărbat. Acum, îi era uşor să înţeleagă de la cine moştenise Jeremy atâta drăgălăşenie.

— Îl cunosc de prea mult timp pe fiul meu ca să nu ştiu că voi, *geniile* muzicii, nu reacţionaţi aşa cum ar trebui. Dar, dacă gâtul tău e important pentru tine, ai grijă de el! Trebuie să-ţi mai spun că fiul meu e nebun pentru că nu se însoară mai repede cu tine, îi spuse el, dintr-o dată.

Thea făcu ochii mari, surprinsă.

— Nu mi-a spus nimic, continuă el, dar ştiu ce gândeşte despre căsătorie. Ce prostie! Dacă ţii la cineva, te legi de el sau de ea, şi faci în aşa fel încât să meargă. Nu-ţi spui din start că n-ar merge.

Thea îi strânse uşor mâna.

— Mulţumesc încă o dată pentru sfatul medical, şi pentru ultimele cuvinte. Sper ca fiul dumneavoastră…

— Ce imbecil! mormăi din nou doctorul, când reveniră în camera de zi.

* * *

Thea avea o săptămână liberă şi, în timp ce Jeremy susţinea două concerte la Paris, hotărî să se odihnească puţin în apartamentul ei din New-York. Astfel că, la întoarcerea lui, se simţi destul de bine ca să meargă împreună la petrecerea pe care familia Luvall o dădea, cu ocazia noului an.

— Jeremy, Theadora! Ce minunat e că vă revedem pe amândoi!

Germaine strălucea. Purta foarte multe bijuterii scumpe, era aproape orbitoare.

— Eşti superbă, Thea, declară Andre, surâzător. Am

auzind multe vorbindu-se despre succesul tău. Felicitări!

Germaine, care se agăţase de braţul lui Jeremy, strigă:

— Da, steaua ta a urcat de astă-vară cu viteza luminii!

Ridică ochii spre Jeremy şi clipi complice:

— Să fie oare din cauza legăturii uşor scandaloase pe care o ai cu acest dirijor?

— Germaine! sări Andre. Talentul ei e suficient pentru a o face să strălucească!

Îi oferi galant braţul.

— Hai să bem o cupă de şampanie!

«De ce un bărbat atât de încântător e însurat cu asemenea scorpie?», se întrebă Thea.

Serata era animată şi foarte veselă. Erau acolo mai toate celebrităţile filmului, a televiziunii şi a muzicii. Câteva cupe de şampanie îndepărtară melancolia de care, de câteva săptămâni, Thea nu putea scăpa. Acceptă o farfurie cu sandwich-uri pe care, atent ca întotdeauna, i-o întinse Andre. Dar abia muşcase dintr-unul, că un blond înalt, cu o siluetă familiară, o invită la dans.

— Vă cunosc de undeva? îl întrebă Thea.

— În aceeaşi măsură în care vă cunosc şi eu, fără doar şi poate.

— Cum aşa?

— Eu v-am văzut pe scenă, dumneavoastră trebuie să mă fi văzut pe ecran.

— Să vă întreb cum vă numiţi sau să încerc să-mi amintesc?

— Lăsaţi-mă să vă conduc acasă. Asta o să vă lase mai mult timp de gândire.

Ea îl privi, întrebându-se dacă o face tot la fel de bine ca Germaine Luvall.

— Am deja un cavaler servant.

Privind împrejur, îl descoperi pe Jeremy la celălalt capăt al imensei încăperi, cu Germaine lipită de el.

— Cel puţin, aveam unul…

Era atât de multă lume încât, de fiecare dată când

încerca să se apropie de Jeremy, cineva o oprea, întrebând-o câte în lună şi-n stele.

Thea dansă mai mult ca niciodată. Se succedară o groază de parteneri, dar nici măcar o singură dată cel pe care-l dorea. Nu încetă să caute privirea bărbatului înalt, cu părul negru, care-i înrobise inima. Fără legături, fără lanţuri, fără promisiuni de căsătorie… Doar un cuplu unit prin emoţii şi senzaţii.

Orchestra începu să cânte o arie cunoscută. Thea încercă să-şi amintească cuvintele. *Am obosit să-mi plângă ochii,* spunea cântecul, *doar pentru că el n-o să fie niciodată al meu.*

O dată dansul terminat, se scuză şi porni în căutarea lui Jeremy. Îşi făcu drum prin mulţimea de invitaţi, din cameră în cameră, până când auzi sunetul pianului. Se îndreptă într-acolo. Poate că Jeremy cânta, la sfârşitul acestei serate udate cu şampanie din belşug. Ce ştia ea despre el, în afara aparenţelor, a parfumului, a felului ciudat în care-şi compunea, uneori, operele? *Nu va fi niciodată al meu.* Începu să o obsedeze versurile triste ale acelui cântec, la fel de trist.

Da, Jeremy cânta. Jazz. De ce nu? Făcuse parte dintr-o orchestră de jazz, pe vremea când era la Universitate. Tocmai compunea muzica unui balet pe teme de jazz. Dar de ce ea nu-l auzise niciodată cântând jazz? *Nu va fi niciodată al meu…*

Thea simţi că-i urăşte pe toţi cei din jur, invitaţii prea bine îmbrăcaţi, opulenţa, ilaritatea care creştea, pe măsură ce se apropia miezul nopţii.

Îi era greaţă, băuse prea mult… Şi nu mai voia să fie îndrăgostită de un bărbat care nu va fi niciodată al ei.

Ajunse lângă pian. Jeremy ridică privirea şi-i făcu cu ochiul. Era foarte vesel.

— Ei, Theadora! Ce-ai spune de o arie în doi?

Ea nu cânta niciodată la serate. Ar fi fost o nebunie pentru o cântăreaţă adevărată: fumul, zgomotul, lipsa de încălzire, fără să mai vorbim de alcool. Pură nebunie…

— Ce-ai vrea să asculţi? Operă? Blues?

Oare ea era cea care vorbise? Da, ea era. Foarte bine. O să fie şi ea veselă.

— *Blues?* O cântăreaţă de operă cântând blues?

Ea dădu capul pe spate, căutând un limbaj familiar.

— Iaca na! Ce, n-am voie?

Jeremy începu să cânte, iar Thea îl urmă.

Toate vocile încetară, iar invitaţii se strânseră, din ce în ce mai mulţi, în jurul pianului. Foarte mulţi dintre cei care băuseră deja destul, începură să plângă, emoţionaţi de interpretarea ei. Cânta foarte bine *blues.* La urma urmei, de ce nu?

Îşi dădu, dintr-o dată, seama că pianul tăcuse şi că partenerul ei era în picioare, alături de ea.

— Să plecăm!

Atunci se auziră cele douăsprezece bătăi, şi cele trei orchestre, care cântaseră separat până atunci, începură să cânte la unison, pentru a saluta sosirea noului an. Trei sau patru bărbaţi o opriră pe Thea, pentru a o felicita, dar Jeremy o conduse, ţinând-o de braţ, spre vestiar, apoi spre uşa de la intrare.

— De ce să plecăm? Abia e miezul nopţii.

— Eşti pe cale să te îmbeţi.

— O! Pentru o noapte…

— N-ai spune asta, dacă ai şti ce faci!

Jeremy se aplecă şi se adresă şoferului unei limuzine, dintre cele câteva aliniate în faţa imobilului.

— Ne duce el, spuse.

— Aha! Ai făcut un nou împrumut!

— Urcă, Thea!

Pe drum, Jeremy păstră o tăcere îngheţată, în timp ce Thea, inocentă, fredonă o mulţime de bluesuri.

Jeremy o conduse până la uşa apartamentului, îi luă cheia din mână, descuie şi-o împinse uşor înăuntru. Thea se agăţă de el, încolăcindu-i gâtul cu braţele.

— Să mergem în pat, maestre al împrumuturilor. Sunt gata să-ţi împrumut trupul meu!

— Nu, mulţumesc. Îmi plac femeile sobre.

Thea lăsă să-i cadă braţele şi se îndepărtă cu câţiva

paşi.

— Îi plac femeile sobre! Femeile lui… Ei bine, Theadora, divă mondială, aclamată de toţi, te credeai în faţa scenei, dar iată-te repudiată şi trimisă înapoi în cor!

— Thea, ştii bine că nu asta voiam să spun! După ce vei dormi puţin, vei înţelege.

— După ce-am să dorm puţin! Adică, atunci când o să fiu trează…

Se întoarse pe călcâie, gata să se îndepărteze. El o apucă de mână.

— Să nu m-atingi, Jeremy!

— Thea!

Jeremy o privea, stupefiat.

— Ai băut destul, dar de-aici şi până la a te purta ca o nebună…

Thea avu impresia că se scufundă. Avea faţa umedă. Plângea?

— Iartă-mă. Jeremy, spuse, vocea nefiindu-i altceva decât un geamăt. Nu mai pot… Mama avea dreptate, desigur… Ştiu că nu înţelegi ce spun, dar, vezi tu… Am impresia că sunt pe marginea prăpastiei. Sunt a ta, Jeremy, trup şi suflet. Dar tu vrei doar o legătură pe termen scurt, care poate fi prelungit, desigur, dar… Nu, nu pot să trăiesc aşa. Mi-e imposibil!

Timp de câteva minute, domni tăcerea, apoi el o întrebă, cu vocea calmă:

— Vrei să spui că s-a terminat totul între noi? Thea, cum poţi…

Ea începu să râdă şi să plângă, în acelaşi timp.

— *Cum pot?* Pentru tine, *dragul meu Jeremy,* cuvintele mele au un alt sens, viaţa mea are un alt sens, totul are un alt sens… Un sens care nu-mi place, Jeremy! Nu-mi place deloc!

— Credeam că totul merge bine între noi. Chiar foarte bine! Mi se părea minunat. Cum poţi să spui că totul s-a sfârşit?

— Probabil că-ţi par o biată provincială, ataşată convingerilor sale conservatoare. Dar, vreau să fiu *soţia*

celui pe care-l iubesc, înţelegi? *So-ţi-a!* Ce simt pentru tine e foarte serios. Iubirea mea e din ce în ce…

— Atunci, de ce?

— De ce? Fiindcă detest publicitatea care ni se face, detest imaginea pe care… Vom fi mereu în gura lumii, atât timp cât nu vom fi căsătoriţi. Şi, de fiecare dată când văd numele amândorura într-un ziar, de fiecare dată când te văd şi mă văd la televizor, mi se face rău!

— Thea, te rog…

— Pleacă, Jeremy! Cred că mă simt foarte rău.

Se întoarse cu spatele la el şi alergă spre baie. Când ieşi de-acolo, Jeremy plecase.

* * *

A doua zi, trezirea fu unul dintre cele mai penibile momente din viaţa ei. Iar cel de-al doilea – soneria telefonului. Întinse mâna şi reuşi cu greu să apuce receptorul.

— Daaa?

— La mulţi ani, Thea!

— O, Doamne!

— Thea, ce se-ntâmplă?

— Bună ziua, Eli!

Trebuia ca tocmai profesorul ei de canto să o sune acum!

— Îţi mărturisesc că am fost la o recepţie aseară. Îmi simt gura ca de lemn.

— Theadora, cântecul şi băutura nu fac casă bună! Alcoolul distruge coardele vocale!

— Ştiu, Eli! Şi-ţi jur că n-am să mai fac niciodată! Niciodată!

Ea îl auzi râzând.

— Grozav! Nimic mai bun decât o mahmureală bună, ca să te înveţe ce înseamnă abstinenţa! Hai să anulăm lecţia de mâine. Să sperăm că vei continua în noul an mai bine decât ca la început!

După un *rămas bun* scurt, închise. Thea se culcă pe

burtă. Degeaba, camera se clătina, sângele zvâcnea în tâmple.

Se aşează pe marginea patului, cu capul în mâini. Avea nevoie de-o aspirină! Da, de-o aspirină! Atunci, amintirile năvăliră şi fu cutremurată de-o durere atât de atroce, încât durerea de cap îi păru o nimica toată. *Jeremy.* Îi spusese lui Jeremy să plece! Şi el plecase…

«Cum o să pot suporta asta?», gemu ea. Se strădui să se ridice şi să se îndrepte spre baie. Luă trei aspirine. Dacă ar fi putut aspirinele s-o scape şi de durerea chinuitoare pe care-o simţea la gândul că-l pierduse…

Se întoarse în pat şi, din fericire, adormi foarte repede.

Capitolul 11

— Theadora, nu! NU şi iar NU! Bate cu piciorul măsura de bază. Şi baţi cu mâinile, alternând: *unu-doi-trei.* Da? Hai să vedem dacă merge. La semnalul meu, schimbi ritmul.

De ce exerciţiile astea erau atât de obositoare? De obicei, Thea le găsea amuzante, ca jocurile de copii, în care îţi freci cu o mână burtica, în timp ce cu cealaltă baţi în masă. Păstră ritmul, până ce o variaţie începu s-o obsedeze: *Jeremy, în-toar-ce-te; Je-re-my, în-toar-ce-te!*

— Theadora, ce se-ntâmplă? Amesteci totul!

Cu o expresie exasperată, Eli îşi trecu degetele noduroase prin păr.

— N-ai mai pierdut niciodată ritmul! Ce se întâmplă? Te prăbuşeşti sub ochii mei!

Ea se opri. Picioare, mâini, voce – totul se opri. Eli avea dreptate. Se prăbuşea.

— Iartă-mă, Eli. Cred că n-o să reuşesc azi. Nu mă pot concentra.

El îi arătă un scaun, pe care Thea se aşeză, epuizată.

— Faci exerciţii yoga?

Ea încuviinţă cu un gest scurt al capului.

— Atunci, de ce n-ai suflu? Şi de ce nu-ţi mai trece o dată răceala asta? Ai avut dintotdeauna o sănătate excelentă – aşa mi-ai spus – şi multă energie. Totuşi, de câtva timp, arăţi ca o cârpă.

— Nu ştiu ce am. Îmi trebuie, fără îndoială, o vacanţă.

— *Vacanţă*! Ai de cântat la *Scala* din Milano şi la Viena! E-adevărat că, în halul ăsta, n-ai să poţi cânta nicăieri…

Se aplecă înainte, cu coatele pe genunchi, fixând-o cu o privire ascuţită.

— Nu trişa cu mine. Ai necazuri sentimentale.

— Ce ştiţi?

— Jeremy îmi dă telefon aproape în fiecare zi, ca să-mi ceară amănunte despre tine. Suferă, să ştii. Sunteţi doi tâmpiţi! Artiştii nu-şi pot oferi luxul să aibă necazuri sentimentale!

— Mi s-a părut, oare, că nici dumneavoastră nu puteţi trăi fără dragoste?

— M-am însurat la şaptezeci de ani. Un bătrân îşi poate permite.

Să-i fi spus cât de mult o mişcase vestea că şi Jeremy suferea şi că-i păsa de ea? Dar, atunci de ce ezita şi nu-i telefona? De ce nu-i spunea: *întoarce-te!* Dar ea, ea i-ar fi spus: *întoarce-te?*

Eli suspină adânc.

— Două fiinţe excepţionale şi atât de încântătoare! Vă iubiţi. Atunci, de ce nu renunţaţi la prostioare şi nu vă împăcaţi, astfel încât să vă puteţi vedea în linişte de carierele voastre?

— Un sfat excelent! Cum se face că-i atât de greu de urmat?

Ea se ridică şi-şi strânse partiturile.

— Nu-s bună de nimic, astăzi. O să vă supere dacă întrerupem lecţia?

— Nu. Fă o plimbare prin frig. Dar, atenţie! Nu respira profund – o să-ţi îngheţe plămânii. Dacă vrei, pot

să-ţi indic chiar un itinerariu. Mergi până la prima, o iei la stânga, faci câţiva paşi şi dai de o cabină telefonică. Intri şi-l suni pe Jeremy.

Ea îl îmbrăţişă emoţionată, fără să poată rosti un singur cuvânt.

— Theadora! Dacă starea nu ţi se ameliorează, să nu cumva să cânţi la Viena. Ştii cât de îngrijorat sunt pentru că ai acceptat să cânţi Wagner. Nu-i din cauza vocii tale. În plină formă, n-ar fi o problemă. Dar, în actualele condiţii… Mai bine renunţi, decât să fie un fiasco.

Era frig. Se anunţase o furtună de zăpadă. Să fi ştiut cât de mult va suferi despărţindu-se de Jeremy, ar mai fi luat, oare, hotărârea aceea nefericită? Nu. Nu era Ioana D'Arc, gata să moară pentru o idee. Nu era decât o femeie care avea nevoie de un bărbat. Şi, dacă nu-i putea impune condiţiile ei, nu avea de ales – trebuia să le accepte pe ale lui.

Se opri şi respiră adânc. Şi, după zile întregi, surâse. Poate că, în cele din urmă, avea să gândească că şi cuvântul *căsătorie* era inutil!

Alergă spre cabina telefonică şi caută tremurând o monedă în geantă. Telefonul sună de mai multe ori. În cele din urmă, răspunse femeia se serviciu:

— Bună ziua, domnişoară. Sunt dezolată. Domnul Davidson e în turneu. Cred că azi are concert în Islanda. Vreţi să mă uit pe program?

Thea se simţi cuprinsă de tristeţe.

— Nu, mulţumesc. Când trebuie să se întoarcă?

— Peste cinci zile. Aveţi vreun mesaj pentru el?

— Spuneţi-i doar că l-am căutat.

După ce închise, se simţi atât de slăbită, că rămase un timp acolo, clătinându-se uşor. Cinci zile! Peste cinci zile, urma să fie pe scena operei din Viena. Cu atât mai rău! Avea să cânte. Îi spusese mamei sale că numai cariera conta. Niciodată nu fusese mai adevărat ca acum.

* * *

Două zile după ce Thea cântase în *Parsifal* de Wagner, se refugiase la Londra, într-un hotel mic, foarte britanic, unde nimeni n-o putea găsi. De fapt, în afara mamei sale, nimeni nu ştia unde e.

Stătea întinsă pe pat, uitându-se în tavan. Nici nu se atinsese de cină. Rolul *Kundry* fusese o catastrofă. Împotriva sfatului lui Eli, împotriva celui al lui Jacob, împotriva propriului instinct, fără să ţină seama de starea sănătăţii ei, cântase. Şi fusese un fiasco…

Amatorii de operă ştiu să se arate suficient de necruţători atunci când sunt decepţionaţi. Thea se obişnuise cu ovaţiile. Dar Wagner, aşa cum apreciase un critic într-un jurnal vienez, trebuia lăsat wagnerienilor. Pentru prima dată, după ani şi ani, nu primise decât aplauze reci şi politicoase.

Era zdrobită, strivită de regret şi umilinţă. Cum a putut fi atât de proastă? Cum? Când Jeremy intrase în viaţa ei, totul se luminase. Când ieşise, totul s-a scufundat. Închise ochii. «Dragostea te prosteşte!», îşi spuse ea în gând.

Cineva bătu la uşă. Thea nu răspunse. Bătăile se înteţiră. Trebuia să fie ospătarul, să ia platoul.

— Intră! strigă ea, într-un sfârşit.

Când deschise ochii, inima i se opri. Jeremy stătea în prag.

— Thea!

— Jeremy, ce faci aici? murmură ea, stupefiată.

— Ce s-a întâmplat la Viena?

— Cum de ştii?

— De la mama ta. E foarte neliniştită.

Deci mama ei îl sunase! Era sfâşiată de furie, confuzie şi recunoştinţă.

— Am greşit, crezând că pot cânta Wagner. Publicul n-a fost deloc entuziasmat…

— Ei, asta e! Ai făcut o greşeală!

Privi împrejur: masa neatinsă, cuvertura făcută ghem, valiza nedesfăcută…

— O, Jeremy…

Simţea cum se prăbuşeşte. Dar, din doi paşi, Jeremy fu lângă ea şi o prinse în braţe. O duse pe o canapea şi-o aşează pe genunchi. Începu să o legene uşor, ca pe-un copil.

— Thea, iubita mea, sunt trist… Ştiu cât de mult doare…

— E greşeala mea. Am avut ce meritam.

— Nu spune prostii. Meriţi tot ce-i mai bun. O să trecem peste orice eşec.

— Jeremy! strigă ea. Jeremy! Mi-ai lipsit atât de mult! Fără tine, nu sunt bună de nimic!

Thea se lipi de el, ca un animal bolnav.

— Iubita mea, draga mea, crezi că eu m-am simţit altfel? Nu ştii cât am suferit de când ne-am despărţit…

— Adevărat? Dar…

Plângea prea tare ca să mai poată vorbi. Tot corpul îi era zguduit de sughiţuri şi suspine.

— Thea. Iubirea mea, dragostea mea… Te ajută la ceva dacă îţi spun că, după concertul din Islanda, un foarte bun violonist m-a întrebat – politicos, de altfel – de ce-am uitat să le dau intrarea, şi încă de două ori?

— Glumeşti?

— Nu, deloc. Şi, în plus, la Alberta, am uitat să anunţ primului violonist că renunţasem la un pasaj întreg. N-a fost mai puţin politicos decât colegii lui…

Spre marea ei mirare, Thea izbucni în râs.

— Îţi spun toate astea, ca să-nţelegi că nu numai tu nu mai eşti bună de nimic.

— Ţi-am telefonat, Jeremy!

— Am aflat abia acum două zile. Voiai să-mi spui ceva?

— Ceva simplu. Te doresc, indiferent de condiţii. Fără tine, viaţa mea e goală şi fără niciun sens. N-am putea relua relaţia noastră dinainte de Anul Nou?

— Eşti sigură?

— Sigură…

— Draga mea. E minunat! Nu pot să-ţi spun cât de fericit sunt.

— Am o întrebare să-ţi pun…

— Te-ascult.

El se ridică, făcu câţiva paşi, apoi căzu în genunchi în faţa ei.

— Thea, vrei să te măriţi cu mine?

Ei i se opri respiraţia, i se tăiară picioarele.

Izbucni în plâns, i se uscă gâtul, îi explodă inima, îi asurziră urechile, i se desfundă nasul, i se înceţoşă privirea. Încercă să respire, să înghită, să vorbească. În cele din urmă, un firicel de voce se auzi:

— Dar… tocmai îţi spusesem că nu-i nevoie să ne căsătorim.

El scoase o cutiuţă din buzunar.

— Şi-o să ne căsătorim!

Îi întinse un inel cu diamante.

— Dar… de ce?

— Răspunde-mi mai repede. Mă dor genunchii. Nu prea sunt obişnuit să stau în poziţia asta… Ei, mă iei de bărbat?

— DA! Da, da, da, da…

Faţa lui Jeremy era numai zâmbet când îi puse inelul pe deget, apoi se ridică şi o strânse în braţe.

— Thea, te iubesc… Nu te-am căutat, din simplul motiv că îmi era frică… Nu ştiam dacă voi fi în stare să suport viaţa în doi…

Thea nu-şi putea lua ochii de la diamante.

— Pentru prima dată în viaţa mea, m-am gândit serios la ceea ce presupune convieţuirea a doi oameni. Am înţeles de ce eram traumatizat de ideea căsniciei. M-a afectat prea mult eşecul primei mele căsătorii. Părinţii mei au fost şi sunt fericiţi împreună, au o căsnicie fericită. Fraţii mei – la fel… N-au fost divorţuri în familia mea. Exceptându-l pe-al meu. A fost insuportabil pentru cineva atât de ahtiat de succes ca mine!

Se îmbrăţişară, lacomi unul de celălalt.

— Adevărul e că am greşit enorm şi că am fost prea orgolios ca s-o recunosc. M-am însurat, fără să mă gândesc prea mult… Am fost stupid, idiot, dar m-am eliberat. Mă poţi ierta, iubita mea? Mă poţi înţelege?

— Da…

— Chiar dacă nu suntem, deocamdată, căsătoriţi legal, aparţinem unul celuilalt. Şi, dacă tot îţi place la Marblehead, vom aranja acolo reşedinţa noastră. Şi, cine ştie, poate o să avem şi copii – dacă intră în proiectele tale, bineînţeles… Apoi, o să ne îngrijim ca ieşirea pe scena *Metropolitan*-ului, de pe 31 martie, să fie bine pregătită. Ar fi ruşinos pentru reputaţia mea să dirijez *Aida,* cu o soprană care cântă fals!

— Doar nu vrei să spui că…

— Ba da! Am aranjat să conduc eu orchestra.

Ea îşi trecu, fericită, braţele pe după gâtul lui, şoptindu-i:

— E atât de frumos! E prea frumos ca să fie adevărat… O, dragul meu! Am impresia c-o să mai plâng puţin.

— Doamne! Trebuie să caut un vraf de batiste!

Dar n-o făcu. Aruncă o privire spre pat şi spuse:

— N-am putea face o repetiţie a nopţii noastre de nuntă. Sau răceala te împiedică?

Thea deja începuse să se dezbrace:

— Care răceală?

Epilog

Ultimele acorduri ale muzicii se stinseră. Era rândul ei să salute, în faţa cortinei. Niciodată nu fusese atât de fericită; abia reuşea să-şi potolească bătăile disperate ale inimii. Thea înainta în cercul de lumină.

Sala întreagă era în picioare. Toată lumea aplauda, strigătele lor exaltate aproape asurzind-o. În plus, trompetele, tobele, viorile şi toate celelalte instrumente îi ofereau, la rândul lor, o ovaţie. Debutase la *Metropolitan Opera…* şi ajunsese aici. Bucuria îi era de nedescris.

Un bărbat urcă pe scenă şi-i oferi un superb buchet de trandafiri. Ea îl acceptă surâzând şi salută din nou

publicul. Apoi luă unul dintre trandafiri şi, cu lacrimile curgându-i pe obraji, făcu câţiva paşi înainte. Putea să vadă silueta înaltă şi suplă făcându-şi drum printre muzicienii aşezaţi. Sărută trandafirul, apoi, punându-şi toată iubirea în acel gest, se aplecă şi-l oferi soţului ei.

Sala fu în delir. Nu era niciun spectator care să nu strige: *Bravo!* Spectatorii îi mulţumeau pentru muzica pe care le-o oferise, iar ea mulţumi Cerului nu doar pentru talentul ce i se dăruise, dar şi pentru că iubea şi era iubită!

Sfârşit